

Giới thiệu Cô Hầu Nhỏ Ngốc Nghếch Đáng Yêu

Mộc Nhiên là một cô bé hồn nhiên đáng yêu. Nhưng từ khi sinh ra cô chưa từng biết cha mẹ mình là ai.

Cô được một bà lão tốt bụng nhận nuôi. Mộc Nhiên cô ngốc nghếch, đơn thuần lại vô cùng tốt bụng khiến cho ai cũng yêu thích.

Có lẽ cuộc sống của cô sẽ cứ trải qua những ngày tháng êm đềm như vậy nếu như không có ngày hôm đó.

Bạn đang đọc truyện *Cô Hầu Nhỏ Ngốc Nghếch Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1

* lần đầu viết có gì sai sót các bạn bỏ qua cho *

Mộc Nhiên Năm nay đã tròn bảy tuổi. Cô có dáng người tròn tròn, nước da trắng mịn màng, đôi mắt tròn xoe long lanh đen láy. Nhìn cô tựa như một quả cầu nhỏ, rất đáng yêu. Cô hiện tại đang chơi đồ hàng cùng lũ trẻ trong xóm.

- "Ai da Tiểu Thiên cái này là của em a~". Một giọng nói trong trẻo vang lên.

- "Nhiên Nhiên ngốc, chẳng phải lúc nãy anh nói cái này là của anh hay sao? ". Đứa bé trai bên cạnh mắng yêu.

Mộc Nhiên Nhiên nghe vậy thì xụ mặt xuống, hai má vì giận dỗi mà ửng hồng. Cô chu chu môi lí sự:

- "Sao em hông nhớ gì hết tron ".

Lưu Hoàng Thiên nhìn thấy biểu cảm đáng yêu của cô thì phì cười. Anh nhin không được lấy hai tay bẹo má cô.

- "A.... Au. Sao anh bẹo má em". Mộc Nhiên Nhiên một bên ôm má một bên trách móc Hoàng Thiên.

Lưu Hoàng Thiên nhẹ cười, anh cưng chiều nhìn cô rồi lấy tay xoa xoa tóc cô.

Mộc Nhiên Nhiên như nhớ ra một cái gì đó. Cô vội nói:

- "Tiểu Thiên! Bà em đang ốm, em phải về nhà đây tạm biệt anh nha! "

Lưu Hoàng Thiên nghe cô nói vậy thì nhoẻ miệng cười, anh vẫy vẫy tay chào cô:

- "Về nhà cẩn thận đó Nhiên Nhiên "

Mộc Nhiên Nhiên giơ bàn tay tròn tròn, trắng trẻo của mình chào anh rồi tung tăng chạy về nhà.

~~~~~Tại nhà cô~~~~~

- "Bà ơi Nhiên Nhiên về rồi đây"

- "Bà ơi bà sao vậy bà ơi!!!".

Mộc Nhiên Nhiên vừa về đến nhà đã thấy gương mặt bà tái nhợt, bà thấy cô thì ho khan:

- "Khụ.... Khụ... "

Nhiên Nhiên nước mắt đầm đìa vỗ lưng cho bà:

- "Bà ơi bà có sao không? "

Bà Lê Hoa cố giọng dậy vươn đôi tay gầy guộc xoa đầu Nhiên Nhiên, bà cất giọng khe khẽ:

- "Nhiên Nhiên của bà. Bà không thể ở cạnh chăm sóc cho cháu được nữa rồi. Sau này cháu phải tự chăm sóc mình cho tốt. Có như vậy thì bà mới yên tâm được. Khụ.... Khụ.... Uuuu".

Mộc Nhiên Nhiên khóc, hai hàng nước mắt chảy dài trên gương mặt thuần khiết của cô. Cô ôm lấy bà thật chặt:

- "Bà đừng bỏ cháu một mình mà. Hức... Cháu chỉ cần bà thôi hức.... bà đừng đi đâu hức... ".

Bà Lệ Hoa nhìn Mộc Nhiên Nhiên âu yếm, nói khẽ:

- " Cháu hứa với bà là phải sống thật tốt nghe chưa. Khụ..... Khụ..... Đừng phụ lòng bà khụ..... ".

Nhiên Nhiên nhìn bà đau lòng, cô gật đầu:

- " Cháu hứa hức..... Bà đừng bỏ... cháu... hức... ".

Nhận được câu trả lời của cô bà cười mãn nguyện nhắm mắt.

Mộc Nhiên Nhiên thấy bà không động đậy giật mình hét lên:

- " KHÔNG..... BÀ KHÔNG ĐƯỢC ĐI... BÀ ƠI... HỨC..... BÀ ĐỪNG BỎ CHÁU ".

Cô lay lay tay bà, ôm bà thật chặt. Từng giọt lệ trong suốt rơi xuống hòa với tiếng khóc tan thương. Phải chăng ông trời đã quá bất công với cô? Tại sao ông cho phép cô chào đời nhưng lại lấy đi sự hạnh phúc của cô? Cha mẹ! Người sinh cô ra nhưng lại nhẫn tâm bỏ mặt cô, để cô phải bơ vơ giữa biển người. Cô chỉ có bà là người thân duy nhất. Ở cạnh bà 5 năm, cô chưa một lần chịu khổ. Bà lúc nào cũng lo lắng cho cô, yêu thương cô như cháu ruột. Tưởng chừng đây là bến bờ hạnh phúc. Nào ngờ..... ông trời lại nhẫn tâm lấy đi người bà mà cô yêu thương.

~~~~~

Mưa... Mưa đang rơi.....

Mộc Nhiên Nhiên đau lòng bước từng bước lặng lẽ. Cô không biết rồi mình sẽ ra sao. Bà mất rồi. Ai sẽ yêu thương cô, lo lắng cho cô nữa đây. Một môi. Đứa nhỏ chỉ mới bảy tuổi cảm thấy rất mệt mỏi. Và..... nó ngất giữa trời mưa.....

Bạn đang đọc truyện *Cô Hầu Nhỏ Ngốc Nghếch Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2

Ngoài đường mưa vẫn không ngừng rơi. Có lẽ ông trời đang khóc thay cho số phận của cô. Dưới nền mưa trắng xóa, một thân ảnh bé nhỏ nằm đó, không một ai quan tâm. Bỗng chốc, một chiếc xe lamborghini lướt qua dừng lại trước cô.

- " Bà chủ có một bé gái bị ngất xỉu". Người tài xế nói.

Người được gọi là bà chủ nhẹ nhàng kéo cửa xe đi ra. Bước chân không kém phần kiêu sa. Người đó mặc trên người chiếc đầm tím dịu dàng. Gương mặt hiền hòa tựa trăng rằm. Đôi mắt ánh lên tia hiền từ, ấm áp. Quả là một người phụ nữ xinh đẹp.

Người phụ nữ ấy bước đến cạnh Mộc Nhiên Nhiên, lấy tay đỡ đầu cô dựa vào tay mình rồi nói dịu dàng:

- " Lý Tân, mau đưa cô bé này vào xe cho ta".

Người tài xế mang tên Lý Tân nghe vậy, bước ra khỏi xe cúi đầu:

- " Vâng thưa bà chủ".

Nói rồi anh ta đỡ Mộc Nhiên Nhiên từ tay người phụ nữ xinh đẹp, đưa vào xe.

Chiếc xe ấy tiếp tục lăn bánh giữa trời mưa trắng xóa, không một ai quan tâm.

~~~~~Sáng hôm sau~~~~~

Trên chiếc giường có một tiểu công chúa đang ngủ. Gương mặt cô thuần khiết tựa đoá hoa bách hợp. Mái tóc dài với cái mái ngố trông thật đáng yêu. Đôi mắt cô to tròn với hàng long mi cong cong. Đôi mày lém lỉnh và cái mũi cao thanh thoát. Cánh môi cô mỏng, hồng nhuận tựa thiên thần. Bộ dáng ngủ say của Mộc Nhiên Nhiên quả thật rất đáng yêu. Nó không khỏi khiến người ta cảm thấy say mê.

Một vài tia nắng tinh nghịch chiếu rọi vào gương mặt cô khiến cô nhú mày. Hai hàng mi khẽ lay động. Mộc Nhiên Nhiên khẽ cựa mình, lấy tay dụi dụi mắt. Bộ dáng lúc này tựa như con mèo nhỏ đáng yêu khiến người khác cảm thấy cưng chiều.

Nhiên Nhiên sau khi dụi mắt xong, mở đôi mắt tròn xoe nhìn xung quanh. Cô ngỡ ngàng lạ lùng. Đây là đâu vậy ta? Hôm qua mình nhớ mình đang đi thi..... A.... hình như là ngã xiù.....sau đó..... sau đó thì sao ta..... Sao mình lại ở đây?

Mộc Nhiên Nhiên khó hiểu. Cô khẽ bước xuống giường. Lúc này đây cô mới nhìn lại mình. Hiện tại cô đang mặc trên người một chiếc váy màu hồng phấn lấp lánh kim tuyến. Màu sắc của nó khiến cô thần phục:

- "Oa đẹp quá đi".

Nói rồi Mộc Nhiên Nhiên đi ra khỏi căn phòng. Cô nhón từng bước từng bước vì sợ bị người khác nhìn thấy. Cô cảm thấy rất ngạc nhiên vì cô ở trong căn nhà to lớn này. Nơi đây quả thật rất đẹp. Đang đi thì đột nhiên một cánh tay chạm vào vai cô. Cô rùng mình. Người kia khẽ nói:

- "Cô bé bà chủ đang đợi em ở dưới nhà đó".

Mộc Nhiên Nhiên nghe vậy thì quay lại nhìn, cô thấy một chị gái đang chăm chú nhìn cô. Chị gái ấy bất giác lấy tay bẹo má cô:

- "Oa em thật là dễ thương a~ Em tên là gì vậy cô bé?".

Mộc Nhiên Nhiên mỉm cười nhìn chị gái ấy. Nụ cười của cô đơn thuần như ánh nắng mặt trời. Cô cất giọng trong trẻo:

- "Dạ em tên là Mộc Nhiên Nhiên, chị tên gì vậy ạ "

Chị gái ấy xoa xoa đầu cô, mỉm cười dịu dàng nói:

- "Chị tên là Đan Đan, à mà em mau xuống nhà dưới đi, bà chủ đang đợi đó "

Mộc Nhiên Nhiên gật đầu đi theo sau chị Đan Đan.

Bạn đang đọc truyện *Cô Hầu Nhỏ Ngốc Nghếch Đáng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

~~~~~Ở nhà dưới~~~~~

Người phụ nữ xinh đẹp thấy Nhiên Nhiên xuống thì cười hiền từ. Cô nhẹ nhàng bảo:

- "Cô bé con ngồi đi".

Mộc Nhiên Nhiên nhìn thấy người phụ nữ ấy thì nhoẻn miệng cười:

- "Cô xinh như tiên nữ vậy a~".

Nghe giọng nói trong trẻo của Nhiên Nhiên, người phụ nữ ấy khẽ cười. Nụ cười dịu dàng như đóa lưu ly đang nở rộ. Cô nói khẽ:

- "Chào con, cô tên là Hạ Tường Vi. Con tên là gì?".

Mộc Nhiên Nhiên nghe vậy vội nói:

- "Dạ con tên là Mộc Nhiên Nhiên. Cô ơi sao Nhiên lại ở nhà của cô vậy?".

Hạ Tường Vi cung chiêu nhìn cô, cất giọng dịu dàng:

- "À hôm qua cô thấy con ngã xiù trên đường nên đưa con về nhà. Mà Nhiên Nhiên nè ba mẹ con là ai? Nói đi cô đưa con về nhà".

Mộc Nhiên Nhiên nghe đến ba mẹ, đáy mắt không tránh khỏi một tia đau thương. Cô cúi gằm mặt trả lời:

- "Ba mẹ Nhiên không thương Nhiên. Họ bỏ Nhiên lúc Nhiên vừa sinh ra. Nhiên không có ba mẹ hức.... hức.....".

Hai hàng nước mắt của cô không tự chủ mà rơi xuống. Gương mặt phúng phính vì khóc mà đỏ lên.

Hạ Tường Vi nhìn cô khóc mà đau lòng, khẽ ôm Nhiên Nhiên vào lòng cô nói:

- "Nhiên Nhiên ngoan đừng khóc. Nói cô nghe con sống với ai".

Mộc Nhiên Nhiên nín khóc, lấy tay chùi chùi nước mắt. Biểu cảm của cô thật đáng yêu. Cô nói khẽ:

- "Nhiên sống với bà nhưng hôm qua bà mất rồi, bà xa Nhiên rồi huhu.... hức".

Nói đến bà một lần nữa nước mắt cô trào ra.

Hạ Tường Vi nghe đến đây hốc mắt đỏ lên. Đứa trẻ này thật đáng thương, cô không thể để nó sống một mình được. Nó còn quá nhỏ. Cô không đành lòng bỏ rơi nó. Nghĩ thế nào Hạ Tường Vi nói:

- "Nhiên Nhiên nè! Con có muốn sống cùng cô không?".

Mộc Nhiên Nhiên nghe vậy, ngừng khóc. Ngược đôi mắt to tròn còn đọng vài giọt lệ nhìn cô. Cánh môi mỏng khẽ nhấp máy:

- "Nhiên được ở cùng cô thật sao ạ! "

Hạ Tường Vi phì cười, đứa trẻ nhỏ này thật đáng yêu a~. Cô thật thích con bé.

- "Đương nhiên là được rồi. Từ bây giờ con phải gọi cô là dì Vi Vi biết chưa hả?".

Mộc Nhiên Nhiên nháy mắt lên vì vui, giọng nói ngọt ngào được cất lên:

- "Nhiên có nhà rồi. Sau này Nhiên hông sợ bị đói nữa. Dì Vi Vi thật xinh đẹp, thật tốt. Hihi".

Hạ Tường Vi nghe giọng nịnh nọt của Mộc Nhiên Nhiên thì buồn cười. Đứa nhỏ này thật khiến người ta cảm thấy hạnh phúc. Có lẽ đây là phúc tinh của cô rồi.

Mộc Nhiên Nhiên đang vui bất chợt ra vẻ suy tư. Cô lấy tay gỡ gỡ đầu rồi quay sang nói với Hạ Tường Vi:

- "Dì Vi Vi ơi! Nhiên ở nhà dì Nhiên sẽ làm việc nhà cho dì a~. Như vậy dì sẽ hông bị lở vồn khi nuôi Nhiên đâu hihi".

Nghe câu nói vô tư của Nhiên Nhiên, Hạ Tường Vi phì cười. Con bé này rất biết phép tắc. Chả bù cho cậu quý tử nhà mình haizzzz....

Hạ Tường Vi như vạch ra một ý tưởng trong đầu mình. Cô khẽ cười nhìn Nhiên Nhiên đang vô tư ăn bánh. Con bé có lẽ sẽ làm quý tử nhà cô thay đổi đây. Nghĩ rồi Hạ Tường Vi nói:

- "Nhiên Nhiên à! Từ bây giờ con sẽ trở thành người hầu riêng của con trai dì, có chịu không? "

Mộc Nhiên Nhiên đang ngậm bánh, nghe Hạ Tường Vi nói vậy thì ngược đôi mắt tròn xoe nhìn. Cô lúc lắc cái đầu tròn tròn của mình:

- "Người hầu riêng ạ? "

Hạ Tường Vi lấy hai tay bẹo má cô, cười cười nói:

- "Đúng vậy. Là người hầu riêng".

Mộc Nhiên Nhiên khó hiểu, ngơ ngác nhìn Hạ Tường Vi. Gương mặt ngơ ngác của cô thật đáng yêu khiến người ta cảm thấy buồn cười.

Nhìn đáng vẻ của cô, Hạ Tường Vi đoán chắc cô không biết người hầu riêng là gì nên vội giải thích:

- "Nhiên Nhiên à! Người hầu riêng nghĩa là lúc nào cũng phải tuân lệnh cậu chủ. Phải ở bên cạnh chăm sóc cho cậu chủ. Mệnh lệnh của cậu chủ phải tuân theo. Mạng sống của cậu chủ cũng chính là mạng sống của con. Có hiểu không? "

Mộc Nhiên Nhiên nghe vậy thì gật gù. Cô cười tươi nói:

- "Dạ Nhiên sẽ vâng lời cậu chủ ạ! Nhưng mà dì Vi Vi, Nhiên vẫn chưa biết cậu chủ là ai thì làm sao chăm sóc cậu được ạ".

Hạ Tường Vi lấy tay xoa đầu cô, cười cười nói:

- "Nhiên Nhiên ngoan, mau ăn đi. Lát nữa dì dẫn con đi gặp cậu chủ chịu không? "

Mộc Nhiên Nhiên nghe vậy thì gật gật đầu, cô cặm cùi ăn bữa sáng của mình.

Hạ Tường Vi ngắm nhìn cô mỉm cười hạnh phúc. Cuối cùng cũng có người thuần phục được quý tử nhà cô rồi. Cô tin chắc con bé ngọc đáng yêu này sẽ làm được.

Kì thực người hầu riêng chỉ có nghĩa vụ chăm sóc cậu chủ thôi. Nhưng Hạ Tường Vi lại muốn cô bé phải ở cạnh cậu chủ nên mới nói mạng sống của cậu chủ cũng là mạng sống của cô. Haizzzz.... Cuộc sống sau này của Nhiên Nhiên đáng yêu sẽ ra sao đây???

Chương 4

Sau khi ăn xong, Mộc Nhiên Nhiên lấy tay xoa xoa cái bụng căng tròn của mình. Hạ Tường Vi nhìn cô phì cười, lấy khăn giấy lau miệng cho cô.

Mộc Nhiên Nhiên cười hì hì, nói:

"Dì Vi Vi, khi nào chúng ta đi gặp cậu chủ ạ?"

Hạ Tường Vi vừa lau miệng cho Mộc Nhiên Nhiên vừa cất giọng dịu dàng:

"Bây giờ chúng ta đi gặp cậu chủ có chịu không?"

Mộc Nhiên Nhiên nghe vậy thì cười ngọt ngào, cái miệng nhỏ nhắn phát ra những âm thanh trong trẻo:

"Dạ chịu ạ."

Hạ Tường Vi nghe cô nói vậy thì mỉm cười, dắt tay cô đi đến phòng cậu chủ.

~~~~~

"Nhiên Nhiên à đây là phòng của cậu chủ con đó, con vào đi". Hạ Tường Vi nói.

Mộc Nhiên Nhiên tròn mắt nhìn:

"Con sẽ chăm sóc cậu chủ ạ?"

Hạ Tường Vi xoa xoa đầu cô:

"Đúng vậy nhớ những gì hôm qua dì dặn con không?"

Mộc Nhiên Nhiên lúc lắc cái đầu, nói khề:

"Dạ nhớ ạ."

Nghe được câu trả lời của cô, Hạ Tường Vi mỉm cười lấy hai tay bẹo má cô dặn dò:

"Cậu chủ của con tên là Du Hạo Thần, năm nay 10 tuổi. Nhiên Nhiên à, con nhớ là phải vâng lời đó".

Mộc Nhiên Nhiên gật gù đầu, cười tươi nói:

"Vâng ạ."

Sau khi dặn dò Mộc Nhiên Nhiên, Hạ Tường Vi bảo:

"Bây giờ con vào phòng kêu cậu chủ dậy ăn sáng đi nha. Dì có việc phải ra ngoài. Tạm biệt Nhiên Nhiên".

Nói rồi Hạ Tường Vi hôn chụt lên má Nhiên Nhiên sau đó bước ra ngoài.

Mộc Nhiên Nhiên nhìn theo dáng Hạ Tường Vi vẫy vẫy tay chào. Sau đó cô bước đến cửa phòng của Du Hạo Thần. Nhìn cánh cửa to lớn trước mắt, Mộc Nhiên Nhiên không khỏi trầm trồ:

"Oa cánh cửa to quá đi. Làm sao để mở ra đây ta".

Cô nhìn cánh cửa rồi gãi gãi đầu. gương mặt phúng phính vì suy nghĩ mà nhăn lại. Cái miệng nhỏ nhắn cũng vì thế mà chu chu ra. Bộ dáng lúc này của cô thật khiến người ta cảm thấy thương.

Mộc Nhiên Nhiên không biết làm cách nào để mở cửa. Cô giơ bàn tay trắng trẻo, mập mạp của mình sờ xung quanh cánh cửa rồi tự mình lăm nhăm:

"Cứng như vậy làm sao mở được, như vậy làm sao mình gọi cậu chủ dậy được đây".

Mộc Nhiên Nhiên đứng dựa lưng vào cửa căn căn môi, đôi mày thanh tú khẽ nhú lại. Cô tức giận nhìn cánh cửa đáng ghét kia. Nghĩ thế nào, cô bước đi một khoảng xa cánh cửa. Sau đó cô chân chạy đâm sầm vào cánh cửa trước mặt. Khoảng cách giữa cô với cánh cửa ngày càng gần, tưởng như sắp chạm vào thì cánh cửa đột nhiên mở ra. Mộc Nhiên Nhiên theo đà mà lặn vào phòng.

Du Hạo Thần vừa ngủ dậy, mở cửa định đi ra ngoài. Đột nhiên nhận thấy có một vật thể lặn vào phòng mình. Gương mặt không biểu cảm nhìn chăm chú vật thể lạ đó.

Mộc Nhiên Nhiên như quả cầu nhỏ lặn vào phòng, mặt tái mét vì sợ. Nước mắt cũng vì thế mà rơi ra.

Du Hạo Thần lấy chân ngăn Mộc Nhiên Nhiên lại. Do chạm vào chân Du Hạo Thần, Nhiên Nhiên không lặn nữa. Cô như con mèo nhỏ oa oa khóc:

-" Huhu đau..... Hức..... ".

Mộc Nhiên Nhiên lấy hai tay chùi chùi nước mắt, gương mặt ửng hồng. Chiếc mũi cao thanh thoát vì thế mà đỏ lên. Cái miệng nhỏ nhắn meo meo như con mèo nhỏ.

Du Hạo Thần nhìn đáng vẻ đáng yêu của cô khoe miệng không tự chủ mà nhếch lên một chút. Cậu cất giọng:

-" Im lặng ".

Nghe giọng nói của Du Hạo Thần, Mộc Nhiên Nhiên ngược đôi mắt tròn xoe nhìn cậu, im bất không dám khóc, nói khẽ:

-" Cậu..... chủ ".

Du Hạo Thần nghe giọng nói trong trẻo của Nhiên Nhiên, bản thân vì thế mà dễ chịu, cất giọng lãnh đạm:

-" Ai là cậu chủ của em".

Mộc Nhiên Nhiên cười ngọt ngào, lấy ngón tay bé nhỏ của mình chỉ vào Du Hạo Thần:

-" Cậu ạ ".

Du Hạo Thần không nói gì, cúi xuống nhìn Mộc Nhiên Nhiên. Cậu thấy cô có gương mặt tròn bầu bĩnh, đôi mắt tròn xoe long lanh như ngọc lưu ly. Làn da trắng mịn màng như đoá huệ tây. Cái mái tóc ngắn ngắn thật đáng yêu. Du Hạo Thần nhìn vào cái miệng nhỏ nhắn của cô. Cánh môi mỏng hồng nhuận khiến cậu cưng chiều muốn hôn một cái.

Trong khi Du Hạo Thần quan sát Mộc Nhiên Nhiên thì cô cũng chăm chú nhìn cậu. Cậu chủ của cô quả là một tiểu mỹ nam. Con trai gì đâu mà da trắng còn hơn con gái. Nhìn kìa, đôi mắt màu hổ phách của cậu tuy hơi lạnh lùng nhưng lại rất cuốn hút. Đôi mày cương nghị một cách quyết đoán. Cái mũi cao thanh tú. Đôi môi đỏ hồng tự nhiên như con gái. Mái tóc của cậu màu nâu đen óng ánh. Nhìn cậu lạnh lùng nhưng cũng thật cao lãnh. Mộc Nhiên Nhiên nghĩ thầm:" Nếu cậu cười lên thì sẽ càng đẹp trai".

Cô cứ nhìn chăm chăm Du Hạo Thần mà không để ý đáy mắt cậu đang lộ ra ý cười.

Mộc Nhiên Nhiên đột ngột thốt lên:

-" Cậu chủ! Cậu thật đẹp trai a~".

Nghe câu nói của cô, Du Hạo Thần khẽ cười. Con nhóc này sao lại đem đến cho cậu cảm giác yêu thích. Thật dẻo miệng.

Mộc Nhiên Nhiên thấy nụ cười khẽ của Du Hạo Thần, cô bất động:" Mình biết là cậu chủ cười rất đẹp nhưng không nghĩ là nó lại đẹp vậy đâu. A... tim của mình sắp nhảy ra ngoài rồi".

Du Hạo Thần nhìn thấy Mộc Nhiên Nhiên bất động thì bảo:

-" Đi theo tôi ".

Nói rồi cậu kéo tay cô đi.

Bạn đang đọc truyện *Cô Hầu Nhỏ Góc Nghé Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

Mộc Nhiên Nhiên đang ngủ chưa hiểu gì thì đã bị Du Hạo Thần kéo tay đi.

Nắm chặt bàn tay nhỏ bé của Nhiên Nhiên, Du Hạo Thần cảm thấy thật ấm áp. Cậu khẽ cười, nụ cười hiếm hoi khi tiếp xúc với người lạ. Du Hạo Thần nắm tay dẫn Nhiên Nhiên đến cạnh giường, đỡ cô bé ngồi lên rồi rời đi.

Sau khi định thần lại thì Nhiên Nhiên mới biết mình đã yên vị trên chiếc giường của cậu chủ. Cô đảo mắt nhìn xung quanh căn phòng. Phòng của cậu chủ cô màu lam a~ Có vẻ gì đó rất huyền bí. Căn phòng có một cái bàn học, ba kệ chứa toàn sách, một tủ quần áo, một cái giường.....và có một cái tivi to bự chẳng. Mộc Nhiên Nhiên thích thú nhìn xung quanh. Cô đứng trên chiếc giường êm ái của cậu chủ vừa nhảy vừa thán phục:

- "Oa giường của cậu chủ thật thích, nó êm quá đi. Nhưng mà nhưng mà mình buồn ngủ quá a~".

Hai mắt Nhiên Nhiên cứ nhắm lại, đầu cô gật gù gật gù rồi sau đó..... nhện không được cô đành nằm trên giường của cậu chủ đánh một giấc say.

Du Hạo Thần sau khi rời đi lấy thuốc giảm đau cho Nhiên Nhiên, quay lại thấy một cục bông tròn ngủ trên giường mình thì khẽ cười. Con nhóc này thật đáng yêu a~ Mới này còn lạnh chanh phá cửa phòng cậu mà bây giờ đã nằm ngủ ngon lành. Con nhóc thật ngốc. Nếu muốn gọi cậu dậy chỉ cần gõ cửa là được rồi, cần gì phải xông thẳng vào như vậy chứ?

Du Hạo Thần bước lại gần Mộc Nhiên Nhiên, ngắm nhìn gương mặt cô đang ngủ say. Cậu tỉ mỉ quan sát. Hai bàn tay tròn tròn trắng trẻo của Nhiên Nhiên đang ôm thật chặt cái gối ôm của cậu. Gương mặt ngủ say của cô thuần khiết tựa thiên thần. Đôi môi mỏng cứ chu chu ra theo từng nhịp thở nhìn rất đáng yêu. Thỉnh thoảng, một vài tia nắng nghịch ngợm lướt nhẹ qua gương mặt thuần khiết của cô khiến cô nhắm mắt.

Du Hạo Thần ngắm nhìn Mộc Nhiên Nhiên rồi bất giác nở nụ cười. Con nhóc này thật đáng yêu, thật khiến người ta cưng chiều.

Sau một hồi quan sát Mộc Nhiên Nhiên, Du Hạo Thần lấy thuốc giảm đau bôi lên tay cô không khỏi tức giận. Con nhóc này thật ngốc. Bản thân rõ ràng là bị thương vậy mà lại không hề quan tâm. Sau khi bôi thuốc xong, cậu lấy một cái băng cá nhân dán vào tay cho con bé rồi cậu rời khỏi phòng đi ăn sáng.

~~~~~10h~~~~~

Mộc Nhiên Nhiên sau khi đánh một giấc thì ngồi dậy vươn vai, ngáp một cái không để ý Du Hạo Thần ngồi ghé bên cạnh nhìn cô chăm chăm. Như nhận thấy có ai đó đang nhìn mình, cô đảo mắt nhìn thì thấy gương mặt đẹp trai của cậu chủ. Mộc Nhiên Nhiên vội định thần lại, cười cười nhìn Du Hạo Thần:

- "Cậu chủ....cậu..... à đi Vi Vi kêu em gọi cậu dậy ăn sáng".

Du Hạo Thần mặt đầy hắc tuyến, cậu gắng giọng hỏi:

- "Bây giờ là mấy giờ".

Mộc Nhiên Nhiên ngó người, lẩm bẩm "Lúc này.... mk dậy ăn sáng hình như là 8h sau đó... gọi cậu chủ chắc là khoảng 8h30 sau đó.... sau đó.... thì ngủ một xíu... à chắc bây giờ là 9h... vẫn chưa muộn quá để ăn sáng a~".

Lẩm bẩm một hồi rồi cô quay sang nói với Du Hạo Thần:

- "Cậu chủ! Bây giờ là 9h vẫn chưa muộn quá để ăn sáng hihi".

Du Hạo Thần mặt lúc này đã đen như đất nòi, cậu lấy tay gõ đầu Nhiên Nhiên một cái.

Mộc Nhiên Nhiên đang cười tươi thì lấy hai tay ôm đầu, mặt oán trách nhìn Du Hạo Thần:

- "Huhu sao cậu đánh em, em nói đúng mà hức....".

Du Hạo Thần nhìn cô rồi bảo:

- "Em mà đúng thì bây giờ chắc tôi chết đói rồi. Còn khóc được hả?".

Mộc Nhiên Nhiên không cam tâm, cô lí sự:

- "Cậu chủ... Em... em... bây giờ là 9h mà, không tin cậu xem đi nè".

Nói rồi Mộc Nhiên Nhiên vớ tay lấy cái đồng hồ trên cạnh giường. Cô lấy ngón tay nhỏ xinh của mình chỉ vào:

- "Đây này.... cậu nhìn đi... kim dài chỉ số...số... à... số 9 nè".

Vừa nói xong thì Nhiên Nhiên hạnh phúc nhận ngay một cái cốp vào đầu. Cô một lần nữa ôm đầu oán trách:

- "Đau.... uuu... Sao cậu cứ đánh em huhu...".

Du Hạo Thần nhìn cô, mặt lạnh tanh giải thích:

- "Xem giờ phải xem bằng kim ngân trước. Em sao lại ngốc như vậy. Bản thân còn chưa biết đếm số vậy mà cứ lanh chanh".

Mộc Nhiên Nhiên một bên giận dữ bểu môi, cái miệng nhỏ nhắn cũng vì thế mà chu ra cất lên những thanh âm trong trẻo:

- "Cậu chủ... không phải là em chưa biết đếm mà là em chưa đi học".

Du Hạo Thần nghe cô nói, đáy mắt như lộ ra ý cười, cậu thản nhiên nói:

- "Ngày mai cùng tôi đi học".

Mộc Nhiên Nhiên đang xoa xoa chỗ đau trên đầu, nghe Du Hạo Thần nói vậy thì mặt ngệt ra:

- "Đi học ă? "

Du Hạo Thần không đáp, chỉ nhẹ gật đầu.

Mộc Nhiên Nhiên nghe được đi học thì nhảy cẫng lên. Cô đột nhiên bay lại hôn chụt một cái lên má Du Hạo Thần:

- "Vui quá đi. Nhiên Nhiên được đi học rồi hìhì".

Mộc Nhiên Nhiên cứ lo vui mừng mà không để ý, má của cậu chủ cô đang đỏ lên.

Du Hạo Thần sau khi bị Mộc Nhiên Nhiên hôn thì bất động, hai má cũng vì thế mà đỏ lên.

Cậu chủ cô có bao giờ gần gũi con gái đâu. Mà con nhỏ ngốc này cũng thật là.... Haizzzz... hại cậu chủ cô bị bất động rồi kia... Nhưng mà Nhiên Nhiên của chúng ta lại rất vô tư, không thêm để ý tới ai kia cứ ngồi cười suốt. Tội cho ai kia haizzzz....

Bạn đang đọc truyện *Cô Hầu Nhỏ Ngốc Nghếch Đáng Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Du Hạo Thần vì đỏ mặt mà xấu hổ, cậu ngang nhiên kéo tay Nhiên Nhiên đi xuống phòng ăn trưa. Mộc Nhiên Nhiên ngốc nghếch chưa hiểu gì thì đã bị lôi đi.

~~~~~Tại nhà ăn~~~~~

Du Hạo Thần ngồi trên ghế, trước mặt là một bàn dài đầy thức ăn, bên cạnh là Mộc Nhiên Nhiên vẻ mặt đầy bất mãn.

Chị Đan Đan cùng những người hầu khác như đi Tô Tô, chị Thiên Linh, chị Mỹ An,... đều có mặt ở đó.

Di Tô Tô cùng với những người khác đều đã biết tin bà chủ của mình nhận nuôi Mộc Nhiên Nhiên và cô bé còn là người hầu riêng của cậu chủ nhỏ nên mọi người ai ai cũng yêu quý cô.

Mọi người sau khi dọn xong thức ăn cho Du Hạo Thần thì cúi đầu chào rồi lui ra ngoài. Mộc Nhiên Nhiên thấy mọi người lần lượt rời đi thì cũng đi theo họ. Nhưng cô vừa nhắc chân lên chưa kịp bước thì Du Hạo Thần đã lên tiếng:

- "Muốn đi đâu? "

Mộc Nhiên Nhiên nghe cậu hỏi thì ngây ngô trả lời:

- "Dạ em đi theo họ".

Du Hạo Thần nhìn cô, khóe miệng giật giật:

- "Em là người hầu của tôi hay của bọn họ".

Mộc Nhiên Nhiên vẫn vô tư trả lời:

- "Của cậu ă? "

- "Vậy nhiệm vụ của người hầu là gì?". Du Hạo Thần hỏi.

- "Thì là chăm sóc cậu chủ ạ ". Mộc Nhiên Nhiên đáp.

Du Hạo Thần nhận được câu trả lời, cánh môi khẽ cong lên, cất giọng lãnh đạm:

- " Vậy ngồi xuống đây ăn cho tôi".

Mộc Nhiên Nhiên vẫn ngu ngơ không hiểu, cô lấy hai ngón tay xinh xinh của mk trở trở vào nhau, cái miệng nhỏ nhắn chu chu ra:

- " Cậu chủ! Em là người hầu thì sao có thể ngồi cùng bàn với cậu ạ? ".

Du Hạo Thần lấy nĩa cho đồ ăn vào miệng, hờ hững nói:

- " Tôi bảo em ngồi đó gấp đồ ăn cho tôi ".

Mộc Nhiên Nhiên thẹn mặt ra, miệng lẩm bẩm:" Tường cậu chủ tốt bụng cho mình ăn cùng, hóa ra là gấp đồ ăn".

Du Hạo Thần đợi không thấy Mộc Nhiên Nhiên ngồi xuống, quay đầu sang thì thấy cô đang lẩm nhảm nói xấu cậu, cậu trầm mặt:

- " Em mau ngồi xuống cho tôi, còn đứng đó lẩm nhảm ".

Mộc Nhiên Nhiên nghe giọng nói của cậu thì vội chạy đến ngồi vào ghế. Cô cười ngọt ngào, cất giọng nịnh nọt:

- " Cậu chủ... cậu thích ăn cái gì em gấp cho ạ! ".

Du Hạo Thần lờm ngớt cô, mới nãy còn nói xấu cậu vậy mà bây giờ miệng còn ngọt hơn mía đường.

Mộc Nhiên Nhiên thấy cậu lờm thì cười giả lã, lấy bàn tay nhỏ nhắn gấp cho cậu cái đùi gà vàng ươm.

Du Hạo Thần nhìn thành ý của cô thì nhếch mép cười nham hiểm, cậu bảo:

- " Xé thịt gà ra cho tôi ".

Mộc Nhiên Nhiên biết cậu giận, ngoan ngoãn nghe theo lời cậu chủ, lấy hai tay tròn tròn trắng trẻo của mình xé thịt gà cho cậu.

Cô cứ chăm chú làm công việc của mình mà không để ý có một ánh mắt quan sát cô. Đôi mắt màu hổ phách ấy cứ dán chặt vào người cô, quan sát từng hành động, từng cử chỉ của cô. Du Hạo Thần nhìn cô, đáy mắt không khỏi lộ ra ý cười.

Mộc Nhiên Nhiên sau một hồi xé thịt gà, cô lấy đĩa gấp sang chén của cậu rồi cười lấy lòng:

- " Cậu chủ.... cậu ăn đi ạ ".

Du Hạo Thần nhìn cô, lấy đĩa cho thịt gà vào miệng rồi hỏi:

- " Em tên gì? ".

Mộc Nhiên Nhiên nghe cậu hỏi thì cười tươi, đáp:

- " Mộc Nhiên Nhiên ạ. Em bảy tuổi, nhỏ hơn cậu ba tuổi ạ hìhì ".

Du Hạo Thần gật đầu rồi tiếp tục hỏi:

- " Mẹ tôi nhận nuôi em?".

Mộc Nhiên Nhiên nghe đến đây thì gật đầu, mắt đỏ lên:

- " Đúng vậy, dì Vi Vi thật tốt bụng. Bà em không còn nữa, dì ấy đã nhận nuôi em".

Du Hạo Thần nhìn cô rồi nói:

- " Vậy sao lại làm người hầu riêng cho tôi? ".

Mộc Nhiên Nhiên lúc lắc cái đầu tròn của mình trả lời:

- " Dì Vi Vi có lòng tốt nhận nuôi em, em phải làm gì đó cho dì ấy để dì ấy không bị lỗ vốn a~".

Nghe lời giải thích của cô, Du Hạo Thần suy sắc. Mẹ cậu mà lỗ vốn cái gì chứ? Bà có cả một công ty thời trang mà. Không lẽ bà mẹ yêu quý của cậu lại suy tính điều gì sao? Cậu ra về trầm tư.

Đang đắm chìm trong suy nghĩ của mình thì cậu nghe tiếng:

- " Ơt.... ơt..... ".

Bụng Mộc Nhiên Nhiên đột nhiên phát ra tiếng kêu khiến cô xấu hổ cúi gầm mặt, gương mặt phúng phính cũng vì thế mà ửng hồng.

Du Hạo Thần bấy giờ mới định thần lại, nhận ra tiếng kêu ấy phát ra từ bụng của cô, khóe miệng khẽ cong lên. Cậu giả ngơ hỏi:

- " Tiếng gì vậy? ".

Mộc Nhiên Nhiên mặt đã chuyển sang màu đỏ, cô lắp bắp:

- " Tiếng... tiếng gì.... cậu. Em... em... có nghe thấy gì đâu. Chắc....chắc... cậu nghe nhầm ạ ".

Du Hạo Thần khẽ cười, cất giọng lãnh đạm:

- " Tôi mà nghe nhầm thì em chết đói rồi. Mau ăn đi ".

Mộc Nhiên Nhiên ngu ngơ hỏi lại:

- " Em được ăn thiệt ạ? ".

Du Hạo Thần lười nhác trả lời:

- " Ừ ".

Nghe được ăn, mắt Mộc Nhiên Nhiên sáng rỡ như đèn pha ô tô, cô gấp thức ăn lia lịa bỏ vào miệng. Cái miệng nhỏ nhắn vì chứa đầy thức ăn mà phồng lên.

Du Hạo Thần nhìn bộ dạng của cô, buồn cười. Con nhóc này quả là ham ăn. Có ai giành đồ ăn của nó đâu mà ăn như vậy chứ? Lỡ bị ghen thì sao? Thật là...

Nghĩ rồi cậu bảo:

- " Ăn từ từ thôi. Tôi có dành đồ ăn của em đâu mà sợ ".

Mộc Nhiên Nhiên miệng đầy thức ăn, nghe cậu nói vậy thì ngước mặt lên trả lời:

- " Àng... ạ ".Cô nói không rõ lời.

Du Hạo Thần nhìn bộ dạng đáng yêu của cô nháu mày, cậu vớ tay rót cho cô ly nước rồi nói:

- " Lát nữa cùng tôi đi mua đồ ".

Như biết được Mộc Nhiên Nhiên sẽ thắc mắc nên cậu nói tiếp:

- " Không cần hỏi, lát chuẩn bị đi cùng tôi. Cấm cãi ".

Mộc Nhiên Nhiên bị câu nói của cậu làm cho ngu ngơ. Haizzzz... Nhiên Nhiên của chúng ta thật ngốc.

Bạn đang đọc truyện *Cô Hầu Nhỏ Ngốc Nghếch Đáng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7

Sau khi ăn trưa xong thì Mộc Nhiên Nhiên được Du Hạo Thần dẫn đi.

~~~~~Trên xe~~~~~

Mộc Nhiên Nhiên lần đầu được đi xe hơi, thích quá nên cứ cười suốt. Du Hạo Thần nhìn cô rồi bảo tài xế:

- " Chú Lý, chờ cháu đến trung tâm thương mại ".

Nói rồi Du Hạo Thần lạnh lùng kéo tay Mộc Nhiên Nhiên đi.

Mộc Nhiên Nhiên chưa hiểu gì thì đã bị kéo đi. Cô ngoái đầu lại, ái ngại nhìn người tốt trước mặt rồi vẫy vẫy cánh tay trắng trẻo của mình.

Người kia nhìn bóng dáng cô bị kéo đi, mỉm cười dịu dàng. Nhiên Nhiên sao? Tên cậu đáng yêu thật. Ngay cả cậu cũng đáng yêu nữa quả cầu nhỏ ạ.

Người đó không ai khác chính là đại thiếu gia của gia tộc họ Giản - Giản Thiếu Phàm. Anh bảy tuổi, cùng tuổi với cô, là con lai. Ba anh là người Việt, còn mẹ anh là người Pháp. Pháp là xứ sở của hoa oải hương. Loài hoa mang tên Lavender có hương thơm nồng nàn, êm dịu. Loài hoa này tượng trưng cho sự chờ đợi của tình yêu. Nó là sự thủy chung, là niềm mong nhớ của một ai đó dành cho người mà họ yêu thương. Đó cũng chính là lí do mà màu sắc chủ đạo của loài hoa này là màu tím.

Phải chăng vì sống ở một đất nước tràn ngập Lavender nên tính cách của anh cũng dịu dàng, tao nhã như cánh hoa Lavender mỏng manh?

~~~~~Tại chỗ Mộc Nhiên Nhiên~~~~~

Du Hạo Thần kéo tay Mộc Nhiên Nhiên chạm đến vết thương lúc nãy do cô đập cửa khiến cô đau rát. Cô nhỏ giọng kêu:

- "Cậu chủ ơi, tay em đau".

Du Hạo Thần nghe vậy thì buông tay cô ra, lạnh lùng nói:

- "Ngồi đây đợi tôi, cấm chạy lung tung".

Nói rồi cậu đi đâu mất để lại Mộc Nhiên Nhiên tủi thân ngồi ở ghế một mình. Cô buồn chán không biết làm gì nên cất giọng hát:

- "Con mèo con lông trắng tinh.....".

Đang hát thì giọng nói dịu dàng lúc nãy vang lên:

- "Quả cầu nhỏ mình lại gặp cậu rồi".

Bạn đang đọc truyện *Cô Hầu Nhỏ Ngốc Nghếch Đáng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8

Mộc Nhiên Nhiên xoay đầu nhìn về phía phát ra giọng nói, thấy người tốt lúc nãy, cô mỉm cười:

- "Cảm ơn cậu lúc nãy giúp tớ nha hìhì".

Giản Thiếu Phàm cũng cười nhìn cô để lộ hai má lúm đồng tiền thật đáng yêu. Anh cất giọng nói:

- "Hìhì không có gì đâu. Mình có ý tốt muốn giúp cậu thôi. À mà cậu tên gì vậy? ".

Mộc Nhiên Nhiên nghe Giản Thiếu Phàm hỏi thì cất lên thanh âm trong trẻo:

- "Mình là Mộc Nhiên Nhiên còn cậu tên gì? ".

Giản Thiếu Phàm trả lời:

- "À mình là....

Anh chưa kịp nói xong thì Du Hạo Thần từ đâu xuất hiện cắt ngang lời nói của anh:

- "Mộc Nhiên Nhiên!".

Mộc Nhiên Nhiên đang chăm chú nhìn Giản Thiếu Phàm, nghe giọng nói của cậu chủ thì ngoái đầu lại, ngây thơ nói:

- "Cậu chủ, cậu đi đâu nãy giờ vậy? ".

Du Hạo Thần bỏ lơ câu nói của cô, mặt hầm hầm nhìn Giản Thiếu Phàm, lạnh lùng nói:

- "Cậu là ai? ".

Giản Thiếu Phàm nghe Du Hạo Thần hỏi thì nở nụ cười, cất lên thanh âm trầm ấm:

- "Tôi là ai không liên quan tới anh. Mà thôi tôi phải đi rồi. Hẹn ngày gặp lại".

Nói rồi anh quay sang nhìn gương mặt đang ngu ngơ của Mộc Nhiên Nhiên, cười dịu dàng:

- "Tạm biệt cậu quả cầu nhỏ".

Sau đó thì anh xoay gót bước đi.

Mộc Nhiên Nhiên nhìn theo bóng anh nhẩn máy khó hiểu, đang ngây ngô chưa biết gì thì Du Hạo Thần một bên gần giọng:

- "Nhìn gì mà nhìn, cậu ta đến đây khi nào?".

Nghe giọng nói tức giận của Du Hạo Thần, Mộc Nhiên Nhiên run run nói khẽ:

- "Dạ lúc này ạ".

- "Lâu chưa?".

- "Được một lúc thôi ạ".

Du Hạo Thần nghe cô nói vậy, chân mày giãn ra:

- "Cậu ta nói gì?".

Nghe đến đây Mộc Nhiên Nhiên nhỏ giọng đáp:

- "Cậu ấy hỏi tên em thôi không nói gì nữa đâu".

Du Hạo Thần nghe cô nói, tức giận hỏi:

- "Em nói tên cho cậu ta?".

Mộc Nhiên Nhiên ngốc nghếch gật đầu.

Du Hạo Thần thấy cô gật đầu, giận dữ bỏ đi. Con nhỏ ngốc này, ai cho phép nó nói chuyện với người lạ chứ. Đúng là muốn chọc tức cậu mà.

Mộc Nhiên Nhiên thấy cậu bỏ đi, vội vàng chạy theo cậu. Nước mắt vì thế không tự chủ mà rơi ra, cô cất giọng nghèn nghẹn:

- "Cậu.... cậu... hức... cậu chủ....".

Nghe tiếng cô khóc, Du Hạo Thần không đành lòng, xoay người lại nhìn cô.

Thấy cậu không đi nữa Mộc Nhiên Nhiên chạy lại chỗ cậu, chân không may bị trượt một lần nữa. Cô cứ nghĩ mình sẽ đáp đất an toàn nào ngờ chưa kịp để cô chạm vào nền đất Du Hạo Thần đã nhanh tay đỡ cô.

Mộc Nhiên Nhiên thấy cậu đỡ mình, cánh môi hồng nhuận nở nụ cười, cái miệng nhỏ nhắn nhõng nhẽo:

- "Cậu... em sai rồi. Cậu đừng giận".

Du Hạo Thần nhìn cô, mới lúc này còn mím ướm vậy mà bây giờ đã cười toe toét. Cậu cất giọng lãnh đạm:

- "Biết sai?".

Mộc Nhiên Nhiên nghe cậu hỏi thì gật đầu.

Nhận được cái gật đầu của cô, cậu hỏi tiếp:

- "Vậy sai chỗ nào?".

Mộc Nhiên Nhiên đang cười tươi nghe cậu nói thì thẹn mặt ra, lắp bắp:

- "À... ờ... em sai.... sai ở chỗ.... à ở chỗ... à em quên mất rồi cậu".

Du Hạo Thần khước miệng giật giật. Con nhỏ này, tưởng nó biết sai ai ngờ.... Đúng là ngốc.

Cậu đành giải thích với cô:

- " Không được nói chuyện với người lạ".

Mộc Nhiên Nhiên một bên không để ý đến Du Hạo Thần nói, cứ nhìn chăm chú cái gì đó khiến cậu nhú mày. Cậu khẽ đảo đôi mắt màu hổ phách sang hướng cô đang nhìn. Thì ra cô đang nhìn cửa hàng bán đồ ăn. Đúng là bó tay với cô, lúc nào cũng ăn được.

Du Hạo Thần giả vờ hỏi:

- " Đói không? ".

Nhiên Nhiên nghe cậu hỏi thì gật đầu.

Nhận được cái gật đầu của cô, cậu khẽ cười nắm tay cô đi đến cửa hàng đó.

~~~~~

Trong khi chờ đợi đồ ăn, Du Hạo Thần nhìn chăm chú vào vết thương ở chân Mộc Nhiên Nhiên. Thấy cậu nhìn, Nhiên Nhiên ngốc nghếch hỏi:

- " Cậu chủ, cậu nhìn gì vậy ạ?".

Du Hạo Thần không trả lời câu hỏi của cô, cất giọng lãnh đạm:

- " Đau không? ".

Mộc Nhiên Nhiên ngu ngơ:

- " À... ờ... đau ".

Nghe câu trả lời của cô, cậu rời khỏi ghế, bước đến cạnh cô rồi cúi người xuống. Cậu lấy trong tay ra cái băng cá nhân khi nãy đi mua, nhẹ nhàng dán vào chân cho cô.

Mộc Nhiên Nhiên nhìn cậu há hốc mồm. Đây là cậu chủ của cô sao, không thể tin được a~

Du Hạo Thần sau khi dán băng cho cô, quay lại vị trí ngồi không quên lấy tay gõ vào đầu cô. Mộc Nhiên Nhiên lại ôm đầu, ủy khuất nhìn cậu:

- " Cậu chủ, cậu mà cứ đánh như vậy em sẽ kém thông minh".

Du Hạo Thần nghe cô nói khẽ cười:

- " Tôi có lòng tốt muốn giúp em thông minh lên thôi ".

Mộc Nhiên Nhiên nhìn cậu bẽ mặt. Cậu rõ ràng là đang trêu chọc cô. Cô thông minh như vậy mà dám nói cô ngốc. Nếu như cô hỏi cậu cái này cậu chắc chắn sẽ không biết. Nghĩ rồi Mộc Nhiên Nhiên nói:

- " Cậu chủ vậy em hỏi cậu, cậu có biết tiểu Thiên không?".

Du Hạo Thần nghe cô nói thì hồ hững đáp:

- " Không biết ".

- " Thấy chưa, cậu không biết kia. Như vậy thì em thông minh hơn cậu bởi vì em biết tiểu Thiên ". Mộc Nhiên Nhiên tự hào nói.

Vừa nói xong thì cô nhận ngay cái "cốp " vào đầu.

Du Hạo Thần nhìn cô rồi đánh trống lảng như mình vô tội:

- " Đồ ăn có rồi kia. Mau ăn đi ".

Mộc Nhiên Nhiên đang ủy khuất vì bị cậu đánh, nghe đến đồ ăn thì mắt sáng rỡ như sao. Cô gấp đồ ăn lia lịa cho vào cái miệng nhỏ nhắn của mình.

Trái ngược với Mộc Nhiên Nhiên, Du Hạo Thần điềm nhiên cho đồ ăn vào miệng, cử chỉ nhẹ nhàng không kém phần tao nhã. Cậu khẽ liếc mắt sang nhìn cô hầu của mình. Đúng thật là bó tay với cô.

Bạn đang đọc truyện *Cô Hầu Nhỏ Ngốc Nghếch Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9

Sau khi ăn xong thì Mộc Nhiên Nhiên và Du Hạo Thần đi mua sách vở, một số đồ dùng học tập rồi lên xe trở về nhà. Mộc Nhiên Nhiên vì một ngày bận rộn nên đã ngủ gật trên xe. Bộ dáng ngủ gật của cô thật sự rất đáng yêu. Cái đầu tròn cứ gật lên gật xuống khiến người khác cảm thấy buồn cười.

Du Hạo Thần nhìn dáng vẻ của cô khoe miệng khê cong lên. Con nhỏ ngốc này sao lại đáng yêu vậy chứ? Nghĩ rồi cậu lấy tay diu đầu cô dựa vào vai mình sau đó nhắm hờ mắt.

Sau một hồi ngủ trên vai của cậu chủ mình, Mộc Nhiên Nhiên chợt quậy, lấy hai tay dụi dụi mắt. Cảm nhận được cái đầu tròn của cô chuyển động, Du Hạo Thần lạnh giọng:

"Ngủ đủ chưa? "

Giọng nói của cậu khiến Mộc Nhiên Nhiên giật mình. Cô bây giờ mới định thần lại. Không phải chứ? Cô ngủ trên vai cậu chủ sao? Ai da lần này biết nói sao đây? Ông trời là đang trêu cô đây mà huhu.

Cô khóc không ra nước mắt, chân mày khê chau lại, hai mắt long lanh nhìn cậu chủ. Cô giờ hai ngón tay trắng trẻo của mình lên, miệng méo xệch:

"À... chào.... chào... buổi...tối cậu.... cậu... chủ "

Du Hạo Thần không nhìn cô, mắt vẫn nhắm hờ. Chỉ có cánh môi anh đào là hé mở:

"Còn muốn ngủ không? "

Mộc Nhiên Nhiên nhất thời cứng ngắt, cô cắn cắn môi, cái miệng nhỏ nhắn lí sự:

"Cậu chủ, em không cố ý dựa vào vai cậu đâu. Tại...tại đầu của em....nó... nó hình như thích vai của cậu á. Tại nó không phải tại em cơ "

Du Hạo Thần nghe lí sự cùn của cô, rất muốn bật cười nhưng vì hình tượng của mình nên cậu cố nhịn. Cậu giả vờ nhắm mắt, hai mắt tỏ vẻ mệt mỏi, cất giọng lãnh đạm:

"Vai tôi bị em dựa đến mỏi rồi, tính sao đây? "

Mộc Nhiên Nhiên nhìn dáng vẻ mệt mỏi của cậu, mặt như sắp méo, cô run run:

"Cậu..... cậu..... chủ..... em xin lỗi. Để em bóp vai cho cậu nha".

Nói rồi cô dùng hai bàn tay nhỏ bé của mình bóp bóp vai cho Du Hạo Thần mà không hay biết ai đó đang mỉm cười hạnh phúc.

~~~~~18h~~~~~

Tại biệt thự nhà Du gia

"Ông xã anh đang làm cái gì vậy hả? Em kêu là cắt móng tay cho em mà!!! "

Tiếng nói oanh vàng của phu nhân Hạ Tường Vi khiến người hầu trong nhà cười khúc khích. Bà chủ và ông chủ lúc nào cũng như vợ chồng son vậy. Ngay cả họ đôi lúc cũng phải bó tay với hai người.

Du Thừa Hạo một bên quỳ dưới sàn nhà một bên cầm tay cắt móng tay cho Hạ Tường Vi, mặt ủy khuất:

"Bà xã à em phải ngồi yên thì anh mới cắt được chứ? Cứ lắc qua lắc lại như vậy anh làm sao cắt được đây? "

Hạ Tường Vi xụ mặt, cãi lý:

"Còn không phải tại con trai quý tử của anh hay sao? Nó dẫn Nhiên Nhiên bé nhỏ của em đi đâu đến giờ vẫn chưa thấy về "

Du Thừa Hạo lắc đầu cười khổ với cô:

"Anh cũng đang rất nóng lòng muốn gặp con bé đó đây. Không biết con bé như thế nào mà lọt được vào mắt xanh của em".

"Anh nói gì vậy chứ? Làm như em khó tính lắm không bằng? ". Hạ Tường Vi cau mày nói.

Hai người cứ chửi chóc với nhau không ngừng cho đến khi một người hầu chạy vào nói:

"Ông chủ, bà chủ, cậu chủ đã về "

Hạ Tường Vi nghe vậy thì vội chạy ra không quên kéo theo ông xã của mình.

Khi về đến biệt thự Du gia, Du Hạo Thần - một thân ảnh nhỏ nhắn bước xuống khiến người hầu trong nhà ai nấy đều phải cúi đầu. Còn Mộc Nhiên Nhiên thì vẫn loay hoay mở cửa.

Thấy con trai mình trở về, Hạ Tường Vi nhìn qua nhìn lại rồi hỏi:

- "Nhiên Nhiên của mẹ đâu? "

Du Hạo Thần không nói gì, miễn cưỡng chỉ tay vào xe. Sau đó cậu thông thả bước vào nhà.

Hạ Tường Vi nhìn đứa con mà mình đứt ruột đẻ ra, tức anh ách. Nó có cần lạnh lùng với mẹ nó vậy không? Số cô khổ quá mà.

Du Thừa Hạo vừa nhìn gương mặt lạnh của quý tử nhà mình vừa quay sang nhìn gương mặt tức giận của Hạ Tường Vi, ra vẻ suy tư:

- "Không biết nó phải con em không ha? "

Anh đâu biết rằng câu nói của anh khiến người phụ nữ bên cạnh anh nổi giận. Hạ Tường Vi lấy chân đạp vào chân anh rồi chạy ra đón Nhiên Nhiên của mình để lại một người vớ vẩn mặt đau đớn.

Mộc Nhiên Nhiên sau khi được dì Vi Vi mở cửa thì lon ton chạy vào nhà. Du Thừa Hạo nhìn thấy thân ảnh nhỏ nhắn của cô trong đấy mắt cũng tỏ ra yêu mến. Anh cười giả lã khoác tay vợ rồi đi vào nhà.

~~~~~Tại phòng ăn~~~~~

Hạ Tường Vi và Du Thừa Hạo đã có mặt ở đó. Du Hạo Thần sau khi thay quần áo xong thì bước xuống phòng ăn và dĩ nhiên là Nhiên Nhiên của chúng ta vẫn đi theo sau cậu. Cậu giờ tay kéo ghế mình ra rồi thân nhiên ngồi xuống. Còn Hạ Tường Vi lúc này chỉ chăm chú nhìn Nhiên Nhiên, cô nở nụ cười dịu dàng:

- "Nhiên Nhiên à! Cháu ngồi xuống ăn cùng gia đình đi nha".

Mộc Nhiên Nhiên nghe dì Vi Vi nói thì ngần ngại:

- "Cháu.....cháu... không....

- "Không nhưng nhị gì hết, ngồi xuống mau đi ". Cô chưa nói hết thì dì Vi Vi đã cướp lời. Thế là cô miễn cưỡng ngồi xuống cạnh cậu chủ.

Sau khi tất cả cùng ngồi xuống thì mọi người cùng nhau ăn tối, dì Vi Vi giới thiệu Du Thừa Hạo cho Nhiên Nhiên. Và.... bữa cơm diễn ra trong sự hạnh phúc của mọi người, duy chỉ có một người vẫn giữ vẻ mặt lạnh băng. Nhưng trong lòng thì len lỏi chút ấm áp.

Bạn đang đọc truyện *Cô Hầu Nhỏ Ngốc Nghếch Đáng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10

Sáng hôm sau....

" Reng..... Reng.... Reng.... ". Tiếng đồng hồ từ phòng của ai đó kêu dữ dội.

Mộc Nhiên Nhiên đang say giấc, nghe thấy chuông đồng hồ thì nhú mày, hai hàng mi khẽ lay động. Đôi mắt to tròn ngậy thơ chớp chớp. Cô lấy hai tay dụi dụi mắt rồi nhẹ chân bước xuống giường làm vệ sinh cá nhân. Hôm nay là ngày đầu tiên cô đi học, vì vậy mà cô cảm thấy rất vui.

Sau khi làm vệ sinh cá nhân xong, cô khoác lên mình bộ đồng phục trường Royal. Đồng phục trường này rất dễ thương. Váy đen sọc ca rô đỏ xếp li dài đến đầu gối phối cùng áo sơ mi trắng nhẹ nhàng mà tinh tế. Trên cổ còn có một cái nơ hồng rất xinh xắn.

Mộc Nhiên Nhiên ngắm mình trong gương rồi mỉm cười hài lòng. Sau đó cô xoay gót sang phòng cậu chủ để gọi cậu dậy.

*****Tại phòng cậu chủ*****

Mộc Nhiên Nhiên lại không biết cách mở cửa phòng cậu nên cứ đứng bên ngoài nói vọng vào.

Lần thứ nhất

- " Cậu chủ... Sáng rồi, cậu dậy đi học ạ".

* nhìn cửa phòng * Không ai trả lời.

Lần thứ hai

-" Cậu chủ.... Cậu mau dậy đi nếu không sẽ vào trường trễ ".

* chăm chú nhìn cửa phòng * Không một tiếng động.

Lần thứ ba

-" Cậu chủ..... Cậu rốt cuộc sao còn chưa chịu dậy, em sắp mỏi chân chết rồi ".

* ánh mắt rực lửa nhìn cửa phòng * Vẫn duy trì chế độ im lặng.

Lần thứ tư, Mộc Nhiên Nhiên hét:

-" CẬU CHỦ..... DẬY ĐI CHÁY NHÀ....CHÁY...

Cô chưa nói xong thì cánh cửa đã bật ra và một cánh tay chặn miệng cô lại khiến cô ú ớ.

Du Hạo Thần ngoáy ngoáy lỗ tai, lạnh giọng:

-" Hết đủ chưa ".

-" A... ơ.... e...o.....". Mộc Nhiên Nhiên đang bị bịt miệng nên không nói được.

Du Hạo Thần thấy vậy nên buông tay ra. Lúc này cô mới có cơ hội hít thở không khí. Sau khi điều hòa lại hơi thở cô áp ứng:

-" Dạ.... em... em... xin lỗi cậu chủ. Em không biết gọi cậu làm sao nên mới hét lên như vậy. Cậu... cậu... đừng giận.. ".

Du Hạo Thần không nhìn cô chỉ hờ hững nói:

-" Sau này muốn gọi tôi... lấy tay gõ vào cửa là được ".

Nghe cậu nói vậy thì cô gật đầu. Sau đó cô chuẩn bị kem đánh răng cho cậu rồi lấy trang phục cho cậu. Trang phục nam của trường Royal cũng rất đáng yêu. Một cái quần dài đen và một cái áo sơ mi trắng. Vành tay áo viền đen sọc đỏ. Có một cái cà vạt cùng tông màu đen sọc đỏ.

Cậu chủ của cô sau khi thay đồ xong nhìn thật hảo soái. Về ngoài lạnh lùng của cậu khiến cậu càng trở nên nổi bật với hình tượng cool boy. Điều đó khiến Mộc Nhiên Nhiên nhìn cậu chủ mình đến nỗi quên cả chớp mắt. [Sức công phá quá lớn □□□]...

Du Hạo Thần thấy cô bất động thì cười khẩy, gõ đầu cô một cái rồi lạnh giọng:

-" Đi học ".

Mộc Nhiên Nhiên may mắn được cậu ban cho cái gõ đầu thì tỉnh mộng, cúi húi đi đằng sau.

Tại trường Royal

Trường này là một ngôi trường danh tiếng, huy tụ những cậu ấm cô chiêu của những tập đoàn lớn. Trường gồm 3 khu chính, mỗi khu 3 tầng. Khu 1 là của tiểu học, khu 2 của trung học và khu 3 là phổ thông. Ngoài 3 khu chính còn có những khu phụ như là khu vực canteen, sân thượng, hoa viên, vườn trường, khu âm nhạc, khu nấu ăn, khu cầu lông, bóng rổ, hồ bơi..... vân vân và mây.(trường danh tiếng nên gì cũng có)....

*****Quay lại với hai cậu tó *****

Mộc Nhiên Nhiên và Du Hạo Thần vừa đỗ xe vào trường thì tiếng reo hò của những bạn nữ khiến chim bay loạn xạ. Du Hạo Thần khó chịu nhíu mày. Cậu mở cửa bước xuống rồi dứt tay vào túi quần thông thả đi.

Mộc Nhiên Nhiên nghe tiếng hò reo thì ngây ngốc không hiểu gì, bản thân cô cũng không biết mở cửa nên đành nhờ chú Lý Tân mở giúp:

-" Chú ơi, mở cửa giúp cháu ạ ".

Nghe giọng nói trong trẻo của cô, Lý Tân chỉ phì cười. Sau đó chú bước ra xe mở cửa cho cô. Chú cúi người như cung kính một vị tiểu thư. Điều đó khiến cô ngại đến đỏ mặt. Cô không quen như vậy.

Khi bước ra khỏi xe, mọi người đều ngó ngang trước vẻ dễ thương của Mộc Nhiên Nhiên. Họ cảm thấy nghi vấn trước việc cô đi cùng xe với cậu chủ lạnh lùng nhà Du gia.

Mộc Nhiên Nhiên sau khi bước xuống thì nhoẻ miệng cười tươi với chú Lý Tân. Sau đó cô nói nhỏ:

- " Chú ơi sau này không cần cúi người trước cháu như vậy đâu. Cháu ngại lắm ". Nói rồi cô xoay người phóng cái vèo.

Hành động của cô chớp nhoáng khiến nhiều người chứng kiến phải bật cười.

Cô đâu hay biết rằng từ lúc vào trường đã có một đôi mắt dõi theo cô chăm chú.

Giản Thiếu Phàm một thân đồng phục trắng lung dựa vào thành sân thượng, tay khoanh trước ngực, mắt nhìn về phía cô. Cánh môi anh đào cũng vì thế mà hé mở:

- " Gặp lại cậu rồi quả cầu nhỏ ".

Du Hạo Thần sau khi xuống xe thì đi một mạch vào lớp mình, không thèm quan tâm đến ai kia đang ngây ngốc tìm lớp. Năm nay Du Hạo Thần mười tuổi nên sẽ học lớp 4 còn Mộc Nhiên Nhiên thì học lớp 1. Vì trường Royal là một ngôi trường danh tiếng nên các khối lớp được chia theo những cách rất riêng. Ở khu tiểu học, khối 1 và 4 ở tầng 1, khối 2 và 5 ở tầng 2, khối 3 ở tầng 3. Ở trung học, khối 6 và 9 tầng 1, khối 7 và 8 tầng 2. Ở phổ thông, khối 10 và 12 tầng 1, khối 11 tầng 2. Ngoài các tầng có lớp học thì ở các khu còn có nhiều tầng dùng để dạy các môn nghiên cứu, khoa học.

Bạn đang đọc truyện *Cô Hầu Nhỏ Ngốc Nghếch Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11

Mộc Nhiên Nhiên sau khi xuống xe thì đuổi theo Du Hạo Thần, nhưng cô không thấy cậu đâu nữa. Cô ịu xiu lét thân lại ghé đá ngồi thu lu một góc, miệng lầm bầm: " Cậu chủ kibo kibo đáng ghét. Đi cũng không thèm đợi mình nữa. Bây giờ mình biết đi đâu đây ".

Cô không hay biết rằng câu nói của cô đã bị ai đó nghe thấy. Thật ra Du Hạo Thần chỉ giả vờ không để ý đến cô thôi. Nãy giờ ngồi trong lớp, cậu cứ thấy bồn chồn, khó chịu lắm sao đó. Biết chắc con ngốc này sẽ không tìm được lớp học nên cậu mới đích thân đi tìm nó để dẫn nó về lớp. Vậy mà..... Nó dám ngồi đây mắng cậu.

Du Hạo Thần mặt tràn đầy hắc tuyến, tay dứt vào túi quần tiến lại gần cô. Mộc Nhiên Nhiên vẫn không hay biết, cô cứ thao thao bất tuyệt về chuyện cậu chủ bỏ rơi cô. Còn làm vài hành động thể hiện sự tức giận của mình như là đập lá cây. Cô nhóc lấy bàn chân trắng trẻo của mình dẫm dẫm lên vài chiếc lá rồi ngược mặt lên trời: " Sẽ có ngày cậu chủ bị em dẫm bẹp ".(tác giả:khô rồi khô rồi Nhiên Nhiên à. Nhiên Nhiên: là chị kêu em nói vậy mà).

Du Hạo Thần hiện tại đang đứng ngay sau lưng cô, khóe miệng nhếch lên thành một đường cong tuyệt mỹ, cậu hừ lạnh:

- " Mắng..... đủ chưa? ".

Nghe giọng nói đằng sau lưng mình, Nhiên Nhiên dựng tóc gáy. Không lẽ trong lúc cô mắng cậu chủ đã làm kinh động đến thổ địa dưới đất hay sao? Không phải chứ? Sô cô sao xui dữ vậy trời? Cô không dám quay ra đằng sau nhìn nữa. Người cô run run, mặt toát mồ hôi. Cô quỳ hai chân xuống đất rồi chắp hai tay lại như khăn vái. Đầu cúi xuống đất liên tục, miệng thì lầm bầm

- " Con xin chào bác thổ địa xinh đẹp. Con là Mộc Nhiên Nhiên. Hôm nay con tới đây không phải để mắng bác đâu ạ. Con chỉ là thuận miệng mắng cậu chủ con vài tiếng thôi. Mong bác lượng thứ. Thật ra con đã ái mộ bác từ rất lâu rồi ạ. Không ngờ lần này bác lại xuất hiện trước mặt con. Nếu bác đã có lòng tốt xuất hiện vậy mong bác chỉ đường cho con đến lớp được không ạ. Con biết bác là một thổ địa vừa xinh trai lại vừa tốt bụng a~ nên bác làm ơn giúp con đi ".

Du Hạo Thần nhìn hành động của cô mà cố nén cười. Được thôi, nếu cô đã muốn như vậy thì cậu cũng sẽ cho cô đạt được ước nguyện của mình. Cậu cố không bật cười, nói:

- " Con ái mộ ta, ta cảm ơn lòng tốt của con. Nhưng ta chỉ giúp những đứa trẻ ngoan không giúp đỡ những đứa trẻ hay mắng người ".

Mộc Nhiên Nhiên nghe vậy liền xua xua tay:

- " Không có, con không có mắng người đâu. Lúc nãy là bác nghe nhầm á. Cậu chủ của con là một người cực kì xinh trai. Cậu ấy vừa dễ thương lại vừa tốt bụng. Cậu ấy là hảo soái ca ạ. Bác nghe rõ chưa ạ con không mắng người đâu ".

Du Hạo Thần mặt hầm hằm, rõ ràng là lúc này mắng cậu kibo. Bây giờ cái miệng lại dẻo như vậy. Con nhỏ này muốn chọc tức cậu đây mà. Lấy lại phong độ, cậu hừ lạnh:

"- Chẳng phải lúc này con ước mong được dẫm bẹp cậu chủ con hay sao? "

Mộc Nhiên Nhiên lúc này đã toát mồ hôi hột, miệng cười méo xệch:

"- Dạ.... lúc này là con ước mong được cậu chủ dẫm bẹp ạ. Con còn nói với trời là * cậu chủ hãy tới đây dẫm bẹp em đi * Không phải là mắng đâu ạ "

Lần này thì Du Hạo Thần không muốn chọc cô nữa, cậu thật sự bị con nhóc này làm cho buồn cười chết rồi. Cậu không nói gì mà bật cười thành tiếng.

Nghe giọng cười, Mộc Nhiên Nhiên tò mò quay ra đằng sau mình. Cô ngây ngốc nhìn con người trước mặt. Không phải chứ, cô là bị cậu chủ lừa sao?

Cô úy khuất nhìn cậu chủ của mình:

"- Cậu.... sao cậu không nói sớm, làm em sợ muốn chết "

Du Hạo Thần không cười nữa, cậu quay về nét mặt lạnh lùng:

"- Chẳng phải em mắng tôi hay sao? "

Nhiên Nhiên biết cậu giận bèn xuống nước năn nỉ:

"- Em xin lỗi.... tại cậu không đợi em nên em mới mắng cậu kibo. Nhưng mà em chỉ nói vậy thôi chứ trong lòng em cậu tốt lắm. Cậu giống như là mặt trời vậy a~ "

Nghe con nhóc nịnh hót mình, trong lòng cậu thoáng chốc vui vẻ nhưng bên ngoài thì vẫn lạnh mặt:

"- Vậy sao? "

Nhiên Nhiên gật gật đầu:

"- Thật.... thật mà "

Du Hạo Thần nhếch mép:

"- Chắc cũng vì tôi là mặt trời nên em mới có ước nguyện muốn tôi dẫm bẹp "

Nghe đến đây, Mộc Nhiên Nhiên biết mình bị cậu trêu chọc nên mặt phụng phịu. Cô chu chu môi:

"- Cậu..... cậu đừng trêu em nữa cơ. Cậu chủ xinh đẹp dẫn em đi tìm lớp nha".

Du Hạo Thần gật đầu, nói:

"- Ở trường không được gọi tôi là cậu chủ. Em phải gọi tôi là Hạo Thần. Còn nữa nếu có ai hỏi em là gì của tôi thì em nói em là thanh mai trúc mã của tôi. Cấm không được để người khác biết em là người hầu riêng của tôi. Đã nhớ chưa "

Nghe cậu nói thì Nhiên Nhiên gật gật đầu. Sau đó cậu đi phía trước, còn cô thì lủi thủi theo sau cùng cậu tìm lớp. Lớp của nhiên nhiên nằm ở tầng 1, cùng tầng với cậu. Chỉ khác là cô ở dãy A còn cậu ở dãy B. Lớp cô học là 1A1 vip, nơi đây huy tụ những công tử, tiểu thư nhà giàu.

Du Hạo Thần dẫn cô vào lớp rồi xoay người thông thả rời đi. Mấy cô tiểu thư trong lớp thấy Du Hạo Thần thì mắt hình trái tim, miệng thì há hốc vì cậu chủ cô quá đẹp trai. Nhiên Nhiên nhìn theo bóng dáng cậu chủ rồi bước từng bước vào lớp. Cô không quen với việc tiếp xúc với nhiều người nên cô rất ngại. Vì vậy mà cô cứ cúi đầu mà đi. Do cúi đầu nên cô không chú ý đã va vào một người và té xuống đất.

Bạn đang đọc truyện *Cô Hầu Nhỏ Ngốc Nghếch Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12

Mộc Nhiên Nhiên sau khi bị té thì úy khuất xoa xoa mông. Cô chưa kịp ngước mặt lên nhìn thì người cô va trúng đã nắm tay cô kéo lên. Vì do quá bất ngờ, cô không làm chủ được cơ thể nên cả người đã dựa vào người đó.

Lúc này thời gian như ngưng đọng, ai chứng kiến cảnh này cũng há hốc mồm ngạc nhiên. Mộc Nhiên Nhiên lúc này mới định thần lại, cô lấy tay đẩy nhẹ

Giản Thiều Phàm ra, đầu cúi xuống đất, miệng lắp bắp:

"À..... xin.... xin.... lỗi.....à.... không.... không..... cảm..... cảm..... ơn..... cậu ".

Nói rồi cô xoay gót đi về chỗ ngồi phía cuối của lớp học. Nơi ấy có cửa sổ có thể nhìn ngắm được xung quanh. May mắn là chỗ ngồi ấy vẫn chưa có ai ngồi.

Mấy bạn nữ trong lớp khi chứng kiến tất cả càng ghen tỵ với cô hơn. Lúc này thì được Du thiếu gia dẫn vào lớp còn bây giờ lại được Giản thiếu gia ôm. Tuy là có nhiều người ghen tỵ nhưng cũng có những người yêu thích cô tại vì cô quá ư là dễ thương. Mộc Nhiên Nhiên tiến vào chỗ ngồi và ngồi xuống. Khi cô vừa vào chỗ đã có một bạn nữ từ bàn trên quay xuống nói chuyện với cô:

"Hey cậu, cậu tên là gì vậy? Cho mình làm quen nha? Mà chúng ta làm bạn được không? Mình thấy cậu dễ thương quá đi ".

Cô vì một tràng xỏ của cô bạn này mà đơ người. Thấy cô bất động, bạn nam ngồi cạnh bạn nữ ấy lay lay tay bạn nữ:

"Hân Hân..... cậu nói nhiều làm bạn ấy sợ rồi kìa ".

Người được gọi là Hân Hân bị chê là nói nhiều, mặt hắc tuyến nhìn bạn nam trước mặt:

"NGHIÊM TỬ KỲ..... CẬU VỪA NÓI CÁI GÌ HẢ? ".

Bạn nam lúc này mặt đã sắp méo, cái miệng nhỏ nhắn ụp khuất lắp bắp:

"Không... không... phải..... ý mình..... là cậu..... cậu hỏi nhiều.... quá.... bạn ấy...làm sao... trả lời...hết được ".

Hân Hân không nói gì hừ lạnh, sau đó mặt cô tươi tắn xoay qua nói chuyện với Mộc Nhiên Nhiên:

"Cậu ơi cậu tên gì vậy? ".

Nhiên Nhiên lúc này cũng vui vẻ trả lời:

"Mình là Mộc Nhiên Nhiên còn hai cậu tên gì? ".

Hân Hân cười cười đáp lại:

"Mình là Lưu Khả Hân, sau này cậu cứ gọi mình là Hân Hân nha. Còn bạn nam này là Nghiêm Tử Kỳ, là hàng xóm thân thiết của mình ".

Nói đến Nghiêm Tử Kỳ, Hân Hân nghiêng răng nghiêng lợi khiến ai kia không rét mà run. Mộc Nhiên Nhiên nhìn thấy hai người như vậy thì không khỏi buồn cười. Cô cũng cười tươi đáp lại:

"Rất vui được gặp hai cậu ".

Hân Hân nghe cô nói thì phì cười, bàn tay nhỏ nhắn khẽ giơ lên đập vào vai Mộc Nhiên Nhiên một cái:

"Chúng mình là bạn nha hìhì".

Nhiên Nhiên khi nghe câu nói này, cái miệng nhỏ nhắn cười toe toét. Cánh môi mọng căng lên thanh âm trong trẻo:

"Được á, chúng ta là bạn thân của nhau".

Sau khi làm quen xong thì tiếng trống trường vang lên. Hân Hân và Nghiêm Tử Kỳ xoay người lên phía trước. Mộc Nhiên Nhiên ngốc nghếch nhìn xung quanh, sau đó nằm trườn ra bàn đánh một giấc.

Cô giáo bước vào lớp mặc trên người tà áo dài màu hồng phấn. Gương mặt cô hiền dịu thanh thoát tựa trăng rằm. Cô nhìn lớp bằng đôi mắt dịu dàng rồi cất giọng thanh thoát:

"Chào cả lớp, cô tên là Diệp Dương. Cô sẽ là chủ nhiệm của lớp 1A này. Chắc các em cũng biết Giản Thiều Phàm rồi chứ. Bạn ấy mới từ Pháp chuyển về đây và sẽ học lớp chúng ta. Vì vậy cô mong các em sẽ đoàn kết, hòa thuận, cùng nhau phấn đấu học tập. Có được không nào? ".

"Dạ được ạ! ". Cả lớp đồng thanh hô.

"Vậy các em có ý kiến gì thì cứ giơ tay lên nói nhé ".

Sau câu nói của cô thì một cánh tay giơ lên. Thì ra đó là tay của Giản Thiều Phàm. Cô Dương nhìn anh rồi nói:

"Thiếu Phàm, mời em".

Giản Thiều Phàm đứng dậy:

- "Dạ em muốn ngồi ở cuối lớp ". Nói rồi anh chỉ tay xuống chỗ của Nhiên Nhiên.

Cô Dương nhìn theo tay anh, thấy một cô nhóc đang ngủ trên bàn thì nhoẻ miệng cười:

- "Được, em cứ xuống đó ngồi đi ".

Mấy bạn nữ khi nghe Nhiên Nhiên được ngồi cùng Giản Thiếu Phàm thì ai nấy đều ganh tỵ. Trong số đó có một người đang nhìn cô với đôi mắt rực lửa, tràn ngập lửa giận. Người đó nghiêng răng nghiêng lợi nhìn cô, tay nắm chặt thành quyền.

Giản Thiếu Phàm sau khi được cô Dương cho phép thì thông thả bước đến cạnh cô, ngồi xuống ghế. Anh cúi đầu nhìn gương mặt đang ngủ say của cô. Hàng mi cong vút cùng với cánh môi hồng nhỏ nhắn khiến anh nhìn không chớp mắt. Anh khẽ cười rồi xoay người lên bàn.

Cô Dương sau một hồi hồi ý kiến thì bắt đầu công việc bầu lớp trưởng. Cả lớp đều hăng hái bầu chọn, nhưng đa số phiếu bầu đều dành cho Giản Thiếu Phàm. Thế là anh được làm lớp trưởng, đại diện cho lớp 1A.

Khi bầu lớp trưởng xong thì tiết học cũng kết thúc. Tiếng trống trường báo hiệu giờ ra chơi vang lên. Cô Dương mỉm cười dịu dàng chào cả lớp rồi bước ra ngoài. Những bạn học sinh cũng lần lượt đi đâu đó giải lao.

Tại chỗ Nhiên Nhiên

Hân Hân quay xuống định chạm tay vào cô gọi cô dậy thì người bên cạnh giơ ngón tay lên miệng suýt một tiếng ý bảo cô im lặng. Cô nàng tuy khó hiểu nhưng rất nhanh sau đó nở nụ cười tinh ranh. Cô hiểu ý nắm tay Nghiêm Tử Kỳ lôi đi làm chàng ta ngại đỏ mặt.

Bạn đang đọc truyện *Cô Hầu Nhỏ Góc Nghéch Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

Lúc này trong lớp học chỉ còn lại Nhiên Nhiên và Giản Thiếu Phàm. Anh chăm chú ngắm gương mặt trẻ con đáng yêu của cô.

Một Nhiên Nhiên sau một hồi nằm trườn trên bàn ngủ thì tỉnh dậy, mi mắt khẽ chớp chớp. Cô vươn vai ngáp một cái rồi dài khiến Thiếu Phàm bật cười.

Nhận thấy có ai đó đang ngồi cạnh mình, cô hướng mắt nhìn sang thì thấy Thiếu Phàm. Giật mình, cô giơ tay lên đề phòng. Nhìn hành động của cô, anh chỉ khẽ cười, cánh môi hé mở:

- "Quả cầu nhỏ, cậu quên mình rồi sao? ".

Một Nhiên Nhiên ngây ngốc nhìn anh:

- "Cậu là ai? ".

Thiếu Phàm bật cười, cô nhóc này, mới gặp anh cách đây vài hôm mà đã quên rồi sao. Thật là hết nói nổi mà:

- "Mình là người gặp cậu ở trung tâm thương mại, cậu bị té ".

Lúc này Nhiên Nhiên mới nhớ ra, cô cười tươi tắn à một cái sau đó cất giọng véo von:

- "Mình nhớ ra cậu rồi, hìhì ".

Thiếu Phàm cười cười nhìn cô:

- "Cậu có đói không? ".

- "Đương nhiên mình đói a~ sáng giờ không ăn gì rồi ". Mặt cô tiu nghỉu.

Thiếu Phàm nhìn cô phì cười rồi lấy trong balô ra một cái bánh ngọt phủ kem dâu thơm ngát. Anh đưa cho cô rồi nói dịu dàng:

- "Nè cho cậu, ăn đi ".

Nhiên Nhiên nhìn thấy cái bánh dâu thì mắt sáng rỡ. Cô cười híp mắt:

- "Cậu cho tớ thật à? ".

gật gật

-" Vậy mình không khách sáo đâu ".

Nói rồi cô lấy tay cho một miếng vào miệng mình. Cảm nhận vị ngọt của dâu tan đều ở đầu lưỡi thì thích thú. Lúc này Giản Thiếu Phàm vẫn chăm chú nhìn cô, bất gặp ánh mắt của anh, cô cứ tưởng là anh muốn ăn nên thuận tay dứt cho anh một miếng bánh. Bất ngờ trước hành động của cô, anh khẽ đỏ mặt nhưng vẫn há miệng ra cho cô dứt. Hai người cùng ăn cùng cười vui vẻ mà không hay biết có một ánh mắt đang tối lại.

Du Hạo Thần đứng ở cửa nhìn vào góc lớp tay nắm chặt thành quyền. Cậu sợ cô đói nên ra chơi đã chạy xuống canteen mua cho cô một hộp sữa. Ai ngờ lại chứng kiến một màn tình cảm khiến cậu gai mắt. Nắm chặt hộp sữa trong tay, cậu vứt nó vào thùng rác rồi mặt không biểu cảm rời khỏi đó.

Giờ ra chơi cũng nhanh chóng kết thúc để bắt đầu cho hai tiết học cuối cùng. Nhiên Nhiên lúc này cũng đã chăm chú vào bài học mà không hay biết núi lửa đang sắp phun trào.

Tùng..... Tùng..... Tùng

Tiếng trống báo hiệu giờ học kết thúc, cô nhanh chóng thu xếp đồ đạc vào balô, vẫy tay chào Hân Hân, Từ Kỳ rồi quay sang Thiếu Phàm

-" Chào cậu nha bạn tốt bụng ".

Thiếu Phàm nghe cô gọi mình thì bật cười để lộ hai má lúm đồng tiền:

-" Sau này cứ gọi mình là Thiếu Phàm ".

Mộc Nhiên Nhiên cười tươi, lúc lắc cái đầu tròn của mình rồi chạy đi tìm cậu chủ.

Trên sân trường, cô bất gặp một thân ảnh cao, gầy, gương mặt tiêu soái đang bước về phía mình. Nhận ra là cậu chủ, cô vẫy vẫy tay rồi chạy sang. Khi khoảng cách được rút ngắn, cứ tưởng cậu sẽ dừng lại nhưng không ngờ cậu lại lướt ngang qua cô. Nụ cười trên môi cô trở nên cứng ngắt. Cậu chủ cô bị sao vậy cả? Lúc sáng vẫn bình thường mà sao bây giờ lạ vậy. Không lẽ cậu bị ốm.

Nghĩ rồi cô chạy lon ton đến chỗ cậu, cất giọng véo von:

-" Cậu chủ, cậu làm sao vậy ạ? ".

Hạo Thần: không trả lời, mặt lạnh bước tiếp.

* bước nhanh theo cậu, chạy sang bên trái cậu *: " Cậu chủ cậu bị ốm ạ? ".

Nói rồi cô nhón chân lấy tay định sờ trán cậu nhưng cậu gạt phăng tay cô ra.

Mộc Nhiên Nhiên bất ngờ với hành động của cậu, hốc mắt đỏ lên:

-" Hức...Cậu..... cậu chủ ".

Du Hạo Thần không nhìn cô, mặt vô cảm tiến ra chỗ chú Lý.

Nhiên Nhiên lúc này chỉ biết im lặng, cúi đầu đi theo sau cậu. Khi hai người lên xe thì chú Lý lái xe về nhà.

*****Tại nhà *****

Du Hạo Thần tức giận ném balô xuống đất rồi đi vào phòng đóng cửa cái rầm.

Vì hôm nay ông chủ và bà chủ đi vắng nên không gian rất im lặng. Di Tổ Tổ nghe tiếng đóng cửa của cậu chủ nhỏ mà giật mình. Bà quay sang nhìn Nhiên Nhiên hỏi nhỏ:

-" Nhiên Nhiên, cậu chủ con bị làm sao vậy? ".

Nhiên Nhiên ngây ngốc nhìn cửa phòng rồi quay sang nhìn bà lắc đầu. Di Tổ Tổ nhận được cái lắc đầu của cô thì thở dài. Chắc cậu chủ nhỏ lại giận dỗi gì rồi. Bà nhìn cô rồi nói:

-" Con lên phòng xem cậu chủ con đi, phải kêu được cậu xuống ăn trưa. Bà chủ mà biết cậu chủ không ăn sẽ giận chúng ta đó ".

Nhiên Nhiên nghe di Tổ Tổ nói vậy thì gật đầu, bước chân nặng nề lên phòng cậu.

Đứng trước cửa phòng cậu, cô gọi:

-" Cậu chủ, cậu xuống ăn trưa ạ ".

* không trả lời *

" Cậu chủ, cậu mau xuống đi ạ, không xuống ăn sẽ đói bụng ".

* vẫn im lặng *

" Cậu chủ, nếu cậu không xuống thì mở cửa ra để em mang đồ ăn lên cho cậu. Được không ạ?.

* vẫn không chịu mở miệng *

Mộc Nhiên Nhiên bất lực ngồi khuyu xuống cửa, giọng thút thít:

" Cậu chủ, cậu không mở cửa em sẽ ngồi đây tới khi nào cậu mở cửa ra ".

Khi cô nói xong câu đó thì cửa phòng bật mở, Nhiên Nhiên thấy vậy thì cười tươi chạy vào.

Bạn đang đọc truyện *Cô Hầu Nhỏ Ngốc Nghếch Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14

Du Hạo Thần ngồi trên giường, mặt vô cảm nhìn cái tivi.

Nhiên Nhiên thấy cậu thì đi lại gần, cái miệng nhỏ nhắn luyên thuyên:

" Cậu chủ, cậu xuống nhà ăn trưa đi ạ ".

nhìn tivi, không trả lời.

" Cậu chủ ". Cô lay lay tay cậu, mặt ủy khuất. " Cậu giận ".

Nghe đến đây, Hạo Thần liếc mắt nhìn cô, khẽ cau mày, nói:

" Tôi giận..... cái gì ".

Nhiên Nhiên cắn cắn môi ủy khuất:

" Cậu.....cậu giận.....em".

" Em làm gì để tôi giận ".

"Cậu..... em..... em.... không..... nhớ ". Cô gãi gãi đầu.

Cậu hừ lạnh, không thèm nhìn cô:

" Không nhớ vậy sao nói tôi giận ".

" Tại cậu không thèm nói chuyện với em ".

" Mặc tôi ".

Nhiên Nhiên rom rớm nước mắt, khóc òa lên:

" Cậu chủ..... hức..... em xin lỗi..... em sai..... sai cơ ".

Du Hạo Thần nhìn cô khóc, thở dài một cái, nói:

" Tôi không giận nữa. Tôi hỏi em, lúc ra chơi em làm gì? ".

" Em ăn bánh dâu ".

" Của ai? ".

- " Dạ của Thiếu Phàm ".

- " Em còn làm gì nữa? ".

- " Em... em.... ". Nhiên Nhiên quên mất việc mình dứt bánh cho Giản Thiếu Phàm.

Du Hạo Thần gằn giọng:

- " Em là người hầu của tôi hay của cậu ta? ".

- " Dạ..... của cậu ạ ".

- " Lần sau tôi còn thấy em như vậy đừng hòng tôi tha ".

Du Hạo Thần nói không rõ ràng khiến Nhiên Nhiên ngây ngốc:

- " Em như nào à cậu? ".

Thấy cô không hiểu, cậu bực bội:

- " Không gì. Đem đồ ăn trưa lên đây ".

Nghe cậu nói, Nhiên Nhiên hí hửng chạy xuống nhà mang thức ăn lên cho cậu.

Cô bưng một khay đồ ăn thơm lừng, cất giọng trong trẻo:

- " Cậu ăn đi ạ ".

Du Hạo Thần nhìn cô:

- " Xé thịt gà cho tôi ".

Nhiên Nhiên vâng lời, ngồi im xé cho cậu. Sau khi cô xé xong:

- " Em xé xong rồi, cậu ăn đi ạ ".

Du Hạo Thần nhăn mày:

- " Em... dứt cho tôi ăn ".

- " Dạ...?? ". Nhiên Nhiên ngây ngốc.

- " Tôi bảo em dứt cho tôi ăn ".

- " À.... dạ dạ ". Lúc này Nhiên Nhiên mới hiểu ra ý cậu. Cô dùng bàn tay búp măng của mình dứt đồ ăn cho cậu.

Cậu chủ cô há miệng ra, cảm nhận vị ngọt ngào từ tay cô đang tan dần trong miệng, tròn mắt không khỏi ánh lên vài tia vui vẻ.

Sau khi ăn xong thì trời đã xế chiều. Cậu chủ cô nhìn cô rồi hỏi:

- " Có làm bài tập không? ".

Nhiên Nhiên cười cười:

- " Không ạ? ".

Nghe cô nói vậy, cậu dặt tay cô đi.

Thấy cậu nắm tay mình, Nhiên Nhiên khó hiểu:

- " Đi đâu vậy cậu? ".

Du Hạo Thần không nói gì chỉ bước đi. Cậu dẫn cô ra khỏi nhà, đi đến con đường tràn ngập hoa tử đằng. Nhiên Nhiên ngây thơ đi theo cậu cho đến khi trước mắt hiện ra một cánh đồng hoa hướng dương tuyệt đẹp. Những bông hoa hướng dương rực rỡ khoe sắc dưới ánh nắng mặt trời, kiêu diễm vươn mình đón lấy cái nắng dịu của buổi chiều.

Cậu chủ cô buông tay cô ra, đi lại cạnh một đám cỏ ngồi xuống rồi vẫy tay với cô:

- " Lại đây ".

Thấy cậu gọi mình, cô tiến lại, ngồi xuống cạnh cậu chủ.

- " Đẹp không? ".

- "Đẹp ạ ".

Mộc Nhiên Nhiên ngơ ngác nhìn ngắm những bông hoa khiến cậu phì cười.

- " Em thích hoa? ".

- " Vâng ạ hìhì ". Nhiên Nhiên cười tít cả mắt.

Cậu chủ cô nghe vậy, đi lại ngắt một bông hoa hướng dương vàng rực chìa ra trước mặt cô:

- " Tặng em".

Nhiên Nhiên ngu ngơ:

- " Tặng..... tặng em... thật ạ? ".

- " Lấy không? ". Du Hạo Thần nghiêm nghị.

- " Lấy... lấy ạ ". Nhiên Nhiên phì cười rồi cầm lấy bông hoa.

Hai người họ vui vẻ trên cánh đồng hoa hướng dương. Ánh nắng chiều tà chiếu rọi lên bóng hai người một cao một thấp trong thật đáng yêu. Hoàng hôn đỏ rực như nhuộm màu hạnh phúc.

***** 7 năm sau*****

- " Cậu chủ ơi cậu chủ, trễ giờ rồi cậu mau dậy đi ạ! ". Mộc Nhiên Nhiên từ ngoài cửa nói vọng vào.

- " Odp.... biết rồi ". Giọng ngáy ngủ của ai kia.

Nhiên Nhiên nghe giọng cậu chủ, mặt méo xệch lếch thên xuống cầu thang. Cô bây giờ đã là nữ sinh trung học. Càng lớn cô càng xinh đẹp, không còn mũm mĩm như xưa nhưng đã lộ ra dáng nữ tính. Mái tóc dài, đôi mắt vẫn long lanh ánh lên tia tinh nghịch như ngày nào.

Cô bước xuống nhà, cánh môi anh đào chu ra oang oang:

- " Di Tổ Tổ, Nhiên Nhiên đói bụng ".

Nghe giọng nói làm nũng của cô, di Tổ Tổ lấy tay cốc đầu cô một cái, mắng yêu:

- " Mười lăm tuổi đầu rồi mà cứ nhõng nhẽo như con nít. Con xem có ai như con hông? ".

Cô xị mặt, bểu môi:

- " Nhiên Nhiên vẫn còn con nít chứ bộ? ".

- " Thôi đi cô nương, cậu chủ cô đâu rồi ".

- " Đang xuống ạ ".

- " Con ra bàn chuẩn bị dọn đồ ăn sáng lên cho cậu chủ đi ".

- " Vâng ạ ".

Nhiên Nhiên xoay người đi để lại di Tổ Tổ cười tủm tỉm.

-----Lát sau-----

Du Hạo Thần từ cầu thang bước xuống. Cậu bây giờ đã mười tám tuổi. Dáng người cao, gương mặt góc cạnh lộ rõ vẻ nam tính. Đôi mắt vẫn ánh lên tia sắc bén, cánh môi mỏng quyến rũ khẽ nhếch lên một chút khi nhìn thấy Nhiên Nhiên.

Cậu bước đến bàn ăn nhìn ai kia đang chạy lẩn xấn mà phì cười. Nụ cười của cậu vẫn đẹp, vẫn khiến người khác chìm đắm nhưng nay lại có thêm cái răng khểnh cực duyên. Nó khiến người ta càng bị cậu cuốn hút.

Nhiên Nhiên đang gấp gấp chạy xung quanh nhà bếp, thấy cậu thì cười một cái rõ tươi, miệng lại oang oang:

"Cậu chủ dậy rồi à, em đi lấy đồ ăn cho cậu chủ nha".

Du Hạo Thần đang cười, nghe giọng nói của cô thì thu nụ cười lại, mặt lạnh như ban đầu:

"Mới sáng sớm mà em chạy lẩn xấn làm gì vậy? "

Nhiên Nhiên vẫn ngây ngô:

"Em giúp dì Tổ Tổ dọn đồ ăn cho cậu".

Nghe cô nói vậy, cậu nhìn sang dì Tổ Tổ. Thấy cậu nhìn mình, dì Tổ Tổ hiểu ý nên vội nói:

"À Nhiên Nhiên, con ngồi ăn sáng với cậu chủ đi để dì mang thức ăn lên cho".

Nhiên Nhiên đang lau bàn ăn, nghe thấy giọng của dì thì hớn hờ nói:

"Để Nhiên Nhiên giúp dì một tay".

Nói rồi cô chạy cái ào vào nhà bếp khiến ai kia khẽ cười. Còn dì Tổ Tổ thì lắc đầu cười khỏ.

Bạn đang đọc truyện *Cô Hầu Nhỏ Góc Nghéch Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15

Nhiên Nhiên chạy ào vào bếp mang ra hai tô bún bò nghi ngút khói. Cô chạy làm sao mà vấp phải chân bàn và.....

Người cô chúi về phía trước nhưng rất may là Du Hạo Thần nhanh tay đỡ lấy cô.

Dáng đứng của hai người lúc này quá ư là dễ thương. Du Hạo Thần một tay ôm eo của Nhiên Nhiên, một tay đỡ giúp cô khay bún. Còn Nhiên Nhiên thì hai tay đỡ lấy khay bún, chân giờ cao cách một khoảng mặt đất.

Sau khi định thần lại, Nhiên Nhiên đỏ mặt lắp bắp:

"Cậu.... cậu.....chủ.... em.... xin.... xin..... lỗi".

Du Hạo Thần nhìn gương mặt đỏ ửng của cô, trông mắt ánh lên vài tia vui vẻ. Cậu cầm lấy khay bún, kéo cô đứng lại vị trí cũ rồi lạnh lùng nói:

"Lần sau đi đứng cho cẩn thận vào. Ăn sáng thôi".

Nói rồi cậu đi lại bàn ăn, đặt khay bún xuống, lấy tay bê một tô để sang bên cạnh cho cô, bảo:

"Lại đây".

Nhiên Nhiên nghe cậu gọi mình thì lon ton chạy lại, ngồi vào bàn ăn.

Cậu chủ cô để tô bún bò trước mặt cô, lấy thìa, muỗng đưa cho cô rồi lạnh giọng nói:

"Ăn đi".

Nhiên Nhiên nghe cậu nói thì cầm cúi ăn, lâu lâu còn len lén nhìn biểu cảm của cậu. Đùng tưởng là ai kia không biết cô đang nhìn trộm. Chỉ là người ta mặc cho cô ngắm thôi.

Sau khi ăn xong thì hai người họ đi đến trường. Nhiên Nhiên năm nay đã học lớp chín, còn cậu thì học lớp mười hai (sắp ra trường rồi). Chiếc xe hơi của cậu vừa đỗ ngay sân trường một cái Két.....thì một đám nữ sinh đã chạy ào ra.

"DU HẠO THẦN..... DU HẠO THẦN.....I LOVE YOU".

"EM THÍCH ANH DU HẠO THẦN".

- "SOÁI CA CỦA EM. EM THÍCH ANH QUÁ ĐI MẮT ".

Đám nữ sinh ấy cứ gào thét khiến cậu nhứt cả đầu. Cậu bước ra, đáng về tiêu soái đi vào trường. Đám nữ sinh cũng né ra nhường đường cho cậu vào.

Mộc Nhiên Nhiên nhìn cảnh tượng trước mặt, lắc đầu ngao ngán: "Lại nữa rồi, cậu chủ của mình quả là có sức hút mà ".

Cô lăm băm một hồi rồi lon ton chạy vào trường.

Hôm nay là ngày khai giảng nên sân trường rất đông học sinh. Mộc Nhiên Nhiên vừa bước vào thì một lực mạnh từ đâu bay ra ôm chầm lấy cô:

- "Oa Nhiên Nhiên, mình nhớ cậu quá đi mất ".

Nhận ra đó là Khả Hân, Nhiên Nhiên cười hi hi, lấy tay bẹo má cô một cái:

- "Hân Hân à, lâu rồi không gặp nhớ cậu quá đi ".

- "Ai da, tưởng cậu quên mình luôn rồi ".

- "Sao mình quên cậu được chứ. À mà Từ Kỳ đâu rồi ".

- "Từ Kỳ hả, à..... ờ ". Hân Hân ngó trước ngó sau.

Nhìn thấy Từ Kỳ đang khỏ sở với hai cái balô, Hân Hân oang oang:

- "Cậu làm gì mà đi chậm dừ vậy hả? Mang có hai cái balô thôi mà cứ như con gái ".

Nghiêm Từ Kỳ vừa mang balô cho Khả Hân, vừa lấy tay lau mồ hôi, nghe cô nàng nói vậy thì xụ mặt xuống:

- "Mình.....mình.... xin lỗi ".

Mộc Nhiên Nhiên chứng kiến một màn trước mặt không khỏi thờ dài. Cô cất giọng can ngăn:

- "Hân Hân à, cậu đừng bắt nạt Từ Kỳ nữa a~".

Khả Hân nhìn cô rồi cười giả lả:

- "Vào lớp thôi Nhiên Nhiên ". Nói rồi cô nàng kéo tay Nhiên Nhiên đi để lại Từ Kỳ lủi thủi theo sau.

Nhiên Nhiên vừa bước vào lớp thì một cánh tay đã kéo cô lại. Cô nhìn lên thì phát hiện ra Giản Thiếu Phàm. Anh thấy cô nhìn mình thì nở nụ cười âm áp để lộ ra hai lúm đồng tiền. Nhiên Nhiên thấy vậy cũng cười theo:

- "Chào buổi sáng hìhì".

- "Chào cậu quả cầu nhỏ ".

Nghe thấy Giản Thiếu Phàm gọi mình là quả cầu nhỏ, Nhiên Nhiên xị mặt, cái miệng nhỏ nhắn chu chu ra:

- "Mình có tròn như lúc trước nữa đâu chứ. Bây giờ mình lớn rồi nha".

Nhìn biểu cảm đáng yêu của cô, anh phì cười, lấy tay xoa xoa đầu cô.

Khả Hân nhìn hai người, lấy tay kéo Từ Kỳ đi chỗ khác vì không muốn làm kì đà cản mũi.

Nhiên Nhiên đang nói chuyện với Giản Thiếu Phàm thì một lực va vào cô rất mạnh khiến cô ngã xuống đất. Sự việc diễn ra quá nhanh khiến anh không đỡ được cô.

Khi định thần lại, Nhiên Nhiên lấy tay xoa xoa cổ tay, cô ngược đôi mắt to tròn nhìn lên thì nhận ra.....

- "Nhiên Nhiên à, mới đụng nhẹ vào cậu một cái thôi mà đã té rồi sao. Xem ra cậu thật yếu đuối ".

Người trước mặt cô không ai khác chính là Lý Thiên Băng - con gái của tập đoàn Lý thị. Nhan sắc cô ta thì cũng được gọi là bình thường. Tính tình thì khó ưa không chịu được. Cô ta thích Giản Thiếu Phàm từ khi anh mới bước vào ngôi trường này nên khi thấy anh thân thiết với Nhiên Nhiên thì đâm ra ganh ghét. Vì vậy mà lúc nào cô cũng tìm có gây sự với Nhiên Nhiên.

Nghe giọng nói chanh chua của Thiên Băng, Nhiên Nhiên chỉ gượng cười. Giản Thiếu Phàm lúc này chạy lại đỡ Nhiên Nhiên đứng dậy. Anh quay mặt sang nhìn cô ta, gương mặt tuấn mĩ ánh lên sự khó chịu:

- "Thiên Băng, cậu làm gì vậy hả?".

Cô ta lúc này giả vờ hiền lành:

- "Mình có làm gì đâu chứ?".

- "Cậu làm Nhiên Nhiên té".

Thấy Giản Thiệu Phàm bênh vực cho Nhiên Nhiên, mắt cô ta tràn ngập lửa giận. Tay nắm chặt lại rồi xoay người đi chỗ khác.

Giản Thiệu Phàm nhìn Nhiên Nhiên, cất giọng dịu dàng:

- "Cậu có làm sao không quả cầu nhỏ".

Nhiên Nhiên cười cười:

- "Mình không sao đâu à mà cậu đừng trách Thiên Băng, cậu ấy không cố ý đâu á".

Nghe cô nói vậy, anh nhúm mày:

- "Quả cầu nhỏ à, cậu không nên tin người khác quá đâu. Cậu ta không tốt như cậu nghĩ đâu đó".

Nhiên Nhiên chỉ cười cười, cô nói:

- "Tụi mình đi xuống sân trường đi, sắp làm lễ khai giảng rồi á".

Nói rồi cô vui vẻ chạy lên phía trước để lại Thiệu Phàm lắc đầu cười khổ. Quả cầu nhỏ có phải là quá nhân từ rồi hay không???? Haizzzzzzz

Bạn đang đọc truyện *Cô Hầu Nhỏ Ngốc Nghếch Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16

Hôm nay khai giảng nên sân trường đông đúc, mọi người ai nấy đều háo hức. Mộc Nhiên Nhiên chạy loanh quanh sân trường. Cô vừa chạy vừa cười híp cả mắt.

Du Hạo Thần là hội trưởng hội học sinh, cậu đang giúp những bạn học trang trí lại sân khấu thì nhìn thấy Nhiên Nhiên. Dáng vẻ nghịch ngợm của cô không khỏi khiến cậu buồn cười. Cậu xoay gót đi lại phía cô:

- "Này..... em làm gì vậy? ".

Nghe giọng nói của cậu chủ, Nhiên Nhiên xoay mặt lại:

- "Cậu.... ch..... à không.....anh Hạo Thần".

- "Tôi hỏi em làm gì vậy? ".

- "Dạ..... em.... em". Mộc Nhiên Nhiên sợ cậu mắng vì tội chạy lung tung nên cứ ấp úng.

Du Hạo Thần đang đợi câu trả lời của cô thì một thanh âm trầm ấm vang lên:

- "Cậu ấy chỉ nghịch ngợm một xíu thôi, hội trưởng đừng mắng cậu ấy".

Giản Thiệu Phàm từ phía sau Nhiên Nhiên đi lên, đứng đối diện với Du Hạo Thần.

Nhìn thấy anh, cậu hừ lạnh. Thật ra ba mẹ của Giản Thiệu Phàm là bạn thân của ba mẹ cậu. Họ thân nhau từ rất lâu, từ khi còn là học sinh du học ở Pháp. Tình bạn thân thiết của họ vẫn luôn bền vững, không gì có thể thay đổi được. Và cũng chính vì vậy mà Giản Thiệu Phàm biết được Nhiên Nhiên là người hầu riêng của Du Hạo Thần.

Du Hạo Thần nhìn Giản Thiệu Phàm, cậu nhếch môi:

- "Sao cậu biết tôi mắng em ấy?".

- " Bởi vì hội trường rất quan tâm cậu ấy ". Anh cười dịu dàng.

- " Giản Thiếu Phàm, cậu đừng nghĩ ba mẹ cậu là bạn thân của ba mẹ tôi thì cậu có thể ăn nói linh tinh trước mặt tôi. Tôi sẽ không khách khí với cậu đâu ".

Giản Thiếu Phàm nghe cậu nói, chỉ cười, anh nhìn thẳng vào mắt Du Hạo Thần:

- " Nếu thật là tôi nói linh tinh, hội trường cũng không cần để ý đến câu nói của tôi ".

Du Hạo Thần thật sự bị thẳng nhóc này chọc tức. Ngay lần đầu gặp nó, cậu đã không ưa nó nổi rồi. Nó cứ lại gần con nhò ngốc kia rồi chọc tức cậu. Ashhhhhh

Cậu liếc mắt nhìn sang Nhiên Nhiên. Cô đang ngây ngốc nhìn cái gì đó mà không chú ý đến cuộc trò chuyện của cậu. Hừ lạnh, cậu nói:

- " Nhiên Nhiên, đi theo tôi ".

Lúc này Nhiên Nhiên mới để ý đến cậu, cô cười hi hi lấy lòng:

- " Dạ ".

Nói rồi cô quay sang Giản Thiếu Phàm vẫy tay tạm biệt sau đó đi theo sau cậu chủ mình.

Nhìn bóng hai người, Giản Thiếu Phàm cười khế, tròn mắt anh ánh lên vài tia phức tạp. "Nhiên Nhiên à mình không để mắt cậu đâu ".

- " Chào mừng các em đến với ngày khai giảng năm học mới của trường Royal". Tiếng người MC vang lên khiến tất cả các học sinh vỗ tay chào mừng.

Du Hạo Thần dẫn Nhiên Nhiên đến hàng ghế học sinh rồi bảo cô ngồi xuống:

- " Ngồi đây đợi tôi, cấm chạy lung tung".

Nói xong cậu xoay gót rồi đi. Nhiên Nhiên nhìn theo bóng cậu mà oán trách. Cô ngồi im theo dõi người MC trên sân khấu.

- " Để bắt đầu vào chương trình, trước tiên, tôi xin giới thiệu với các bạn một nam sinh đã xuất sắc giành được học bổng của trường chúng ta".

Tiếng của người MC làm khán đài ồ lên một tiếng. Ai nấy cũng háo hức muốn xem người đó là ai.

-----Ở khán đài -----

Lưu Khả Hân ngồi ở hàng ghế cách xa Nhiên Nhiên, cô đang ngủ gà ngủ gật trên vai Nghiêm Tử Kỳ. Còn Nhiên Nhiên thì đang tò mò, không biết người xuất sắc ấy là ai. Vì vậy mà cô chăm chú nhìn lên sân khấu.

Sau tiếng ồ của mọi người thì MC chương trình nói tiếp:

- " Anh đã đạt được số điểm tuyệt đối và là người được tuyển thẳng vào Royal mà không cần gia thế hay địa vị. Người đó chính là.....chính là..... Lưu Hoàng Thiên. Xin mời em bước ra sân khấu để làm quen với mọi người".

Sau tiếng nói của MC, người con trai được gọi là Lưu Hoàng Thiên bước ra. Dáng người anh cao, gương mặt tuấn mĩ với đôi mắt màu cà phê. Mái tóc đen bóng bệnh cùng với đôi môi đỏ khiến người nhìn bị cuốn hút. Anh nở nụ cười dịu dàng với mọi người rồi cất lên thanh âm trầm ấm:

- " Chào mọi người, tôi là Lưu Hoàng Thiên. Rất mong được mọi người chiếu cố ".

Lời phát biểu của anh làm cho khán đài vỗ tay. Tất cả nữ sinh đều chú ý đến anh bởi anh rất đẹp trai. Chỉ thua hội trường của họ một xiu thôi. Có nhiều bạn học nữ còn hô to:

- " Oa Hoàng Thiên đẹp trai quá! Em thích anh mất ".

Đứng trước tình huống ấy, Lưu Hoàng Thiên chỉ cười cười không đáp. Anh nói xong thì lui về cánh gà.

Một Nhiên Nhiên nghe thấy tên Lưu Hoàng Thiên, một dòng kí ức như tua lại trong đầu cô.....

- " Ai da Tiểu Thiên cái này là của em a~"

- " Nhiên Nhiên ngốc, chẳng phải lúc nãy anh nói cái này là của anh hay sao? ".

- " Sao em không nhớ gì hết tron ".

- "A..... Au. Sao anh bẹo má em".

Dòng kí ức như khiến cô nhớ lại, cô rời khỏi hàng ghế rồi chạy đi tìm Hoàng Thiên.

Cô chạy vào cửa sau của cánh gà, tìm kiếm bóng dáng của anh nhưng lại không thấy đâu. Đàn anh lớp trên nhìn thấy cô thì hỏi:

- "Em tìm hội trường sao Nhiên Nhiên".

- "Dạ không ạ, em tìm người mới vừa lên sân khấu khi nãy ạ. Máy anh có thấy người ấy đang ở đâu không? ". Cô trả lời gấp gáp.

Đàn anh lớp trên nghe cô hỏi vậy thì khó hiểu đáp:

- "Bạn học vừa lên phát biểu đi về hướng hoa viên trường á, em đi tìm thử xem sao".

Nhiên Nhiên nghe vậy thì cảm ơn rồi nhanh chân chạy sang hướng hoa viên trường Royal.

Bạn đang đọc truyện *Cô Hầu Nhỏ Ngốc Nghếch Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17

Mộc Nhiên Nhiên chạy đến hoa viên trường, ngoái trước ngoái sau tìm kiếm bóng dáng Hoàng Thiên.

Cô không biết rằng người đó đang ở ngay sau lưng cô. Kì thực, Lưu Hoàng Thiên đã biết cô học ở ngôi trường này. Anh còn biết được chuyện cô được nhận nuôi và là người hầu riêng cho Du Hạo Thần. Những chuyện đó anh biết được không phải là do điều tra mà là do tình cờ. Trong một lần đi giao hàng, anh đã đi ngang qua biệt thự Du gia và thấy cô. Sự gặp gỡ tình cờ ấy đã giúp anh khẳng định cô vẫn còn sống, vẫn là Nhiên Nhiên mà anh yêu thích. Thế nhưng lúc đó anh lại không có cách nào trò chuyện với cô vì bên cạnh cô luôn có Du Hạo Thần. Cho đến khi anh biết cô học ở ngôi trường Royal danh tiếng, anh đã rất cố gắng nỗ lực. Anh vừa học vừa làm để có thể vào được ngôi trường ấy. Và bây giờ, anh đã gặp lại được cô. Người con gái mà anh thầm thích.

-----Quay lại chỗ khán đài-----

Người MC mời hội trường hội học sinh lên phát biểu đôi lời. Sau tiếng nói của MC, Du Hạo Thần một thân ảnh tiêu soái bước lên sân khấu. Cậu khoác lên người bộ đồng phục trắng, áo khoác màu xanh đậm, chiếc cà vạt đỏ và một huy hiệu vàng kim đính trên ngực. Mái tóc cậu được vuốt lên cao trong thật ma mị. Cậu nhìn xuống khán đài rồi cất giọng nói:

- "Mọi người có lẽ cũng đã biết tôi. Rất mong trong năm học này mọi người sẽ tuân thủ đúng kỉ luật. Ai vi phạm sẽ bị xử phạt nghiêm khắc".

Vừa nói cậu vừa đảo mắt tìm kiếm bóng dáng của ai kia nhưng chỉ nhìn thấy chiếc ghế trống không. Không nhìn thấy Nhiên Nhiên, mặt cậu tối lại. Cậu cúi đầu chào mọi người rồi đi tìm cô.

-----Ở chỗ cô-----

Nhiên Nhiên không tìm thấy Lưu Hoàng Thiên, ngồi xuống cạnh một khóm hoa. Cô lấy tay ngắt một bông hoa lấm bầm:

- "Sao lại không thấy chứ? Anh ta là người mà làm sao có thể đi nhanh như vậy được".

Nghe giọng nói trong trẻo của cô, Hoàng Thiên khẽ cười. Anh bước lại gần cô, cánh môi đỏ hén mở:

- "Em ngắt hoa như vậy không sợ bị phạt sao? ".

Nghe tiếng nói, Nhiên Nhiên xoay người ra đằng sau. Nhìn thấy anh, trông mắt cô phấp phồng. Cô mấp máy môi:

- "Tiểu.....Tiểu.....Thiên".

- "Nhiên Nhiên đáng yêu của anh, ngoan đừng khóc". Anh dịu dàng lấy tay xoa đầu cô.

- "Anh vẫn nhớ ra em sao? ". Cô ngước đôi mắt đỏ hoe nhìn anh.

- "Anh đương nhiên là nhớ ra em rồi. Làm sao anh quên được cô bé ngốc như em chứ". Anh cười.

- "Thật ra tám năm trước, lúc em chào anh rồi về nhà, anh đã thấy có cái gì đó không an tâm. Vì vậy mà tối đó anh đã sang nhà em nhưng không thấy em

đầu cả, chỉ thấy bà em nằm trên giường. Anh nghĩ em vì đau lòng nên đã đi đâu đó một vài ngày. Còn bà của em thì đã được hàng xóm chôn cất".

Nhiên Nhiên nghe anh nói tới bà thì trông mắt ánh lên vài tia đau thương:

"Bà.....bà.....em".

"Bà em đã được chôn cất rất cẩn thận, em đừng lo. Nhiên Nhiên à, anh thật sự rất lo cho em đó. Anh đã đi rất nhiều nơi để tìm em nhưng không tìm được. Cho đến một ngày anh tình cờ thấy em và anh đã rất cố gắng để có thể gặp lại em".

Mộc Nhiên Nhiên nghe anh nói, òa khóc:

"Tiểu Thiên, em xin lỗi huhu. Lúc đó em không biết nên làm gì nên mới bỏ đi. Sau đó em được dì Vi Vi nhận nuôi, em đã xin dì ấy đến tìm bà nhưng lại không thấy bà đâu. Em cảm thấy bản thân mình thật vô dụng. Dì Vi Vi cũng vì muốn em không buồn nên đã an ủi em rất nhiều. Không muốn phụ lòng tốt của dì nên em vẫn vui vẻ sống".

Lưu Hoàng Thiên lấy tay lau nước mắt cho cô, anh nói:

"Ngoan đừng khóc, anh dẫn em đi thăm bà nha".

Nhiên Nhiên nghe anh nói thì gật gật đầu. Sau đó hai người rời khỏi hoa viên.

-----Ở chỗ Du Hạo Thần-----

"Ashhhhh con nhỏ ngốc này, đã kêu đừng chạy lung tung mà nó không nghe". Cậu lấy tay vò vò đầu.

Bạn học thấy cậu như vậy thì tò mò hỏi:

"Hội trưởng làm sao vậy ạ?"

Du Hạo Thần đang bực mình, nghe tiếng hỏi thì lạnh lùng nói:

"Tôi không sao".

Bạn học thấy cậu lạnh lùng như vậy thì e sợ, run run nói:

"Có phải hội trưởng muốn tìm Nhiên Nhiên không?"

"Ai mà thèm tìm cô ta chứ! "

"À vậy hả? Tôi vừa, thấy cô ấy ở hoa viên trường học. Tưởng đâu cậu tìm"

Nghe bạn học đó nói vậy, Du Hạo Thần không nói gì, chạy ra hoa viên trường tìm cô.

Khi cậu đến thì không thấy ai ở đó. Mặt cậu đen lại, cậu xoay gót đi đến phòng quan sát camera của trường. Ngồi trước máy tính, những ngón tay thon dài của cậu đang tua lại khoảng thời gian Nhiên Nhiên ra hoa viên trường. Những hình ảnh về cô như hiện lên trước mắt cậu. Nhưng không chỉ mình cô ở đó mà còn một con người nữa. Người con trai đang nói chuyện với cô là ai? Du Hạo Thần thắc mắc.

Cậu phóng to gương mặt ấy lên, gương mặt tuấn mã không kém phần cuốn hút nhưng lại làm cậu thấy khó chịu. Những hình ảnh thân mật của anh ta dành cho Nhiên Nhiên không khỏi khiến cậu đen mặt. Cậu tức giận đập tay xuống bàn, đôi mắt như tỏa ra hàn khí.

Nhiên Nhiên đi theo anh ta. Anh ta là ai kia chứ? ashhhhhh

Nhiên Nhiên, em dám chọc tức tôi. Nói rồi cậu rời khỏi đó, tức giận đi về nhà.

Bạn đang đọc truyện *Cô Hầu Nhỏ Ngốc Nghếch Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18

Lưu Hoàng Thiên dẫn Nhiên Nhiên đến một vườn hoa hồng. Những bông hoa hồng vàng rực rỡ như khoe sắc dưới ánh nắng ấm áp của mặt trời.

Ở giữa khu vườn là mộ của bà Nhiên Nhiên. Cô nhìn ảnh của bà, nụ cười hiền dịu luôn khiến cô cảm thấy ấm áp. Đứng trước mộ, cô khụy chân xuống, nước mắt rơi lã chã:

- " Bà ơi, Nhiên Nhiên về.....hức..... với bà rồi. Bà mau tỉnh lại đi hức..... hức..... Bà nói chuyện với Nhiên Nhiên đi bà..... Sao bà lại im lặng..... Nhiên Nhiên nhớ bà lắm hức..... hic".

Chứng kiến cảnh tượng ấy, Luru Hoàng Thiên không khỏi đau lòng. Anh ngồi xuống lấy tay lau nước mắt cho cô, cất giọng dịu dàng:

- " Nhiên Nhiên ngoan, em khóc như vậy bà em sẽ không vui đâu. Em phải sống hạnh phúc thì bà em mới vui được. Có hiểu không? ".

Nhiên Nhiên nghe anh nói, ngược đôi mắt đầm nước mắt nhìn anh:

- " Thật.... thật.... vậy sao tiểu Thiên ".

Anh khẽ cười xoa đầu cô:

- " Đúng vậy a~ ngoan mau đứng lên anh dẫn em đi ăn, chịu không? ".

Nhiên Nhiên cũng mỉm cười nhìn anh, cô đáp:

- " Nhiên Nhiên sẽ sống hạnh phúc, sẽ vui vẻ cơ, như vậy thì bà sẽ không buồn ".

Nói rồi cô đứng lên, đặt lên mộ bà một đóa hoa hồng vàng. Cô nhìn lên ảnh của bà thì thầm:

- " Bà ơi, khi khác Nhiên Nhiên lại đến thăm bà nha. Nhiên Nhiên yêu bà lắm".

Sau đó cô cùng Luru Hoàng Thiên rời khỏi vườn hoa hồng. Hai người vừa đi vừa cười đùa trông rất vui vẻ.

-----Biệt thự Du gia-----

Du Hạo Thần ngồi trên sôpha, xung quanh không ngừng tỏa ra hàn khí. Con nhỏ ngọc đó cùng anh ta đi đâu chứ, đến giờ này vẫn chưa về. Ashhhhhhh....

Cậu lấy điện thoại ra gọi cho ai đó:

- " Thiệu Ân, anh điều ra cho tôi người trong đoạn camera ở hoa viên trường.

Ba mươi phút sau báo lại cho tôi ".

Sau khi gọi xong, cậu tức giận đi lên phòng.

-----5h chiều-----

Luru Hoàng Thiên dẫn Nhiên Nhiên đến một tiệm bánh gato. Anh nói:

- " Đây là tiệm bánh của anh, em vào đi ".

Nhiên Nhiên nhìn tiệm bánh, tấm bảng hiệu màu hồng xinh xắn được lắp những chiếc đèn nhiều màu sắc làm cô tròn mắt. Cô hỏi khẽ:

- " Của.... của.....anh thật sao? ".

Luru Hoàng Thiên nhìn biểu cảm của cô, phì cười:

- " Là của anh. Anh đã rất vất vả mới có thể mua được cửa tiệm này. Lúc ban đầu, anh chỉ là người giao bánh thôi Nhiên Nhiên ngốc".

Nghe anh nói vậy, Nhiên Nhiên cười hì hì rồi cùng anh đi vào.

Khi bước vào đó, Nhiên Nhiên bị choáng ngợp trước căn phòng toàn màu hồng được trang trí những chú mèo kitty cực kì ngộ nghĩnh. Những chiếc tủ kính chứa những chiếc bánh gato với nhiều loại trông thật thích mắt. Nhiên Nhiên nhìn xung quanh mà há hốc mồm.

Luru Hoàng Thiên dẫn cô đến một chiếc bàn màu hồng xinh xắn, anh kéo ghế cho cô ngồi xuống rồi đi đến quầy gọi bánh:

- " Thanh Nhã, lấy cho anh một cái bánh dâu phủ sô cô la nha ".

Người nhân viên nghe anh gọi thì cười mỉm, thưa:

- " Ai da, anh Thiên dẫn bạn gái đến đây ăn cơ à ".

Anh nghe vậy chỉ cười dịu dàng:

- " Cô bé đó không phải bạn gái anh đâu, đừng trêu, người ta ngại đó ".

Thanh Nhã nhìn gương mặt ngượng ngùng của anh cũng phát hiện ra chút nhu tình dành cho cô bé đó. Cô chỉ cười cười rồi lấy một cái bánh dâu đặt lên khay. Cô nói:

- " Anh muốn tự mình mang ra đó hay là em mang ra giúp đây? ".

Lưu Hoàng Thiên lấy tay nhận khay bánh từ tay cô, đáp:

- " Để anh, em đi làm việc đi nha ".

Nói rồi anh mang khay bánh ra chỗ Nhiên Nhiên để lại Thanh Nhã với gương mặt thoáng buồn.

- " Bánh đến rồi đây ". Hoàng Thiên cười tươi nói.

Một Nhiên Nhiên đang ngắm nhìn căn phòng, nghe anh gọi thì ngước mắt sang nhìn anh.

Anh đặt khay bánh xuống bàn, lấy đĩa bánh dâu ra cho cô:

- " Nè, em ăn đi ".

Nhiên Nhiên nhìn chiếc bánh dâu phủ đầy sôcôla, ngây ngốc hỏi:

- " Anh không ăn cùng em sao? ".

Hoàng Thiên cười dịu dàng:

- " Em ăn đi, anh nhìn em ăn cũng đủ no rồi ".

- " Vậy em không khách sáo đâu ".

Nhiên Nhiên nói rồi cho một miếng bánh vào miệng mình. Vị ngọt của kem, hương thơm ngọt ngào của dâu hòa quyện với vị sôcôla đắng đắng không khỏi khiến cô thích thú. Ngắm nhìn cô ăn, Lưu Hoàng Thiên cảm thấy có chút ấm áp.

Nhiên Nhiên vừa ăn vừa nói:

- " Ành ày anh àm á? " (Bánh này anh làm á).

Lưu Hoàng Thiên nhìn cái miệng nhỏ nhắn vừa ăn vừa nói của cô phì cười.

Anh đáp:

- " Ừm là anh làm ".

Nghe anh nói vậy, cô gật gật cái đầu. Cô ăn mà không để ý khóe miệng mình bị dính kem. Thấy vậy, anh vội tay lấy khăn giấy, nhẹ nhàng chùi kem giúp cô.

Thấy anh lau khóe miệng cho mình, Nhiên Nhiên chỉ cười hì hì.

Sau khi ăn xong, Lưu Hoàng Thiên chở cô về nhà. Anh lấy xe đạp chở cô. Trời đã sắp tối, con đường về nhà cô tràn ngập ánh đèn. Những cơn gió đêm bất chợt thổi khiến cô run mình. Nhận thấy cô có chút thay đổi, Lưu Hoàng Thiên xoay người ra sau, anh dịu dàng nói:

- " Em lấy áo khoác của anh mặc tạm nha ".

Nhiên Nhiên nghe giọng ấm áp của anh, gật đầu. Cô nhận áo khoác từ anh mặc vào. Lưu Hoàng Thiên nhìn cô như con mèo nhỏ, đáy mắt không ngừng tỏ ra ôn nhu. Anh mong con đường này dài mãi dài mãi để có thể ở cạnh cô lâu một chút.

Bạn đang đọc truyện *Cô Hầu Nhỏ Góc Nghéch Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19

-----7h tối -----

Du Hạo Thần ngồi trên ban công đợi cô. Cậu không tìm được thông tin về người con trai ấy. Cậu chỉ biết anh ấy tên là Luru Hoàng Thiên và là người ở cạnh cô lúc nhỏ.

Đã 7h tối rồi mà không thấy cô về, bức bối trong lòng, cậu mắng:

- " Con nhỏ ngốc này, về rồi biết tay tôi".

Đang mắng bâng quơ thì tiếng xe đạp thảng vãng vọng dưới cổng nhà. Cậu nhìn xuống thì thấy anh ta và Nhiên Nhiên.

Luru Hoàng Thiên dừng xe lại, anh bước xuống xe nói:

- " Em vào nhà đi ".

Nhiên Nhiên nhìn anh, đáy mắt lưu luyến. Cô sợ sẽ không gặp được anh nữa. Nhận thấy sự lo lắng trong mắt cô, anh lấy tay xoa đầu cô, dịu dàng nói:

- " Sau này muốn gặp anh, em cứ sang lớp 12a3 hay là đến tiệm bánh. Anh sẽ không biến mất đâu ".

Nhiên Nhiên nghe anh nói vậy thì cảm thấy yên tâm. Bởi đối với cô, anh như là một người anh trai, một người anh mà cô yêu quý. Cô khẽ gật đầu.

Thấy cô gật đầu, anh cười khẽ:

- " Vào nhà đi cô bé,đứng đây lạnh đó".

- " Dạ, anh về cẩn thận nha". Nói rồi Nhiên Nhiên chạy lon ton vào nhà.

Luru Hoàng Thiên nhìn dáng vẻ của cô, khóe miệng khẽ cong lên. Anh xoay đầu xe rồi chạy về nhà.

Du Hạo Thần đứng trên ban công chứng kiến tất cả, đáy mắt cậu tối sầm. Cậu đi xuống nhà dưới, ngồi trên sôpha giả vờ đọc báo.

Nhiên Nhiên vào nhà. Nhìn thấy cô, chị Đan Đan lo lắng hỏi:

- " Nhiên Nhiên, em đi đâu giờ mới về, mọi người lo lắng cho em lắm đó ".

Nhiên Nhiên cúi gằm mặt, khẽ nói:

- " Em xin lỗi đã làm mọi người lo lắng ạ. Em đi với bạn nên về trễ. À mà cậu chủ đâu rồi chị? ".

Chị Đan Đan nghe cô nói thì thở phào nhẹ nhõm, đáp:

- " Cậu ngồi ở sôpha đó, em vào nhà đi. Cậu đợi em từ chiều rồi ".

- " Dạ cảm ơn chị ".

Nói rồi Nhiên Nhiên bước nhanh vào nhà. Khi vào phòng khách, nhìn thấy cậu ngồi trên sô-pha đọc báo, cô cứ tưởng cậu không thấy mình nên len lén bước nhẹ lên cầu thang. Ai ngờ, chân cô vừa nhấc được một bậc thì giọng nói lạnh lùng của cậu vang lên:

- " Đứng lại ".

Nhiên Nhiên nghe giọng cậu, chân không dám bước nữa, cô xoay người đến chỗ cậu, cúi gằm mặt, nói khẽ:

- " Dạ.... Cậu gọi em".

- " Em đi đâu từ trưa đến giờ. Tôi nói em không được đi lung tung mà ". Cậu tức giận.

Nhiên Nhiên nghe giọng nói lạnh lẽo của cậu, toàn thân run run, cô nói lí nhí:

- " Em... em.... xin lỗi. Em.....bỏ đi mà không nói với cậu.... nhưng mà... nhưng mà..... em chỉ đi với bạn.... một.... một lát thôi ".

Du Hạo Thần nắm chặt tay, cậu bức tức nói:

- " Em rốt cuộc xem lời nói của tôi là thứ gì? Còn nữa, em dám đi cùng người con trai khác mà không thông qua sự cho phép của tôi. Rốt cuộc em là người hầu của tôi hay là của anh ta".

Nhiên Nhiên nghe cậu nói, ngược mặt lên nhìn cậu, đáy mắt tràn ngập sự khó hiểu. Cô khẽ hỏi:

- " Cậu..... cậu theo dõi em sao? ".

Du Hạo Thần bực mình:

- " Đúng thì sao? ".

- " Cậu.... Cậu..... sao làm như vậy ". Cô cúi mặt xuống che đi những giọt nước mắt của mình.

Du Hạo Thần thấy cô trốn tránh ánh mắt của cậu, trong lòng ánh lên nỗi khó chịu:

- " Em ngước mặt lên cho tôi ".

Nhiên Nhiên lắc đầu nguầy nguậy, cô cứng đầu không chịu ngước mặt.

Du Hạo Thần hét lớn:

- " Tôi bảo em ngước mặt lên cho tôi ".

Nhiên Nhiên lúc này mới òa khóc, cô ôm mặt huhu khóc.

Du Hạo Thần nhìn thấy cô khóc, tức giận dịu đi một chút. Cậu nhìn cô, thở dài, giọng dịu đi:

- " Rốt cuộc em đã đi đâu với anh ta? ".

Nhiên Nhiên lúc này ngước mặt lên nhìn cậu, đôi mắt đỏ hoe. Cô nói:

- " Em... em... chỉ về nhà thăm bà thôi. Còn anh ấy.....anh ấy là bạn thân từ nhỏ của em. Anh ấy.... kể lại cho em nghe chuyện của bà từ lúc em bỏ đi..... rồi dẫn em đến.....thăm mộ bà ".

Nghe giọng nói kèm theo ừy khuất của cô, Du Hạo Thần mới biết mình sai. Nhưng với tính cách của cậu, cậu cư nhiên sẽ không xin lỗi cô. Cậu chỉ nhẹ nhàng nói:

- " Lần sau đi đâu nhớ nói tôi. Em mà đi lung tung nữa thì đừng trách tôi không báo trước ".

Nói rồi cậu xoay người đi, trước lúc đi còn nói vọng lại:

- " Lên phòng tắm rửa rồi xuống đây ăn tối ".

Nhiên Nhiên thấy cậu như vậy thì không khóc nữa. Cô chùi chùi nước mắt rồi đi lên phòng mặc dù trong lòng vẫn rất giận cậu.

-----20h-----

Mộc Nhiên Nhiên bước xuống cầu thang, đi đến phòng ăn. Nhìn thấy cô Du Hạo Thần bỏ quyển sách xuống, cậu nói:

- " Ăn cơm thôi ".

Mộc Nhiên Nhiên không nói gì, cô chỉ nhẹ nhàng kéo ghế ra rồi ngồi xuống. Nhìn thấy biểu cảm kì lạ của cô, đáy mắt cậu ánh lên vài tia khó chịu. Cậu hừ lạnh:

- " Em giận tôi ".

Nhiên Nhiên không nói chỉ lắc đầu. Cô cúi gằm mặt, tay đan vào nhau.

Du Hạo Thần không thấy cô trả lời, mặt tối sầm lại, môi cậu nhếch lên:

- " Em chống đối tôi sao? ".

Nhiên Nhiên lại im lặng, cô không trả lời mà cứ lặng thinh.

Du Hạo Thần nhìn cô, cậu thật sự không không chế được hành động của mình, nói lớn:

- " Em còn vì anh ta mà chống đối tôi ".

Thấy Nhiên Nhiên cứ ngồi im lặng, khó chịu càng dâng lên. Cậu đập tay xuống bàn ăn, cười khẩy:

- " Được, tôi cho phép em chống đối ".

Nói rồi cậu đi ra khỏi nhà, lái chiếc lamborghini đi mất.

Tiếng xe khởi động rồi chạy nhanh làm Nhiên Nhiên hoảng sợ. Cô thật ra không phải muốn chống đối, chỉ là cô muốn cậu chủ xin lỗi mình mà thôi. Nhưng có lẽ mọi chuyện đã trở nên rắc rối hơn rồi!!!!!! Haizzzzzz

Bạn đang đọc truyện *Cô Hầu Nhỏ Ngốc Nghếch Đáng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20

Du Hạo Thần lái xe nhanh vun vút, gương mặt cậu tràn đầy tức giận. Cậu cảm thấy khó chịu trong lòng. Cậu không hiểu nổi cảm giác của mình nữa. Cậu lúc nào cũng nóng nảy với Nhiên Nhiên khi thấy cô nói chuyện với người con trai khác. Rốt cuộc là cậu bị làm sao??? ashhhh. Cậu lấy tay ôm đầu. Trong lúc đó, một chiếc xe khác không cẩn thận đã đâm sầm vào xe cậu. Do không trở tay kịp tay nên cậu đã không né được nó. Hai xe đâm vào nhau tạo ra một tiếng động kinh người. Đầu cậu đập vào cửa kính, một dòng máu đỏ tươi chảy ra. Chiếc xe bị biến dạng.

Nhận được tin báo, cảnh sát giao thông đã kiểm soát hiện trường và đưa cậu vào bệnh viện.

-----Tại nhà-----

Một Nhiên Nhiên cảm thấy bồn chồn trong lòng, cô cứ đi qua đi lại không yên. Đột nhiên, tiếng chuông điện thoại vang lên khiến cô giật mình. Cô định thần lại, áp điện thoại vào tai nghe:

"A lô".

Từ bên trong truyền ra giọng nói của người phụ nữ:

"Đây có phải người nhà của Du thiếu gia không ạ? "

Nhiên Nhiên nghe đến tên cậu, tim cô đập nhanh hồi hộp. Cô cố trấn an sự lo lắng của mình:

"Vâng ạ. Có chuyện gì sao cô".

Đầu dây bên kia tiếp lời:

"Du thiếu gia bị tai nạn đang cấp cứu ở bệnh viện gần trung tâm thành phố..... Nếu cô là người nhà thì xin hãy vào đây chăm sóc cậu ấy".

Nhiên Nhiên nghe đến đây, cô đánh rơi chiếc điện thoại xuống đất, gương mặt cô thất thần. Cô chạy ra ngoài gọi chú Lý và cùng chú Lý đi đến bệnh viện.

-----Tại bệnh viện-----

Nhiên Nhiên chạy ào vào phòng hồi sức, cậu chủ cô đã được chuyển vào đó. Gương mặt cô đầm nước mắt. Cô cảm thấy rất sợ, sợ một điều gì đó mà ngay cả cô cũng không lý giải được. Chân cô bước đi càng nhanh. Khi đến nơi, cô thấy cậu nằm trên chiếc giường trắng. Đầu cậu bị quấn băng trắng, gương mặt nhợt nhạt thiếu sức sống. Tay phải cậu thì bị bó bột.

Nhìn thấy cô, vị bác sĩ nói:

"Du thiếu gia bị chấn thương vùng đầu, tuy không nghiêm trọng lắm nhưng cần phải tĩnh dưỡng để lấy lại sức. Cần phải tránh các va đập, nếu không sẽ ảnh hưởng đến não. Tay của thiếu gia bị gãy, chúng tôi đã bó bột cẩn thận. Thời gian này người nhà nên chú ý chăm sóc cho thiếu gia".

Nhiên Nhiên nghe xong, cô gật đầu. Lúc này, cô chỉ quan tâm đến cậu chủ. Cô cúi chào bác sĩ rồi chạy vội vào phòng, cô nhìn gương mặt tái nhợt của cậu chủ mà đau lòng. Cô cảm thấy thật có lỗi. Nếu như không phải tại cô giận dỗi thì có lẽ cậu đã không bị tai nạn.

Nghĩ đến lỗi của mình, mắt cô đỏ hoe. Cô ngồi xuống bên cạnh cậu, nắm lấy một bên tay không bị bó bột. Tay cậu sao lại lạnh đến như vậy? Cô áp đôi tay nhỏ bé của mình vào tay cậu, truyền cho cậu hơi ấm

"Cậu chủ..... cậu nhất định sẽ không sao? "

Khi nghe tin cậu bị tai nạn, biệt thự Du gia như rối rắm cả lên. Ai ai cũng lo lắng cho cậu chủ. Hiện giờ bà chủ và ông chủ không có ở nhà nên mọi việc trong nhà đều do dì Tô Tố quán xuyến. Mọi người không ai dám báo cho ông bà chủ biết vì họ đang đi công tác xa. Nếu họ biết có lẽ sẽ càng lo lắng hơn thôi.

Di Tô Tô đi đi lại lại sốt ruột. Đan Đan, Thiên Linh và Mỹ An cũng sốt ruột không kém. Không khí trong biệt thự trầm xuống cho đến khi họ nhận được tin báo từ chú Lý rằng cậu chủ đã không còn nguy hiểm nữa. Lúc này mọi người mới thở phào nhẹ nhõm.

-----Quay lại chỗ Nhiên Nhiên -----

Cô đã ngồi ở đó suốt 2 tiếng đồng hồ để chờ cậu tỉnh lại. Gương mặt cô ánh lên tia đau lòng. Cô cứ ngồi ở đó nắm tay cậu, đôi mắt không rời cậu dù chỉ một chút. Thấy cô như vậy, chú Lý lo lắng nói:

- "Nhiên Nhiên à, cháu về nhà nghỉ một lát đi để chú ở đây chăm sóc cho cậu chủ ".

Nhiên Nhiên nghe chú Lý nói vậy, khẽ đáp:

- "Cháu ở đây chăm sóc cậu được ạ. Chú về nghỉ đi chú. Hôm nay chú đã vất vả nhiều rồi ".

- "Nhưng mai cháu còn phải đi học nữa. 11h khuya rồi, chắc mai cậu chủ mới tỉnh lại. Cháu về nghỉ rồi mai lại lên ".

- "Chú về nghỉ đi ạ. Cháu ở lại đây được mà. Mai chú xin cho cháu và cậu chủ nghỉ một tuần nhé! ".

- "Nhưng.... ". Chú Lý khó xử. "Haizzzzz được rồi, vậy cháu ở lại đây chăm cậu chủ có cần gì thì gọi chú lên nhé. Chú về rồi mai lại lên". Nói xong chú Lý vỗ vỗ vai cô rồi rời đi.

Nhiên Nhiên ở lại bệnh viện, cô ngắm nhìn gương mặt nhợt nhạt của cậu, trông mắt phủ lên một tầng sương mỏng. Miệng cô mấp máy:

- "Cậu chủ, cậu mau tỉnh lại đi ".

Sau đó thì cô ngủ thiếp đi lúc nào không hay.

-----1h sáng -----

Du Hạo Thần khẽ cựa mình, hai hàng mi lay động. Cậu cố mở mắt nhìn xung quanh, mùi thuốc xộc vào mũi khiến cậu khó chịu. Đầu cậu hơi ê ẩm, cậu định lấy tay ôm đầu nhưng lại phát hiện ra Nhiên Nhiên đang nắm chặt tay cậu. Nhìn cô, cậu mới nhớ ra. Hình như do cậu tức giận nên đã bỏ đi và gặp tai nạn.

Du Hạo Thần nhìn ngắm cô. Đôi mày cô nhíu lại như lo lắng, suy tư một cái gì đó. Gương mặt lúc này mang theo sự lo âu. Đôi mắt tinh nghịch ngày nào giờ đã phủ một vùng thâm nhợt. Cô thức khuya để chăm sóc cho cậu hay sao? Du Hạo Thần nghĩ trong đầu.

Cậu cứ nhìn cô rồi khẽ cười. Nụ cười ngọt ngào để lộ cái răng khểnh cực duyên.

Cậu đang cười thì nghe giọng nói phát ra từ cô:

- "Cậu chủ, em sai rồi. Cậu mau tỉnh lại đi. Em không muốn cậu nằm đây mãi đâu ".

Du Hạo Thần nghe những lời nói của cô, đáy lòng tràn ngập ảm áp. Cậu định bụng rút tay ra khỏi tay cô để bước xuống giường nhưng thứ âm thanh ấy một lần nữa lại vang lên:

- "Cậu chủ, cậu đừng dọa người nữa mà. Em biết là ngày thường tính tình cậu có chút xấu, nhưng mà cậu cũng không đến nỗi tệ. Em nghĩ ông trời sẽ không vì vậy mà ngược đãi cậu đâu ".

Lúc này, khoe miệng Du Hạo Thần giật giật. Con nhỏ này! Mới quan tâm cậu được một lúc mà đã nói xấu cậu rồi. Ashhhhhh..... Cậu bực mình.

Cậu rút tay cậu ra rồi bước xuống giường đi uống nước. Thế nhưng Nhiên Nhiên nắm chặt quá nên cậu không rút ra được. Lúc rút ra được thì cậu mới phát hiện tay trái cậu đang truyền nước, còn tay phải thì lại đang bó bột. Bực mình, cậu bước xuống rồi mang thanh truyền nước của mình đi đến chỗ uống nước, vì tay cậu đang bị dây truyền nước quấn vào.

Nhưng khổ nỗi, cậu vừa bước đi được một bước thì cơ thể té nhào xuống đất vì thanh truyền nước bị mất vào chân giường. Cậu té up mặt xuống đất tạo ra một tiếng động mạnh làm Nhiên Nhiên giật mình tỉnh dậy:

- "Cậu..... Cậu chủ.... ".

Bạn đang đọc truyện *Cô Hầu Nhỏ Góc Nghéch Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21

Lúc này, Nhiên Nhiên hoảng hốt nói:

" Cậu chủ, sao cậu lại lăn xuống đất vậy. Cậu lăn xuống như vậy làm sao em đỡ cậu lên đây".

Du Hạo Thần vì bị té nên nhắm mắt, nghe câu nói của cô thì khóe miệng giật giật. Cậu hừ lạnh nói:

" Em mau đỡ tôi dậy ".

Nghe giọng cậu, Nhiên Nhiên thộn mặt ra. Thì ra là cậu bị té. Ý thức được tình hình hiện tại, cô đứng dậy đỡ cậu lên giường.

Nhìn ngắm gương mặt nhăn nhó của cậu, Nhiên Nhiên ngây ngô nói:

" Cậu chủ, cậu không sao rồi ".

Du Hạo Thần hậm hực nhìn cô:

" Tôi bị té đến như vậy mà em còn nói không sao? ".

Nghe đến đây, gương mặt cô thoáng chút lo lắng:

" Cậu, cậu bị té có đau không?".

" Tôi cũng là người mà, làm sao mà không đau ".

" Cậu..... cậu..... chủ..... Em xin lỗi vì đã cãi lời cậu ". Nhiên Nhiên cúi mặt xuống đất.

Du Hạo Thần nhìn cô, khóe miệng khẽ nhếch lên nói:

" Biết lỗi của em rồi sao? Sau này còn cứng đầu như vậy nữa thì đừng trách tôi ".

" Nhưng mà nhưng mà tại cậu không chịu xin lỗi em". Cô chu môi lý sự.

Nghe đến đây, đáy mắt cậu tối lại, cậu nhìn chằm chằm cô:

" Xin lỗi? Tôi sao phải xin lỗi em? ".

Nhiên Nhiên nhìn vào đôi mắt màu hổ phách của cậu. Cô run run nói:

" Cậu.... Cậu.....theo dõi em là sai. Cậu đáng ra phải xin lỗi em".

Lúc này, Du Hạo Thần lại cảm thấy khó chịu. Lửa giận như trời dậy trong lòng cậu:

" Bồn phẫn của em là gì, trả lời tôi nghe xem".

" Là chăm sóc cậu, phải nghe lời cậu, mạng sống của cậu cũng chính là mạng sống của em". Cô đáp.

- Vậy..... *Du Hạo Thần nhìn cô * em thấy em sai chỗ nào chưa?

Nhìn gương mặt tuấn mĩ của cậu đang nhìn mình, Nhiên Nhiên ngây ngốc. Cô cười xòa:

" Em... em không nghe lời cậu, em cãi bướng ".

Du Hạo Thần nhìn biểu cảm của cô, hừ lạnh:

" Thứ nhất, em đi chơi với anh ta mà không xin phép tôi. Thứ hai, em dám vì anh ta mà chống đối tôi. Thứ ba, em là người hầu của tôi và tôi có quyền theo dõi, quan sát em. Em không được phép yêu cầu tôi xin lỗi ".

Nhiên Nhiên nghe xong, chỉ biết cúi gằm mặt, cô cất giọng khe khẽ đáp:

" Em nghe rõ rồi ạ ".

" Rõ rồi thì đi lấy cho tôi cốc nước, tôi sắp bị em làm cho chết khát rồi đây này ". Cậu lấy tay xoa xoa cổ.

Nhiên Nhiên nghe vậy thì chạy đi lấy nước cho cậu. Khi cô quay lại thì đã 2h sáng. Cậu chủ cô uống nước xong thì cất giọng nói:

- "Đi ngủ thôi ".

Nghe cậu nói vậy, Nhiên Nhiên gật đầu. Cô đỡ cậu nằm xuống giường rồi ngồi ở bên cạnh cậu. Nhìn thấy cô như vậy, Du Hạo Thần khẽ hỏi:

- "Em ngủ ở đâu ".

Nhiên Nhiên lấy ngón tay nhỏ nhắn chỉ vào chiếc ghế cô đang ngồi:

- " Ở đây ạ ".

Du Hạo Thần nhăn mày:

- " Không được. Em lên đây ngủ cùng tôi ".

Nhiên Nhiên nghe cậu nói, há hốc mồm, cô xua xua tay:

- " Không..... không....được đâu cậu. Em... em... ngủ ở đây được rồi ".

- " Em lại định cãi lời tôi hay sao? ". Nói rồi cậu nhấn tay vào nút thông báo với bệnh viện " Lấy cho tôi thêm một cái giường ". Đầu dây bên kia đáp "Vâng thưa thiếu gia".

Sau 5 phút thì cái giường được chuyển đến cạnh giường của cậu. Một Nhiên Nhiên hết nhìn cái giường rồi lại nhìn sang cậu chủ. Cô thẹn mặt ra.

Cậu chủ cô thấy vậy, hàng học nói:

- "Đi ngủ nhanh ".

- " Dạ..... ". Nhiên Nhiên miễn cưỡng gật đầu. Cô bước chân lên giường, xoay lưng ngược lại hướng với cậu chủ cô. Cô thật sự rất hồi hộp, tay run run nắm chặt chăn.

Nhìn hành động của cô, Du Hạo Thần khẽ nhếch mép:

- " Tôi không ăn thịt em đâu mà sợ. Con nhò ngốc ".

Nói rồi cậu khẽ nhắm mắt lại. Một Nhiên Nhiên thấy cậu không có động tĩnh, khẽ xoay lưng lại nhìn cậu. Cô thở hắt ra:

- " Cậu chủ, cậu dọa em sợ chết mất ".

Cô lấy tay trấn tĩnh mình, bất giác nhìn cậu, gương mặt ngủ say tựa thiên sứ. Không còn đáng vẻ lạnh lùng mà tràn ngập ôn nhu. Cái miệng cô không tự chủ mà lẩm bẫm:

- " Cậu chủ..... thật đẹp ".

Những lời nói của cô đều lọt vào tai cậu khiến khóe miệng cậu cong lên một chút. Thật ra cậu không hề ngủ, cậu chỉ giả vờ để cô bớt ngại ngùng đi thôi. Lúc cô chìm vào giấc ngủ cũng là lúc cậu mở đôi mắt màu hổ phách nhìn cô. Cậu lấy tay dịu dàng vuốt tóc cô, đáy mắt không ngừng tỏ ra ôn nhu. Gương mặt lúc ngủ của cô thật sự rất đáng yêu. Cô đơn thuần như không vрон vẫn chút bụi trần. Nhìn ngắm cô một lúc, Du Hạo Thần cũng nhanh chóng chìm vào giấc mộng đẹp.

-----Sáng hôm sau-----

Những tia nắng sớm rọi vào phòng làm Nhiên Nhiên nheo mắt. Cô vươn vai gập một cái rõ dài. Nhìn thấy cô, một thanh âm lạnh lùng cất lên:

- " Dậy rồi à ".

Nhận ra là cậu chủ, cô meo meo:

- " Chào buổi sáng cậu chủ. Sao cậu dậy sớm vậy ạ, tối qua cậu ngủ có ngon không? ".

Nghĩ đến chuyện tối qua, Du Hạo Thần khóe miệng giật giật.

-----Tối hôm qua-----

Tiếng ngáy của Nhiên Nhiên làm cậu phải che tay lại vì nhút óc. Cậu lấy gối áp vào tai mình nhưng lại không yên ổn được bao lâu. Đến khi tiếng ngáy của cô dừng lại, cậu tưởng đâu được ngủ ngon thì cô lại gác chân lên người cậu. Du Hạo Thần tối qua thật sự rất khổ sở.

-----Hiện tại-----

Du Hạo Thần mặt tràn đầy hắc tuyến nói:

- "Tối qua tôi bị tiếng ngáy của con heo nào đó tra tấn. Nó còn lấy thịt đè người. Quả thật là ngủ không ngon".

Nhiên Nhiên nghe cậu nói vậy, mặt tỏ ra lo lắng:

- "Cậu... ở bệnh viện ai lại nuôi heo vậy cậu, lại còn để nó đi lung tung như vậy nữa. Cậu... may mà cậu không bị nó đè chết. Nếu không cậu sẽ không còn ở đây nói chuyện với em được nữa. Sau này nếu cậu gặp nó, nhớ phải gọi em dậy để em đuổi nó đi ạ".

Du Hạo Thần nghe xong một tràn của cô, đen mặt, cậu hừ lạnh:

- "Nếu có thể gọi em dậy được, tôi chắc chắn sẽ không gặp con heo đó".

Nhiên Nhiên không hiểu ý cậu, cô ngây ngốc:

- "Vậy cậu bị tra tấn trong mơ à cậu. Tội cậu quá. Hay là sau này mỗi khi cậu mơ thấy con heo đó thì cậu cứ nghĩ đến em, em sẽ xuất hiện để giúp cậu".

Lần này thì Du Hạo Thần xuất sắc. Gặp cô như vậy là đủ rồi, cô còn muốn vào giấc mơ của cậu hay sao a~ Cậu lấy tay lau mồ hôi:

- "Cảm ơn ý tốt của em. Tôi cảm thấy, em tốt nhất nên không ngủ, ngồi canh con heo đó cho tôi".

Mặc Nhiên Nhiên nghe cậu nói, xụ mặt. Cô chu chu môi:

- "Cậu, không nói nữa. Em đi làm đồ ăn sáng cho cậu". Nói rồi cô chạy đi để lại Du Hạo Thần lắc đầu cười khổ.

Bạn đang đọc truyện *Cô Hầu Nhỏ Góc Nghéch Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22

Nhiên Nhiên chạy xuống nhà bếp của bệnh viện. Cô nấu một bát cháo thịt bò rồi mang lên cho cậu.

- "Cậu chủ, cậu ăn đi ạ".

Du Hạo Thần nhìn bát cháo của cô, mùi rau thơm bốc lên khiến cậu dễ chịu. Cậu hỏi:

- "Em biết nấu ăn sao?".

Nhiên Nhiên ngây ngô trả lời:

- "Không ạ, đây là lần đầu em nấu đó cậu".

Du Hạo Thần nghe cô nói, khóe miệng giật giật. Cậu lấy tay trái cho một muỗng cháo vào miệng. Vì tay phải bị gãy nên việc ăn có chút khó khăn. Thấy cô đang nhìn mình, đầu cậu vạch ra một ý định, cậu khẽ nhếch mép:

- "Em mau dứt cháo cho tôi".

Nhiên Nhiên nghe cậu bảo, lon ton chạy lại:

- "Sao cậu không tự ăn vậy ạ?".

- "Tay tôi thế này ăn làm sao".

Nhiên Nhiên xụ mặt:

- "Cậu há miệng ra đi ạ?".

Nhìn biểu cảm của cô, cậu rất muốn cười nhưng vẫn há miệng ra cho cô dứt. Khi cảm nhận vị cháo do cô nấu, mùi vị tuy có hơi mặn một chút nhưng vẫn rất ngon. Thấy cậu ăn, Nhiên Nhiên nhìn chăm chăm nghe nhận xét của cậu.

- "Tạm được". Cậu nói.

Nghe cậu nói vậy, cô xụ mặt, meo meo nói:

- " Cậu, không cho cậu ăn nữa đâu. Tệ vậy mà ". Cô định đem bát cháo đi thì cậu cất giọng nói:

- " Cháo nấu lửa quá nhỏ, không được mềm. Thịt bò nấu quá lâu, hơi dai. Nêm muối quá nhiều, mặn. Nhưng.....tôi thích ".

Nhiên Nhiên nghe xong, vừa thẹn vừa vui. Ít ra cậu chủ cũng không chê thức ăn do cô nấu, cô luyên thuyên:

- " Cậu..... khi rảnh em sẽ đi học nấu ăn để nấu cho cậu ăn ạ hìhì".

Cậu nghe cô nói, chỉ khẽ cười. Con nhỏ hậu đậu này đi học nấu ăn, chắc chỉ khổ người dạy.

Sau khi ăn xong cũng đã 8h. Cậu chủ cô nằm trên giường đọc báo, nhìn thấy cô đang tô vẽ về cái gì đó thì hỏi:

- " Em không đi học sao? ".

Nhiên Nhiên đang vẽ, nghe cậu hỏi thì ngước mặt lên nhìn cậu:

- " Không ạ, em nhờ chú Lý xin cho em và cậu nghỉ một tuần ".

Du Hạo Thần gật gật đầu:

- " Ra vậy. Lát em gọi điện nói chú Lý, chiều tối đến rước tôi về biệt thự ".

- " Nhưng cậu vẫn chưa khỏe mà ".

- " Sức khỏe của tôi, tôi tự biết, nhiệm vụ của em là phải nghe lời tôi ".

Cô ừ ừ, chu chu môi:

- " Vâng ạ ".

Trong khi cô và cậu chủ ở bệnh viện thì ở trường:

- " Nay Nhiên Nhiên sao lại nghỉ học vậy Khả Hân ". Giọng dịu dàng của Giản Thiếu Phàm

Khả Hân đang ăn bánh mì, nghe Thiếu Phàm nói thì đá vào chân Nghiêm Từ Kỳ một cái, ngòm ngoàm bảo:

- " À ời đi Ủ Y".(Trả lời đi Từ Kỳ)

Từ Kỳ cũng đang ăn, bị cô đá một cái thì nhăn mặt:

- " Nhiên Nhiên nghỉ có phép mà. Cậu ngồi cùng bàn với cậu ấy mà không biết thì làm sao tại mình biết được chứ ".

Nghe xong, Giản Thiếu Phàm ra vẻ trầm tư. " Sao cậu ấy lại nghỉ học nhì. Mà hình như hôm nay Du Hạo Thần cũng không đi học, rốt cuộc hai người bọn họ làm gì chứ ".

Lưu Khả Hân sau khi nuốt thức ăn, cô cất giọng nói:

- " Sáng giờ có một người cũng đến tìm Nhiên Nhiên, thêm cậu nữa là hai. Mà hai người đều là soái ca nha".

Giản Thiếu Phàm đang trầm tư, nghe Khả Hân nói, đáy mắt ánh lên vài tia phức tạp. Ai lại đến tìm cậu ấy chứ? Người đó lại còn là con trai.

Cậu hỏi:

- " Cậu biết người tìm Nhiên Nhiên là ai không Khả Hân? ".

- " Hình như người đó là thủ khoa thì phải. Tóm lại là người mới vào trường hôm khai giảng á ".

Giản Thiếu Phàm nghe nói, chỉ gật gật đầu. "Người đó chẳng phải là Lưu Hoàng Thiên hay sao? Anh ta có quan hệ gì với Nhiên Nhiên đây. Haizzzz".

Anh cười cười với Khả Hân rồi rời đi.

Khả Hân nhìn theo bóng lưng của anh rồi tiếp tục ăn, cô nói:

- " Lấy cho mình thêm cái bánh bao đi Từ Kỳ ".

Thấy không có tiếng trả lời, cô ngước mặt lên nhìn thì thấy Nghiêm Từ Kỳ đang xụ mặt:

- " Đây, cậu có nghe không vậy? ".

Từ Kỳ không đáp lời cô, chỉ hỏi:

"Hân Hân, cậu thấy mình có phải soái ca không? "

Hân Hân nhìn cậu, bật cười:

"Ahahaha..... Soái....soái.....ca. Cậu làm mình buồn cười chết mất ".

Nghe giọng cười của cô, Từ Kỳ ỉu xiu, chu chu môi:

"Không nói với cậu nữa. Cho cậu ăn đến nghen ".

Anh lấy giỏ bánh bao ném vào tay cô rồi bỏ đi. Nhìn điệu bộ giận dỗi của anh, Khả Hân khó hiểu:

"Mình nói gì sai hay sao? ". Cô lấy tay cho bánh vào miệng cắn một cái.

-----Bệnh viện-----

"Cậu chủ đến giờ ăn trưa rồi ". Nhiên Nhiên tay bưng khay đồ ăn mang vào phòng.

Du Hạo Thần nghe giọng cô, bỏ quyển sách xuống. Cậu lười biếng nói:

"Lát tôi ăn ".

"Không được đâu cậu chủ. Bữa trưa cũng rất quan trọng, phải ăn đúng giờ ạ!". Nhiên Nhiên vừa đặt khay com lên bàn, vừa nói.

Du Hạo Thần không nhìn cô, đáp:

"Vây em dứt cho tôi đi ".

Nhiên Nhiên thở dài:

"Haizzzzz, được rồi ạ. Em dứt cho cậu ".

Cô mang khay com sang giường cậu, lấy tay gấp đồ ăn:

"Cậu mau há miệng ra".

Du Hạo Thần thuận theo lời cô, nhanh chóng há miệng ra ăn đồ ăn do cô gấp. Cậu hỏi:

"Em đã nói chú Lý chưa? "

"Em nói rồi ạ, cậu yên tâm. Chiều nay chú Lý sẽ sang đón chúng ta ".

"Ừm".

Sau khi ăn xong, Du Hạo Thần ngủ một giấc. Nhân lúc cậu ngủ, Mộc Nhiên Nhiên đi loanh quanh tán bộ. Cô mặc trên người chiếc áo thun hồng năng động kết hợp với quần jean cá tính. Chân mang giày bata đen, đầu đội mũ lưỡi trai. Tóc cột hai bím. Cô đi bộ đến trung tâm thương mại vì bệnh viện ở gần đó.

Vì là buổi trưa nên thời tiết có hơi oi bức. Cô ghé vào bên đường mua một cây kem vừa ăn vừa tiếp tục đi.

Đến trung tâm thương mại, Mộc Nhiên Nhiên thích thú chạy òa vào trong. Cô chạy đến khu đồ ăn mua một đồng hồ ăn vặt rồi đi loanh quanh nhìn ngắm.

Khi lướt qua khu bán phụ kiện, cô thấy một cái đồng hồ rất đẹp. Nhìn kiểu dáng cũng biết được nó được thiết kế rất tinh xảo. Đường nét, chất liệu đều không khỏi khiến người ta yêu thích. Cô cứ nhìn ngắm mãi rồi nghĩ trong đầu "Cậu chủ nếu đeo chiếc đồng hồ này thì sẽ rất đẹp nha". Nghĩ rồi cô tự cười một mình. Nhưng khi nhìn đến giá của chiếc đồng hồ, mặt cô xịu xuống "Đắt như vậy làm sao mình mua cho cậu chủ đây".

Cô vốn dĩ chỉ là một người hầu đương nhiên là không có nhiều tiền. Ngẫm nghĩ một hồi, cô búng tay một cái:

"Đúng rồi, mình sẽ đi làm thêm để kiếm tiền. Dù sao cũng sắp đến sinh nhật cậu chủ rồi". Tự nói rồi cô tự cười một mình. "Sao mình lại thông minh như vậy nha hìhì ".

Cô nhảy chân sáo rời khỏi trung tâm thương mại rồi đi tìm nơi làm thêm.

Bạn đang đọc truyện *Cô Hầu Nhỏ Ngốc Nghếch Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 23

Mộc Nhiên Nhiên đi đến một quán cà phê nhỏ mang tên My Love. Nơi đây được trưng bày theo phong cách phương Tây. Những chiếc bàn gỗ như ánh lên được sự sang trọng, cuốn hút người nhìn. Xung quanh được treo những chậu hoa oải hương được nhập khẩu từ Pháp. Hương thơm nhẹ nhàng, tinh tế khiến người ta cảm thấy dễ chịu.

Mộc Nhiên Nhiên thuận tay đẩy cửa ra, bước vào quán. Một hương thơm dịu nhẹ, thanh thoát xộc vào mũi cô khiến cô dễ chịu. Người nhân viên nhìn thấy cô thì cúi đầu chào hỏi:

- "Quý khách cần dùng gì ạ? "

Nhiên Nhiên nghe người nhân viên hỏi thì lắp bắp:

- " Dạ..... à.....ờ..... Em..... em.....muốn xin việc ạ ".

Người nhân viên nghe vậy thì nhoẻ miệng cười, đáp:

- " Vậy em theo chị sang đây để gặp quản lý nhé! ".

Nói rồi chị nhân viên bước đi để Mộc Nhiên Nhiên lúi thủi theo sau.

-----Tại phòng -----

- " Cốc Cốc ".

- " Vào đi ".

Chị nhân viên bước vào phòng, ra hiệu cho Nhiên Nhiên đi theo sau.

- " Có chuyện gì vậy Nghi Đình? ".

- " Dạ có một em gái đến đây xin việc ạ! ".

Người quản lý đẩy gọng kính, đáp:

- " Được rồi, cô ra ngoài đi ".

Chị nhân viên có tên là Nghi Đình vỗ vỗ vai Nhiên Nhiên rồi bước ra ngoài. Trong phòng giờ chỉ còn lại cô với người quản lý.

Người quản lý hỏi:

- " Em bao nhiêu tuổi? ".

Nhiên Nhiên e ấp trả lời:

- " Dạ mười lăm ạ ".

Nghe vậy, anh ta gật đầu, mắt dán vào tờ giấy trên bàn:

- " Nhỏ quá. Không nhận ".

- " Không thể nhận em ạ? " . Nhiên Nhiên lo lắng hỏi.

- " Có chuyện gì sao? ".

- " À em chỉ xin.... a.....

- " Tôi nói là không nhận " . Người quản lý ngắt lời cô.

- " Hết việc của em rồi, mời ra ngoài ".

Nghe anh ta nói vậy, Nhiên Nhiên chỉ biết cúi mặt rồi khỏi phòng.

Nghi Đình đang tính toán sổ sách, nhìn thấy gương mặt buồn của cô thì đoán quản lý của mình lại khó tính. Cô vỗ vỗ vai Nhiên Nhiên an ủi. Nhận được cái vỗ vai của Nghi Đình, Nhiên Nhiên chỉ cười nhẹ rồi bước ra khỏi quán.

- " Aizzzzz làm sao đây. Người ta không chịu nhận mình, biết đi đâu xin bây giờ ". Nhiên Nhiên vừa đi vừa lầm bầm.

Mặt cô cứ cúi xuống đất, chân thì đá đá vài viên sỏi.

- " Không được, vì cậu chủ mình phải quyết tâm. Không được nản lòng, phải đi xin việc tiếp đây ".

Nói rồi cô nhanh chân chạy đi xung quanh.

-----QUÁN MÌ CAY-----

- " Em muốn xin việc ạ ".

- " Nhìn em nhỏ quá, quán chị chỉ nhận người trưởng thành thôi em ạ ".

- " Nhưng em hứa sẽ làm tốt mọi chuyện mà, chị cho em vào làm nha ".

- " Chị xin lỗi nhưng không được đâu em ".

- " Vậy em cảm ơn chị ".

Nhiên Nhiên lại lùi thui bước ra.

-----TRÀ SỮA-----

- " Chị ơi cho em xin việc ạ ".

- " Chỗ chị đủ người rồi em. Chị xin lỗi nha ".

-----QUÁN ĂN NHANH-----

- " Anh ơi ở đây còn tuyển người không? ".

- " Có nhưng mà anh chỉ tuyển nam thôi em ".

- " Dạ..... ". Cô kéo dài giọng.

- " Sao chỗ nào cũng không nhận mình hết vậy? Ông trời thật là bất công mà ahuhu. Tui thân quá ". Nhiên Nhiên đau khổ khóc.

Cô vừa đi vừa than vãn. Cô đâu biết rằng những lời nói của cô đã bị một người nghe thấy. Anh chỉ mỉm cười nhẹ rồi xoay người rồi đi.

Còn Nhiên Nhiên, cô xụi mặt đi lang thang vài vòng rồi quay về bệnh viện.

-----Bệnh viện-----

- " Haizzzzzzz mỗi chân quá đi mất ".

- " Em đi đâu giờ mới về ". Giọng cậu chủ cất lên khiến cô giật mình.

- " A cậu chủ, làm em giật mình. Em chỉ đi tham quan bệnh viện thôi ạ ".

- " Tham quan? ". Cậu nghi hoặc hỏi.

- " Dạ là đi tham quan ". Nhiên Nhiên gật đầu.

- " Bệnh viện có gì vui sao mà tham quan. Tội nhớ ở đây chỉ có mỗi bệnh nhân ". Du Hạo Thần cười khẩy.

- " Dạ..... à..... ờ..... Em..... em..... đi ngắm cây cảnh ấy ạ ". Cô lấp bắp nói.

Nghe câu nói của cô, Du Hạo Thần ngược đôi mắt màu hổ phách nhìn cô. Đáy mắt vài phần tỏ ra nghi hoặc.

Thấy cậu nhìn mình, Nhiên Nhiên chớp chớp mắt ngây thơ vô số tội.

Lúc nhìn vào mắt cô, Du Hạo Thần chỉ thấy đôi mắt long lanh ngây thơ nhìn cậu. Và cậu háng giọng:

- " Xem như tôi tin em".

Nhiên Nhiên nghe cậu nói, cười hì hì.

- " Mau chuẩn bị đồ đi, chú Lý sắp đến rồi. Đứng đó cười cái gì? ". Cậu mắng.

- " À.... dạ.....dạ ". Cô cuốn quýt chạy đi soạn đồ khiến ai kia cười nhẹ một cái.

Sau khi soạn đồ xong thì chú Lý cũng vừa kịp tới, chú Lý giúp họ khiêng đồ ra xe và trở về biệt thự Du gia.

-----Ở biệt thự -----

Du Hạo Thần một tay bó bột, lạnh lùng đi vào nhà. Nhìn thấy cậu, dì Tố Tố lo lắng hỏi:

- " Cậu chủ, cậu đã đỡ chưa. Sao lại xuất viện sớm như vậy? ".

- " Tôi không sao? Mọi chuyện ở nhà vẫn ổn chứ? ".

- " Tất cả đều ổn. Tôi đã giữ bí mật chuyện cậu bị tai nạn. Ông bà chủ không biết đâu ạ! ".

- " Ừm". Cậu gật đầu, khẽ nhìn sang hướng Nhiên Nhiên "Dì ra phụ Nhiên Nhiên mang đồ vào ".

- " Vâng thưa cậu chủ ".

Nói rồi Du Hạo Thần bước vào nhà.

Cậu vừa vào đến cửa đã nghe tiếng con trai từ phòng khách vọng ra:

- " Chị Đan Đan khi nào Nhiên Nhiên về ạ! ".

Đan Đan đang chuẩn bị thức ăn cho bữa tối, nghe vậy thì đáp:

- " Chị không biết, chắc sắp về rồi á. Em ráng đợi chút nữa ".

- " Haizzzzz ". Người đó thở dài.

Du Hạo Thần nghe giọng nói, không đoán được là của ai, cậu nhanh chân bước vào phòng khách.

Nghe tiếng bước chân, Giản Thiếu Phàm cứ tưởng là Nhiên Nhiên nên cười tươi chạy ra. Lúc nhìn thấy Du Hạo Thần, anh như hóa đá.

Du Hạo Thần cũng bất ngờ không kém:

- " Sao lại là cậu / hội trưởng? ". Hai người cùng đồng thanh.

Hai người cùng nói, cùng nhìn nhau.

Bực bội, cậu đáp:

- " Đây là nhà tôi ".

- " Tôi biết nhưng Nhiên Nhiên đâu ". Giản Thiếu Phàm hỏi.

- " Không liên quan tới cậu. Cậu đến đây làm gì? ". Du Hạo Thần nhún mày nói.

- " Tôi đến tìm Nhiên Nhiên".

- " Nhiên Nhiên không có ở đây, cậu về nhanh đi ".

Du Hạo Thần vừa nói xong thì một thanh âm trong trẻo cất lên:

- " Oa.... Chị Đan Đan, em đói bụng quá! ".

Nghe giọng nói mè nheo của cô, Du Hạo Thần mặt tràn đầy hắc tuyến, Giản Thiếu Phàm thì bật cười. Còn chị Đan Đan thì nhào ra ôm cô.

- "Chị nhớ em quá đi Nhiên Nhiên".

- "Em cũng nhớ chị nữa".

Nhìn hai người, Giản Thiếu Phàm quay sang Du Hạo Thần cười châm chọc:

- "Không có ở đây vậy sao lại có giọng nói".

Du Hạo Thần nghe anh nói, biết là anh đang châm chọc cậu nên bực mình không đáp.

Nhiên Nhiên lúc này mới để ý xung quanh, nhìn thấy Giản Thiếu Phàm, cô tròn mắt hỏi:

- "Thiếu Phàm sao cậu ở đây?".

Giản Thiếu Phàm cười nhẹ đáp lại:

- "Mình đến để thăm cậu. Lúc sáng cậu không đi học làm mình lo".

Nghe đến đây, Du Hạo Thần hắng giọng khiến Nhiên Nhiên nhìn sang hướng cậu chủ mình. Thấy gương mặt tràn đầy hắc tuyến của cậu, cô ngây ngô hỏi:

- "Cậu chủ, ai chọc tức cậu vậy ạ?".

Du Hạo Thần lúc này tức đến đỏ mặt. Cô còn dám hỏi ai chọc tức cậu. Ngoài cô ra cậu đâu dễ bị người khác chọc tức. Ashhhhh Cậu không thèm đáp lời cô xoay người đi về phòng.

Nhiên Nhiên nhìn theo bóng lưng cậu rồi lắc đầu khó hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Cô Hầu Nhỏ Ngốc Nghếch Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24

Giản Thiếu Phàm nhìn gương mặt khó hiểu của cô thì phì cười.

Nghe tiếng cười của anh, Nhiên Nhiên quay sang hỏi:

- "Cậu cười gì vậy?".

- "À không có gì, hìhì".

- "Cậu đến đây tìm mình có chuyện gì á".

- "Không có gì quan trọng đâu, chỉ là muốn gặp cậu thôi".

- "Gặp mình?". Nhiên Nhiên lấy ngón tay nhỏ bé chỉ vào mặt mình hỏi.

- "Đúng vậy, mình muốn gặp cậu". Giản Thiếu Phàm gật gật đầu.

Nhiên Nhiên cười xòa, cô như nghĩ ra cái gì đó:

- "Đúng rồi! Mình quên trả cậu cuốn sách mình mượn hôm trước. Chắc cậu đến đây lấy lại sách à. Đợi mình một lát nha".

Nói rồi cô phóng lên lầu cái vèo để lại Giản Thiếu Phàm chưa kịp ứ ớ:

- "Ồ..... không phải Nhiên Nhiên.... hazzzzz".

Mộc Nhiên Nhiên lên lầu để tìm quyển sách sẵn tiện gọi cậu chủ cô xuống ăn tối vì phòng hai người ở cạnh nhau.

Khi đứng trước cửa phòng cậu, cô lấy tay gõ gõ cửa:

- " Cậu chủ, xuống ăn tối ạ ".

- " Biết rồi, em xuống trước đi ".

- " Vâng ạ ". Cô kéo dài giọng rồi bước sang phòng mình tìm sách.

Với cái tính hậu đậu của mình, Nhiên Nhiên lại để sách lung tung ở đâu đó. Cô lục lọi hết nơi này đến nơi khác nhưng không thấy đâu. Cuối cùng, cô tìm thấy nó trong gầm bàn học của mình.

Nhiên Nhiên vui vẻ chạy xuống khoe với Giản Thiếu Phàm:

- " Thiếu Phàm, mình tìm ra sách cho cậu rồi ".

Nhìn gương mặt bị dính chút bụi và tóc bị dính mạng nhện của cô, Giản Thiếu Phàm không khỏi buồn cười. Anh ôn nhu lấy khăn giấy chùi mặt cho cô, còn giúp cô lấy mạng nhện ra khỏi đầu.

Khi ấy, Du Hạo Thần cũng vừa bước xuống lầu, nhìn hai người, đáy mắt cậu ánh lên tia khó chịu:

- " Hai người làm gì vậy? ".

Nghe giọng cậu, Nhiên Nhiên vội cách xa Giản Thiếu Phàm, cô đáp:

- " Em... em tìm giúp sách của cậu ấy thôi á cậu ".

Du Hạo Thần lúc này mới nhìn mặt cô, nhìn gương mặt lấm lem như con mèo nhỏ của cô thì cố nén cười:

- " Mau đi rửa mặt rồi ăn tối ".

- " Dạ ". Nhiên Nhiên trả sách cho Thiếu Phàm rồi nhanh đi rửa mặt.

Lúc này chỉ còn hai người, Du Hạo Thần nhìn thẳng nhóc trước mặt, lạnh lùng hỏi:

- " Cậu lấy được sách rồi sao còn chưa về?".

- " Không liên quan đến anh ".

- " Không liên quan?". Du Hạo Thần cười khẩy. " Cậu tốt nhất đừng có ý gì khác với Nhiên Nhiên ".

- " Nếu có thì sao? Hội trưởng à! Anh có thể quản được cậu ấy nhưng anh không quản được tôi đâu ". Giản Thiếu Phàm nhìn thẳng vào mắt Du Hạo Thần.

- " Cậu.....Giản Thiếu Phàm, cậu tốt nhất nên yên phận một chút ".

- " Nếu tôi không yên phận thì sao? ".

- " Nếu vậy..... Tôi không biết tôi sẽ làm gì cậu đâu ". Du Hạo Thần cười nhếch mép một cái rồi đi vào phòng ăn. Trước khi đi còn nói vọng lại:

- " Cậu về cẩn thận, không tiễn ".

Giản Thiếu Phàm nhìn theo bóng lưng của Du Hạo Thần, tay nắm chặt. Gương mặt tuấn mĩ khẽ chau mày:

- " Hội trưởng, tôi sẽ đấu với anh".

Sau đó anh cũng rời khỏi biệt thự Du gia.

-----Sáng hôm sau-----

Một Nhiên Nhiên đạp chân ra khỏi người vượn vai ngáp một cái:

- " Oáp.....phải sang gọi cậu chủ dậy thôi ".

Cô làm vệ sinh cá nhân rồi chạy sang phòng cậu lấy tay gõ cửa:

- " Cậu chủ ơi, dậy đi ạ! "[Không có tiếng trả lời]

- " Sáng rồi đó ạ, cậu không dậy sẽ không ăn sáng kịp đâu "[vẫn im lặng]

- " CẬU CHỦ.....CẬU KHÔNG DẬY EM SẼ..... EM.... SẼ.....

- " Tôi ở đây ". Du Hạo Thần ngắt lời cô.

Nghe giọng cậu, Nhiên Nhiên lạnh sống lưng, cô từ từ xoay người ra đằng sau.

Nhìn thấy gương mặt lạnh lùng của cậu đang ở ngay sau lưng mình, Nhiên Nhiên cười méo xệch, cô miễn cưỡng giơ hai ngón tay lên:

- " Chào..... chào buổi sáng..... cậu chủ".

- " Em định làm gì vậy? ".

- " À..... không... không có gì đâu cậu. Mà sao cậu không đợi em gọi cậu dậy ạ ".

- " Đợi em chắc tôi bị trễ học, 7h rồi ".

- " Mới có 7h thôi mà..... Cái gì? Bảy.....bảy.....giờ? ".

Du Hạo Thần thông thả cho tay vào túi quần, gật đầu:

- " Đúng vậy ".

Nhiên Nhiên hốt hoảng:

- " Cậu.....sao cậu không gọi em dậy. Em còn chưa ăn sáng mà, sẽ bị trễ đó".

Nói rồi cô phóng xuống cầu thang để lại Du Hạo Thần cười mỉm một cái.

-----Phòng ăn -----

- " Di Tố Tố, lấy cho Nhiên Nhiên đồ ăn sáng nhanh đi ạ. Nhiên Nhiên đang gấp lắm ".

Cô hấp tấp cho tập sách vào trong cặp, vừa đi vừa nói.

Nhìn bộ dáng hấp tấp của cô, di Tố Tố định mở miệng nói thì cô chen vào:

- " Di à, di đừng nói gì hết. Di mau làm đồ ăn sáng cho Nhiên Nhiên đi ạ. À mà di có thấy quyển sách giáo khoa của Nhiên Nhiên đâu không? Nhiên Nhiên nhớ là hôm qua để nó trên phòng khách mà bây giờ tìm không thấy? ".

- " Còn nữa, quyển sổ tay của Nhiên Nhiên cũng biến đâu mất rồi ahuhu".

Chị Đan Đan từ nhà bếp bước ra, nghe giọng oang oang của cô thì ngây ngô nói:

- " Mới có 6h mà Nhiên Nhiên, em làm gì mà gấp dữ vậy ".

Câu nói của chị Đan Đan làm Nhiên Nhiên thộn mặt ra:

- " Sáu..... sáu.....giờ? ".

- " Mới 6h mà ". Đan Đan gật đầu.

- " Di..... sao di không nói Nhiên Nhiên là mới sáu giờ? ". Nhiên Nhiên khóc không ra nước mắt.

- " O hay, cái con nhỏ này, di định nói mà con có cho di nói đâu ". Di Tố Tố đáp.

Nhiên Nhiên lúc này mới biết mình bị cậu chủ lừa, giận dỗi bước lên cầu thang:

- " Cậu..... cậu.....chủ, cậu dám lừa em".

Du Hạo Thần đứng khoanh tay tựa lưng vào thành cầu thang, nghe giọng cô thì khẽ cười:

- " Tôi có nói là không lừa em sao? ".

- " Cậu, tại cậu tại cậu ". Nhiên Nhiên giận dỗi chu chu môi.

- " Tôi có nói là không phải tại tôi sao". Du Hạo Thần cười khế.

- "Không nói với cậu nữa, em đi đây ". Nói rồi Nhiên Nhiên xoay người bước xuống cầu thang để lại cậu chủ cô với gương mặt đác ý.

-----Trường học -----

Du Hạo Thần bước xuống xe không quên quay sang nói với Nhiên Nhiên:

- " Ra chơi sang lớp tôi ".

- " Vâng ạ ". Cô gật đầu rồi cũng xuống xe đi vào lớp.

- " Hey chào buổi sáng hai cậu ". Nhiên Nhiên cười tươi nói.

- " Chào buổi sáng Nhiên Nhiên ". Từ Kỳ đang đọc sách vẫy tay đáp.

- " Sao nay cậu đi sớm vậy Nhiên Nhiên ". Khả Hân tò mò hỏi.

- " Cũng tại cậu chủ đáng ghét của mình thôi ". Nhiên Nhiên lẩm bẩm.

- " Cái gì mà có cậu chủ vậy? ".

- " À..... không có gì đâu hìhì ".

- " Bộ dạng cậu đáng nghi lắm nha ". Khả Hân chống tay lên cằm nhìn cô chăm chăm.

- " Thật.... thật là không có gì mà ". Nhiên Nhiên mặt méo xệch.

- " Vậy mình không hỏi nữa. À mà sao cậu hay đi chung xe với thiếu gia Du Hạo Thần vậy? ".

- "À..... chuyện đó.....mình.....mình là thanh mai trúc mã của anh ấy ". Nhiên Nhiên ấp úng nói.

- " CÁI GÌ? ".

Bạn đang đọc truyện *Cô Hầu Nhỏ Ngốc Nghếch Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25

Nhiên Nhiên lấy tay bịt miệng Khả Hân lại:

- " Cậu nhỏ tiếng thôi, người ta sẽ nghe thấy đó ".

- " Chỉ là..... mình hơi ngạc nhiên thôi ".

- " Mà hôm nay học sử đúng không? ". Nhiên Nhiên đánh trống lảng.

- " Ừm đúng rồi, nhắc mới nhớ MÌNH CHƯA HỌC BÀI ".

- " Mình cũng vậy, ahuhu nhanh học bài đi, không là không kịp đâu ".

-----TÙNG....TÙNG..... TÙNG-----

- " Tiếng trống trường vang lên khiến mọi người về đúng chỗ của mình. Hôm nay tiết đầu là tiết sử nên không khí có phần căng thẳng. Máy anh chị lớp trên nói rằng thầy giáo sử của Nhiên Nhiên là một người cực kỳ khó tính.

Tiếng bước chân càng ngày rõ rệt, mọi người ai ai cũng ngồi im. Thầy Hàn bước vào lớp, tay đẩy gọng kính.

Giản Thiều Phàm đứng dậy hô:

- " Cả lớp! Nghiêm! ".

Sau tiếng hô, mọi người cùng đứng dậy. Thầy nhìn quanh lớp một hồi rồi hắng giọng:

"Các em! Ngồi".

"Hôm nay có trả bài đúng không?". Thầy hỏi.

Cả lớp ai cũng đỏ mặt hột hột, Giản Thiếu Phàm trả lời:

"Vâng ạ".

"Vậy thầy gọi tên em nào thì em đó lên trả bài".

Nghe xong câu nói của thầy, ai cũng tái mặt. Thầy Hàn nhìn danh sách lớp, mắt nheo lại, tay đẩy gọng kính:

"À..... thầy mời..... em.....em.....

Thời gian lúc đó như ngưng lại. Ai cũng hồi hộp, nhịp tim đánh liên hồi chăm chú nghe câu nói của thầy.

"Mộc Nhiên Nhiên".

Nghe thầy gọi tên cô, cả lớp ai cũng thở phào nhẹ nhõm. Còn Nhiên Nhiên thì.....

"Hả? Minh.....minh sao?". Cô hốt hoảng.

Giản Thiếu Phàm ngồi bên cạnh gật đầu, đáy mắt tỏ ra lo lắng.

Nhiên Nhiên miệng méo xệch. "Minh còn chưa học bài mà ahuhu". Cô lảm bảm.

Cô e dè bước lên bục giảng, khoanh tay lại.

"Được rồi, em nêu cho tôi về quá trình hình thành nước ta".

"O.... dạ..... cái đó.....". Nhiên Nhiên lắp bắp, đầu cúi xuống đất.

Thầy Hàn nhìn cô:

"Em chưa học bài đúng không?".

"Em... em.....

"Thầy ơi, hôm qua Nhiên Nhiên nghỉ tiết của thầy nên không biết trước là có học bài ạ". Giản Thiếu Phàm đứng lên nói.

Nghe câu nói của anh, thầy Hàn gật đầu:

"Lần sau có nghỉ học cũng phải mượn tập chép lại cho tôi. Mà tốt nhất em đừng nên nghỉ trong tiết của tôi".

"Dạ". Cô ỉu xiu.

"Về chỗ đi".

Nhiên Nhiên tiu nghỉu đi về chỗ mình:

"Giản Thiếu Phàm, cảm ơn cậu".

"Không có gì đâu Nhiên Nhiên". Anh nở nụ cười ngọt ngào với cô.

Hành động của anh không thoát khỏi tầm mắt của Thiên Băng. Cô ta bực mình nhìn Nhiên Nhiên với vẻ khó chịu.

-----Giờ ra chơi-----

"Khả Hân, mình đi đây một lát. Cậu cùng Từ Kỳ đi ăn đi nha".

"Cậu có chuyện gấp thì đi đi. Mình đi ăn với Từ Kỳ cũng được".

"Vậy mình đi nha". Nói rồi Nhiên Nhiên chạy đi.

Khả Hân nhìn theo có vẻ khó hiểu nhưng cô cũng không để ý.

Nhiên Nhiên chạy sang dãy lớp 12, cô tìm thấy lớp cậu chủ rồi bước vào.

- "Này em, em đến tìm ai vậy? ". Một anh lớp trên hỏi.

- " Em tìm hội trưởng ạ! ".

- " Vậy em vào đi ".

- " Dạ, cảm ơn anh".

Nhiên Nhiên bước vào lớp thì thấy cậu đang nằm trên bàn ngủ gật. Đàn chị thấy cô lại gần Du Hạo Thần thì bàn tán:

- " Con nhóc đó là ai mà dám đến gần Du thiếu gia vậy? ".

- " Mình không biết mà hình như nó hay đi chung xe với cậu ấy lắm? ".

- " Cái gì, chung xe? ".

- " Ủm, sáng nào mình cũng thấy nó đi cùng cậu ấy mà ".

- " Xem ra con nhóc đó thật có điểm phúc. Ngay cả cơ hội lại gần cậu ấy, chúng ta còn không có ".

- " Haizzz. Nhìn nhóc đó đáng yêu vậy mà. Có khi là người yêu cậu ấy cũng nên ".

- " Này, cậu đừng nói lung tung. Người ta nghe thấy thì không hay đâu".

- " Mình chỉ nói sự thật thôi mà ".

Những câu nói đó đã vô tình lọt vào tai của Lâm Tuệ Dao. Cô là người thầm thích Du Hạo Thần. Tính cách cô lúc nào cũng tốt bụng, hay giúp đỡ người khác. Thế nhưng không ai biết được con người thật của cô.

Tuệ Dao nghe những câu nói đó, gương mặt khẽ ánh lên tia gian xảo, khóe miệng cô nhếch lên một chút.

- " Cậu chủ ơi! Cậu chủ ". Nhiên Nhiên lay lay tay cậu, nói nhỏ vào tai cậu để tránh mọi người không nghe thấy.

Du Hạo Thần nghe tiếng cô, ngẩng mặt lên:

- " Đến rồi à ".

- " Dạ, cậu gọi em đến làm gì vậy ạ? ".

- " Mua bánh cho tôi ".

- " Gì chứ? Cậu sao không tự đi mua".

- " Tay tôi như thế này làm sao chen chúc vào đó mua được".

- " Cậu..... ". Thấy có người đi ngang qua, Nhiên Nhiên đổi cách xưng hô:

- " Hạo Thần, mau đưa tiền cho em".

- " Không mang theo". Du Hạo Thần thờ ơ nói.

Nhiên Nhiên há hốc mồm:

- " Cái..... cái...gì? Cậu.....cậu không mang tiền? ".

- " Đúng vậy ". Hạo Thần gật đầu.

Nhiên Nhiên lúc này khóc không ra nước mắt. Cô từng từng đi xuống canteen với gương mặt đau khổ " Tiền của mình, gia sản nhỏ bé của mình..... sắp bị tiêu tan trong tay cậu chủ rồi hức...".

Du Hạo Thần nhìn biểu cảm của cô, khóe miệng khẽ cong lên. Và đương nhiên, điều đó không qua khỏi mắt Lâm Tuệ Dao. Cô ta nhìn Nhiên Nhiên với đôi mắt nảy lửa.

Sau 5 phút đi mua thì Nhiên Nhiên quay trở lại lớp của cậu chủ mình.

- "Hộc hộc.....bánh của cậu..... đây ạ". Nhiên Nhiên vừa thở vừa nói.

- "Được rồi, em ngồi xuống chép bài cho tôi đi ". Du Hạo Thần cầm lấy bánh của cô nói.

- " Gì chứ! Sao cậu lại bắt em chép bài".

- " Em nhìn tay tôi như thế này, chép cách nào? ".

- " Cậu..... Hạo Thần..... cậu". Nhiên Nhiên nói không nên lời, mặt tràn đầy ủy khuất.

- " Mau chép bài cho tôi đi. Em lại định cãi lời tôi à ".

- " Được rồi, em chép ". Nhiên Nhiên thở dài nói.

- " Sách giáo khoa trang 37, chép phần 1,2,3". Cậu nói.

- " Vâng ạ ". Nhiên Nhiên kéo dài giọng. Cô lẩm bầm " Cậu chủ thật đáng ghét, khó ưa, khó ưa, khó ưa. Giờ ra chơi tươi đẹp của mình sao lại bị phá hủy trong tay cậu chủ chứ ashhh ahuhu ".

- " Em nói lẩm bầm gì vậy? ". Du Hạo Thần nhìn cô hỏi.

- " À.... không.... không.... em... chép bài đây ". Cô cúi mặt xuống " Nói nhỏ vậy mà cũng nghe được. Tại cậu ấy thính như tai cú vậy ".

Du Hạo Thần nhìn gương mặt đang chịu uất ức của cô với cách cô mắng thăm cậu thì rất muốn cười. Nhưng vì phải giữ hình tượng nên cậu chỉ khẽ nhếch mép lên một chút.

Nhiên Nhiên chú tâm vào chép bài cho cậu. Cô nắn nót từng chữ, gương mặt tròn bầu bĩnh vì đang chăm chú nên lấm tấm mồ hôi.

Nhìn những dòng chữ tròn tròn, thẳng tắp của cô, Du Hạo Thần khẽ cười "Chữ con nhỏ này cũng không đến nỗi tệ ".

Cậu ngồi đó vừa ăn bánh vừa nhìn cô chép bài. Thấy trán cô đỏ mồ hôi, cậu định lấy khăn giấy lau cho cô thì một giọng nói cất lên:

- " Hạo Thần, cậu giúp mình cái này được không? ".

Bạn đang đọc truyện *Cô Hầu Nhỏ Góc Nghéch Đáng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26

Nghe tiếng gọi, Du Hạo Thần ngẩng đầu lên nhìn người trước mặt. Nhìn thấy Tuệ Dao, cậu thờ ơ nói:

- " Cậu là ai? Không quen".

Tuệ Dao nghe giọng nói lạnh lùng của Du Hạo Thần, nở một nụ cười dịu dàng:

- " Mình..... mình là.....Lâm..... Lâm.... Tuệ Dao".

Du Hạo Thần không để ý đến câu nói của Tuệ Dao, cậu vớ tay lấy khăn giấy lau mồ hôi cho Nhiên Nhiên.

Thấy cậu chủ lau mồ hôi cho mình, Nhiên Nhiên cười hi hi, cái miệng nhỏ nhắn cất lên thanh âm trong trẻo:

- " Em chép xong rồi nè, được về lớp chưa vậy cậu ".

- " Tôi có nói là em được về lớp sao? ".

Nhiên Nhiên nghe cậu nói, chu chu môi:

- " Nhưng em đã chép xong rồi mà cậu".

- " Còn môn văn nữa, sách giáo khoa trang 57 phần 1,2".

- " Cái..... cái.....gi chữ ". Nhiên Nhiên nhìn chăm chăm cậu, miệng méo xệch.

- " Chép đi, không nói nhiều. Không chép xong là khỏi ra chơi đó ".

- " Hạo Thần..... cậu....". Nhiên Nhiên ỉu xù. Cô mếu máo ngồi chép nốt phần văn cho cậu.

Nhìn thấy hai người như vậy, Tuệ Dao hơi bực mình vì bị bỏ lơ. Nhưng cô vẫn nhỏ giọng, giả vờ lay lay tay Du Hạo Thần:

- " Hạo Thần, cậu có nghe mình nói không? ".

Thấy tay cô ta chạm vào mình, Du Hạo Thần nhìn cô ta với ánh mắt lạnh lẽo:

- " Bỏ cái tay cậu ra".

- " À.... mình.....mình xin lỗi. Mình chỉ nhờ cậu giúp một việc thôi ". Tuệ Dao nói với vẻ sợ hãi.

- " Việc gì? ".

- " Thật.... thật ra.... mình..... mình

- " Nói nhanh đi, tôi không có nhiều thời gian". Du Hạo Thần ngắt lời.

- " Minh...có một bài toán muốn nhờ cậu giải giúp ".

- " Bài nào ".

Tuệ Dao lấy quyển vở của mình đặt lên bàn:

- " Là bài này. Hạo Thần.....Mình có thể ngồi đây không?".

Du Hạo Thần nhìn vào quyển vở, không trả lời. Thấy vậy, Tuệ Dao quay sang Nhiên Nhiên:

- " Chào em, em có thể sang chỗ khác ngồi không? Chị đang có chuyện nhờ Hạo Thần ". Nói xong cô cười dịu dàng.

Nhiên Nhiên nghe Tuệ Dao nói, cũng cười tươi đáp lại:

- " Dạ được ạ hìhì".

Cô định đứng lên nhường chỗ cho Tuệ Dao thì một thanh âm lạnh lẽo cất lên:

- " Tôi có kêu em chuyển chỗ sao? ".

- " O..... Dạ..... em...em... À.... Hạo Thần! Chị ấy đang cần cậu giúp nên em mới chuyển sang chỗ khác ạ ".

- " Không có sự cho phép của tôi mà em dám đi sao".

- " Dạ.... tại.....tại.....

- " Cậu đừng mắng em ấy, là lỗi của mình, không phải tại em ấy đâu ". Tuệ Dao chen vào.

- " Tôi đang nói chuyện với Nhiên Nhiên ".

- " À.....mình xin lỗi ". Tuệ Dao cúi mặt về hối lỗi.

Nhiên Nhiên không biết trả lời làm sao, cô đánh trống lảng:

- " Em chép bài tiếp đây ạ ".

Hạo Thần không nói gì, quay sang Tuệ Dao:

- " Cứ giải như bình thường, lấy căn bình lên sẽ ra kết quả ".

- " Mình cảm ơn cậu đã giúp mình nha hìhì". Tuệ Dao dịu dàng nói.

Du Hạo Thần không nói gì, chỉ gật đầu. Thấy cô ta cứ đứng đó không chịu đi, cậu nói:

- " Hết chuyện rồi, đứng đây làm gì? ".

- " À.... giờ mình đi đây, cảm ơn cậu ".

Tuệ Dao rời khỏi bàn Du Hạo Thần nhưng trong lòng thì đang dậy sóng. " Xem ra anh ta rất quan tâm con nhỏ đó, còn vì nó mà không chú ý đến mình. Mình không bỏ qua chuyện này dễ dàng như vậy đâu. Hạo Thần, tôi không tin là tôi không thể làm anh thích tôi ". Nghĩ rồi cô cười khẩy.

- " Cậu chủ, em chép xong rồi ". Nhiên Nhiên nói nhỏ.

Du Hạo Thần nhìn cô, nắm tay cô lôi đi.

- " A..... cậu..... Hạo Thần, lôi em đi đâu vậy ".

Cậu không trả lời, lôi cô đi đến hoa viên trường. Đến nơi, cậu bỏ tay cô ra.

- " Tôi dặn em ở trường gọi tôi là gì? ".

- " Cậu dặn không được gọi là cậu chủ mà phải gọi là Hạo Thần ạ ". Nhiên Nhiên ngây ngô nói.

- " Vậy sao em vẫn gọi tôi là cậu ".

- " Cậu chỉ không cho em gọi là cậu chủ thôi chứ đâu có cấm em gọi là cậu đâu".

- " Cách xưng hô của em cũng khác người thật ".

Thấy cậu chủ không có gì là nổi giận, Nhiên Nhiên chu chu môi nói:

- "Cậu chủ, tại cậu mà giờ ra chơi của em tiêu tan thành mây khói ".

- " Em không cam tâm sao".

- " Em còn muốn đi chơi với Khả Hân, còn muốn.....còn muốn ngủ ". Nhiên Nhiên lấy hai ngón tay sờ vào nhau.

Nghe câu nói của cô, Du Hạo Thần cười nhẹ một cái. Nụ cười của cậu để lộ cái răng khểnh khiến ai đó ngây ngô ngấm.

- " Bây giờ em có thể về lớp được rồi ".

Thấy Nhiên Nhiên không trả lời mà cứ ngây ngô nhìn mình, Du Hạo Thần háng giọng:

- " Đây ".

- " O.... dạ.... cậu gọi em". Cô lắp bắp.

- " Tôi biết tôi đẹp rồi, em không cần ngắm tôi kĩ như vậy ".

- " Gì.... gì.... chứ.... em có ngắm.... ngắm cậu đâu. Thôi em về lớp đây, chào cậu ạ ". Nhiên Nhiên nhanh chóng chạy đi để lại Du Hạo Thần cười khẽ một cái " Tôi nhớ không lầm thì mặt em vừa đỏ đỏ con nhỏ ngốc ".

Nhiên Nhiên chạy nhanh về lớp. Trên đường đi cô va vào một bạn nữ:

- " A.... mình xin lỗi, cậu có sao không?". Nhiên Nhiên nói.

- " Mình không sao đâu. Mình đang vội á mà ".

Thấy cô bạn ấy đánh rơi vài tờ giấy, Nhiên Nhiên cúi xuống nhặt giúp.

- " Tiệm bánh gato Moon cần tuyển nhân viên ". Nhiên Nhiên lẩm bẩm.

- " Đúng vậy đó, tuổi chúng ta có thể xin vào đó được nha. Và lại việc nhẹ mà lương cao nữa ". Cô bạn đó nói.

- " Thật vậy sao? ".

- " Thật đó, bạn giữ lấy một tờ đi, mình có việc gấp phải đi rồi. Chào bạn nha hihi". Cô bạn ấy chạy đi.

Nhiên Nhiên cầm tờ giấy quảng cáo, cô nhảy cẫng lên:

- "Cuối cùng ông trời cũng đã nghe được lời khẩn cầu của mình rồi. A..... vui quá đi".

- "Mà sao tiệm bánh này nhìn có vẻ quen quen nhỉ? Mà chắc mình chưa đến đó đâu hihi vui quá vui quá".

Nhìn dáng vẻ vui sướng của cô, Lưu Hoàng Thiên ở đằng xa chỉ khẽ cười.

Còn cô bạn lúc nãy Nhiên Nhiên va vào, cô ấy đi lại chỗ Hoàng Thiên:

- "Em đã giúp anh xong rồi nha".

- "Ừm cảm ơn em nha". Anh cười nhẹ một cái rồi rời đi.

Cô bạn đó nhìn theo bóng lưng anh lắc đầu khó hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Cô Hầu Nhỏ Ngốc Nghếch Đáng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27

-----Tan học -----

Nhiên Nhiên hớn hờ thu gọn tập sách. Nhìn thấy cô vui vẻ như vậy, Giản Thiếu Phàm cười dịu dàng, hỏi:

- "Có chuyện gì mà cậu vui vậy".

- "À... không có gì đâu, mà mình có chuyện nhờ cậu nè ". Nhiên Nhiên nói nhỏ.

- "Chuyện gì vậy? ".

Cô cúi sát vào tai Giản Thiếu Phàm:

- "Lát nữa cậu ra về, nếu thấy cậu chủ mình thì nói mình có việc bận đi trước nha".

Hành động của cô làm Giản Thiếu Phàm đỏ mặt, lấp bắp:

- "À... ờ.... mình hiểu rồi".

- "Vậy nhé! Tạm biệt cậu, tạm biệt Hân Hân, Từ Kỳ nha".

Nói rồi Nhiên Nhiên chạy đi. Khả Hân nhìn theo bóng cô, nhăn mày khó hiểu:

- "Cậu ấy đi đâu mà hấp tấp vậy? ".

Từ Kỳ đang thu dọn tập sách, đáp:

- "Lúc nãy cậu ấy nói gì với Thiếu Phàm rồi chạy đi. Mình cũng chẳng biết".

Nghe Từ Kỳ nói vậy, Khả Hân nhìn sang Giản Thiếu. Thấy anh cứ nhìn vào khoảng không rồi cười cười suốt, cô gọi:

- "Này, Thiếu Phàm".

- "Này".

Anh không đáp lời cô mà cứ ngây ngốc. Bực mình, Khả Hân quay sang nói:

- "Đi về thôi Từ Kỳ, mặc kệ cậu ta".

Hai người đó cùng nhau ra về để lại Giản Thiếu Phàm cứ tùm tùm cười. Khi nhận định được tình hình hiện tại, Giản Thiếu Phàm gọi:

- "Này... đợi mình với".

-----Tại chỗ Nhiên Nhiên-----

Nhiên Nhiên muốn đi đến chỗ làm thêm nên phải tránh mặt cậu chủ. Nếu cô đi cổng trước thì sẽ bị phát hiện ngay nên tốt nhất vẫn là đi cổng sau. Nghĩ rồi cô gật đầu, chuồn lẹ ra cổng sau. Ngó trước ngó sau, không thấy ai, cô chạy một mạch ra khỏi cổng.

Cầm tờ giấy quảng cáo trong tay, Nhiên Nhiên tìm địa chỉ tiệm bánh Moon.

Cô đi trên đường kĩ càng quan sát.

- "Ais.... Không phải chỗ này. Tiệm bánh Moon rất quen, nhưng sao mình không nhớ gì hết ". Nhiên Nhiên vò đầu.

Đường ở đây sao rắc rối quá, biết đi ngõ nào đây ta?

Nhìn tờ địa chỉ, cô chán nản ngồi xuống đường.

- "Nếu không tìm ra thẻ nào mình cũng không có tiền cho xem Ahuhu".

Cô chấp hai tay lại, cầu nguyện:

- "Bác thổ địa làm ơn hiển linh, giúp cháu tìm thấy tiệm bánh đi ạ ".

Cô vừa chấp tay, vừa gật đầu khiến ai đó buồn cười.

Lưu Hoàng Thiên đang trên đường đi đến tiệm bánh. Nhìn thấy Nhiên Nhiên thì chạy xe lại chỗ cô:

- "Nhiên Nhiên, em làm gì vậy?".

Nhiên Nhiên đang nhắm mắt, nghe tiếng gọi thì hé mắt nhìn. Thấy Hoàng Thiên, cô chạy lại:

- "Anh.....Sao anh ở đây? ".

- "À anh đang trên đường đi đến tiệm bánh. Em có cần đi đâu không anh chờ ". Anh cười nói.

- "À.... dạ em định đi tìm tiệm bánh Moon mà không biết đường đi. May mà có anh. Anh chính là người chỉ đường mà thổ địa ban tặng cho em nha". Nhiên Nhiên ngây ngô nói rồi nở nụ cười.

Nghe câu nói của cô, Lưu Hoàng Thiên bật cười. "Nếu có thể là người chỉ đường cho em vào tìm anh thì tốt biết mấy". Anh nghĩ.

- "Thôi được rồi cô nương, em mau lên xe đi ".

- "Ồ... dạ dạ ".

-----Tại chỗ Du Hạo Thần-----

Du Hạo Thần hiện tại đang đứng tựa lưng vào xe đợi Nhiên Nhiên. Nhìn thấy Giản Thiếu Phàm từ cổng bước ra, cậu hỏi:

- "Nhiên Nhiên đâu? ".

Giản Thiếu Phàm nhìn anh, cười khê:

- "Tôi không biết ".

- "Cậu có nói không? ". Du Hạo Thần gằn giọng.

Giản Thiếu Phàm nhìn Du Hạo Thần, một lúc lâu sau, anh nói:

- "Cậu ấy nhờ tôi nói với hội trưởng, cậu ấy có việc bận phải đi trước ".

- "Việc bận? Con nhỏ này thì có việc gì bận chứ ". Nói rồi cậu bước vào xe, đóng cửa một cái rầm như thể hiện nộ khí của mình.

- "Chú Lý! Về ".

- "Chúng ta không đợi Nhiên Nhiên sao cậu ".

- "Không cần ".

- "Ồ... dạ dạ ".

Chú Lý xoay đầu xe rồi chạy ra khỏi cổng trường.

Giản Thiếu Phàm nhìn theo khẽ nói:

- "Hội trưởng, anh thật trẻ con".

Trong khi Du Hạo Thần đang tức giận thì Nhiên Nhiên của ta đã đến tiệm bánh. Cô bước xuống xe nhìn xung quanh:

- "Đây.... đây là tiệm bánh của anh mà".

- "Ừm là tiệm bánh của anh".

- "A.... em thấy tiệm bánh trong tờ giấy quảng cáo quen quen thì ra là tiệm bánh của anh".

Lưu Hoàng Thiên xoa đầu cô:

- "Nhiên Nhiên ngốc, chẳng phải anh đã dẫn em đến đây một lần rồi sao?".

- "Nhưng em đâu có nhớ gì đâu". Cô phụng phịu.

- "Thôi được rồi, em đến đây xin việc làm phải không?".

- "Dạ, bạn học kia nói ở đây việc nhẹ mà lương cao nữa. Thật sự rất tốt nha".

Hoàng Thiên khẽ cười:

- "Em vào đi, anh sẽ giới thiệu em với mọi người".

Nhiên Nhiên cùng Lưu Hoàng Thiên bước vào.

Nhìn thấy cô, Thanh Nhã quay sang Hoàng Thiên hỏi:

- "Anh lại đưa bạn gái đến à".

- "Thanh Nhã, đừng trêu anh, đây không phải bạn gái anh đâu. Từ giờ cô bé đó sẽ là nhân viên chính thức của tiệm bánh chúng ta".

- "À... ". Thanh Nhã gạt đầu, quay mặt sang Nhiên Nhiên: "Chào em, chị là Thanh Nhã, rất vui được gặp em".

- "Dạ... em chào chị ạ. Em là Nhiên Nhiên". Cô cười tươi.

Nhìn hai người, Hoàng Thiên nói:

- "Anh giao cô bé này cho em nha Thanh Nhã. Giờ anh phải vào trong làm bánh rồi. Hai người làm việc tốt nha".

- "Anh cứ đi đi ạ ". Thanh Nhã nói.

- "Em nhớ làm tốt nha, anh đi đây vào trong đây ". Hoàng Thiên xoa đầu Nhiên Nhiên.

- "Dạ... ". Nhiên Nhiên gạt đầu.

Nhận được cái gạt đầu của cô, Lưu Hoàng Thiên rời đi.

Thanh Nhã nhìn những cử chỉ ôn nhu của anh dành cho Nhiên Nhiên thì thoáng buồn. Cô cười gượng:

- "Đây là quần áo của em, em vào phòng thay đồ thay đi nha".

- "Dạ... em cảm ơn chị".

- "Phòng thay đồ ở bên trái đó".

- "Dạ".

Nhiên Nhiên đi về phía bên trái tìm phòng thay đồ. Sau khi thay xong, Nhiên Nhiên bước ra.

Nhiên Nhiên cột tóc hai bím, mặc trên người chiếc áo sơ mi hồng kết hợp với váy ren hồng, phù hợp với phong cách của quán. Nhìn cô trong bộ trang phục nhân viên thật sự rất đáng yêu làm chị Thanh Nhã nhìn cô không chớp mắt.

- " Chị ơi ".

- " Chị ơi ".

- " À... hả em gọi chị có chuyện gì? ".

- " Dạ....em sẽ làm gì ạ? ".

- " Ừm khi nào khách vào thì em ra chào khách, rồi hỏi họ dùng gì. Sau đó vào thông báo với chị, có nhớ chưa ".

- " Dạ em nhớ rồi ạ hìhì". Nhiên Nhiên cười tươi với Thanh Nhã.

Nhìn cô nhóc như vậy, Thanh Nhã lại cảm thấy yêu thích cô.

- " A... có khách rồi kìa ". Nhiên Nhiên chạy ra.

- " Chào quý khách, quý khách muốn dùng gì ạ ". Nhiên Nhiên cúi đầu nói.

- " À em lấy cho anh một bánh dâu với một bánh sôcôla nha".

- " Vâng anh đợi em một lát ạ ".

- " Chị Thanh Nhã lấy cho em 1 bánh dâu với 1 bánh sôcôla ạ ".

- " Có ngay đây ".

Nhiên Nhiên vào quầy lấy bánh đem ra cho khách:

- " Của anh đây! Chúc anh ăn ngon miệng ạ ".

- " Em ơi, lấy cho anh một bánh dâu nhân sữa tươi ".

- " Dạ em tới liền ạ ".

- " Của anh đây! Chúc anh ăn ngon miệng ạ ".

- " Bé ơi, lấy cho chị một bánh bông lan kem vani nha".

- " Dạ chị đợi em chút ạ ".

- " Của chị đây ạ ".

Nhìn Nhiên Nhiên làm việc chăm chỉ như vậy, Thanh Nhã khẽ cười:

- " Nhiên Nhiên, em vào đây nghỉ một lát đi ".

- " Vâng ạ ". Cô lon ton chạy vào.

Bạn đang đọc truyện *Cô Hầu Nhỏ Góc Nghéch Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28

Trong khi Nhiên Nhiên ở quán Moon thì ở biệt thự Du gia.

Du Hạo Thần ngồi trên phòng xem tivi, bực bội:

- " Aishhh con nhỏ này đi đâu được ta".

Cậu nhăn mày, lấy tay vò vò đầu.

- " Tôi mà biết em đi đâu thì chết với tôi, con heo ngu ngốc ".

Cậu tắt tivi, bước xuống phòng khách:

"Dì Tố Tố, Nhiên Nhiên về chưa? "

Dì Tố Tố đang lau nhà, nghe cậu hỏi thì đáp:

"Nhiên Nhiên chưa về cậu "

"Ủm mấy giờ rồi "

"7h rồi cậu "

Trẻ như vậy rồi mà vẫn chưa về sao. Con nhỏ này! Ashhhhhh điên mất.

Du Hạo Thần giậm giậm chân đi lên lầu.

-----8h-----

Nhiên Nhiên thay quần áo rồi chào tạm biệt Thanh Nhã:

"Chị Thanh Nhã, em về nha".

"Ủm em về cẩn thận đó "

"Dạ... "

Cô định chạy ra ngoài thì một thanh âm trầm ấm cất lên:

"Em không chào anh sao? "

"Ồ... dạ.... em quên mất. Chào anh em về ạ ". Nhiên Nhiên quay đầu lại, gãi gãi đầu, cười xoà.

"Thiệt là..... có cần anh đưa về không? "

"A.... không không cần đâu ạ! Em tự về được rồi anh".

"Có thật là không cần không? ". Lưu Hoàng Thiên nghi hoặc.

"Dạ... thật ạ ". Nhiên Nhiên gật đầu cái rụp.

"Nhưng trời tối rồi. Em về một mình anh không an tâm. Em đứng đây chờ anh một lát, anh vào làm xong cái bánh này rồi lấy xe chở em về nha".

"Ồ... nhưng mà....em".

Không đợi Nhiên Nhiên nói hết câu, Lưu Hoàng Thiên đã đi vào trong.

Nhiên Nhiên lúc này lo lắng:"Mình không về sớm cậu chủ sẽ nổi giận. Về một mình chắc không có sao? ". Nghĩ rồi Nhiên Nhiên nhân lúc Thanh Nhã tính toán sổ sách, cô chuồn lẹ ra ngoài.

Nhiên Nhiên bước ra khỏi quán Moon, nhanh chân đi về nhà. Trời bây giờ rất tối, xung quanh đây lại không có nhiều nhà, ánh đèn đường mờ mờ ảo ảo khiến cô run sợ. Cô bước từng bước trên đường, gió lạnh thổi ùa vào người khiến cô co rúm:

"A... lạnh quá. Mình phải mau chóng về thôi "

Nhiên Nhiên nói rồi chạy nhanh đi. Lúc này, Du Hạo Thần ở trên phòng, trong lòng cứ cảm thấy bồn chồn. Cậu đi qua đi lại rồi cảm lấy áo khoác chạy xuống nhà.

"Tôi ra ngoài một lát "

"Cậu đi bằng gì? Có cần tôi gọi Lý Tân không? ". Dì Tố Tố hỏi.

"Không cần, tôi tự đi được "

"Nhưng cậu chủ, tay cậu.... ". Dì Tố Tố lo lắng.

- "Không sao. Tôi có thể lái xe".

- "Ồ cậu... cậu chủ... cậu..."

Cậu nói rồi đi ra cửa không để đi Tồ Tồ nói hết câu.

Du Hạo Thần đi ra gara, lấy chiếc xe đạp rồi phóng ra đường. Tay phải đang bó bột nên việc chạy xe đối với cậu hơi khó khăn một chút. Cậu cố chịu đau đớn bởi lúc này, điều cậu quan tâm nhất đó chính là Nhiên Nhiên.

Trong khi cậu đang lo lắng tìm Nhiên Nhiên thì ở chỗ cô.

- "Này em gái, trẻ như vậy rồi còn đi đâu vậy? ". Một đám thanh niên trêu đùa cô.

Nhiên Nhiên biết bọn họ là người xấu nên không trả lời, cúi mặt xuống đất mà đi tiếp.

- "Này em, anh gọi mà không trả lời sao? Có muốn bọn anh đưa về không?".

Thấy Nhiên Nhiên cứ im lặng, một tên nổi cáu:

- "Anh hỏi mà em không chịu nói sao? Muốn gì đây? "

Nhiên Nhiên ngược đôi mắt ngây thơ nhìn bọn họ. Nhìn vẻ mặt hung hăng của bọn họ, cô rất sợ. Cô không dám trả lời mà cứ lắc đầu nguầy nguậy.

- "Em không biết nói sao? Có cần anh dạy cho em học nói không? "

Câu nói của một tên nào đó khiến cả đám cười ồ lên.

Nghe giọng cười hả hê của đám thanh niên, Nhiên Nhiên như sắp khóc. Cô cố đi thật nhanh nhưng một tên đã chặn cô lại. Hắn lấy tay bóp cằm cô kéo lên:

- "Em gái, đi đâu vội vậy? Ở lại nói chuyện với bọn anh một lát không được sao? "

Nghe giọng nói khàn khàn của tên đó, Nhiên Nhiên hoảng sợ. Cô không biết làm thế nào nên đã lỡ cắn vào tay hắn khiến hắn đau điếng.

- "Đau.... con nhò này, muốn ăn đòn sao".

Hắn dùng tay tát vào mặt cô khiến cô ngã khụy xuống đất. Tiếng "chát " vang lên trong không gian tĩnh mịch như gọi lên sự âm u đáng sợ.

Nhiên Nhiên bị tát, ngẩng mặt lên nhìn tên thanh niên. Đôi mắt cô ươn ướt vì những giọt nước mắt. Da mặt cô hằn lên vết đỏ. Lúc này cô thật sự hoảng sợ, trong đầu cô chỉ hiện lên hình bóng của Du Hạo Thần: " Cậu chủ, hức... em sợ lắm. Cậu.... hức.... mau đến cứu em đi. Em không muốn ở đây, cậu chủ,cậu.....ở đâu hic....".

Nghe tiếng khóc của cô, cả đám cười rộ lên:

- "Em gái, bọn anh có làm gì em đâu? Sao em lại khóc. Nè mau đứng lên nói chuyện với bọn anh? "

- "Không... mấy người... đừng... đừng vào tôi ". Nhiên Nhiên ngồi co ro dưới đất, mặt giàn giụa nước mắt. Cô nói trong tiếng nấc.

- "Em chịu nói rồi sao? Giọng cũng hay lắm mà? Muốn trêu bọn anh nên không chịu nói sao". Một tên đi lại phía cô, cúi đầu xuống chăm chăm nhìn cô khóc.

Nhiên Nhiên không đáp, cô im lặng. Nước mắt không ngừng chảy khiến bọn chúng cười hả hê.

Du Hạo Thần chạy đến con hẻm, cậu quẹo phải, linh tính mách bảo cậu Nhiên Nhiên đang ở đó. Hiện tại tay phải cậu đang rất đau do vận động mạnh, tay trái thì cố giữ để cầm lái. Cậu chạy sâu vào con hẻm, tiếng gió thổi làm lá cây sột soạt khiến người ta lạnh tóc gáy.

- "Này em gái, sao em không nói nữa đi, bọn anh đang nghe em nói này haha". Một tên đi lại chỗ Nhiên Nhiên. Hắn dùng bàn tay thô ráp của mình nắm tay cô kéo cô đứng dậy rồi lôi cô đi.

Nhiên Nhiên không để hắn kéo đi, cô giẫy giụa:

- "Mau bỏ tôi ra hức.... các người muốn lôi tôi đi đâu hức....".

Cô cứng đầu không chịu đi khiến hắn tức giận đánh vào bụng cô:

- "Câm miệng. Đương nhiên là bọn tao dẫn mày đến chỗ bọn tao rồi? "

Nhiên Nhiên đau đến chảy nước mắt, cô cắn chặt môi khiến môi muốn bật máu.

Nhìn đáng vẻ căm phẫn của cô, bọn chúng càng cảm thấy thích thú.

"Em gái, đừng cứng đầu nữa. Mau đi theo bọn anh".

"Không đi.....có..... ch.... chết... tôi cũng... kh.... không...đi theo... ca... các người". Nhiên Nhiên cố chịu đau, nói đứt quãng từng chữ.

"Haha, em gái, em nghĩ bọn anh để em chết dễ dàng như vậy sao? Tiếc lắm đó haha".

"Tụi bây, giữ nó lại". Tiếng một tên hô.

Nghe tiếng của hắn, lần lượt hai người nắm chặt tay Nhiên Nhiên, không cho cô động đậy.

Nhiên Nhiên cố vùng vẫy nhưng sức của cô làm sao có thể chống lại được hai tên con trai.

Nhìn thấy cô như con chim bị nhốt trong lồng, hắn ta cười nụ cười man rợ, tiến dần đến chỗ cô, lấy đôi tay dơ bẩn chạm vào khuôn mặt xinh đẹp của cô:

"Da cũng mịn thật đó".

Thấy tay hắn chạm vào mặt mình, Nhiên Nhiên lắc đầu nguầy nguậy. Cái miệng nhỏ nhắn thốt lên hai chữ:

"Dơ bẩn".

Câu nói của cô làm hắn tức giận, hắn thẳng tay tát vào má cô hai cái:

"Con ranh, mày dám mắng tao. Xem tao xử mày như thế nào?".

Hắn nhìn cô cười man rợ. Nhiên Nhiên như sắp tuyệt vọng. Trong lúc hoảng sợ nhất, cô gọi tên cậu chủ:

"HẠO THẦN".

Bạn đang đọc truyện *Cô Hầu Nhỏ Góc Nghéch Đáng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29

Lưu Hoàng Thiên sau khi làm xong bánh, anh cời tạp dề đi ra khỏi phòng bếp. Không nhìn thấy Nhiên Nhiên ở đâu, anh hoảng hốt hỏi:

"Thanh Nhã, Nhiên Nhiên đâu?".

Thanh Nhã đang bấm máy tính, mắt không rời màn hình nói:

"Đang đứng ở đây mà".

"Không có, Thanh Nhã em nói đi Nhiên Nhiên đi đâu".

"Em đã nói là ở đây mà". Thanh Nhã nhìn sang chỗ bên cạnh mình, há hốc:"Lúc này con bé vẫn còn ở đây mà. Không.... không thể nào".

"Ashhhh... Em ở lại đây canh quán, anh đi tìm Nhiên Nhiên". Lưu Hoàng Thiên nói rồi lấy xe đạp chạy nhanh ra khỏi quán.

Thanh Nhã nhìn theo bóng anh, tỏ ra lo lắng. Không biết Nhiên Nhiên đi đâu ta? Con nhóc này! Chắc anh ấy lo cho con bé lắm?

Xem ra anh ấy thật sự thích con bé đó. Thanh Nhã nhìn theo bóng anh, xịu mặt xuống.

Quay lại chỗ Du Hạo Thần.

Cậu đang lo lắng tìm Nhiên Nhiên thì bên tai loáng thoáng nghe tiếng cô gọi cậu. Cậu nghĩ âm thanh đó phát ra từ cuối hẻm nên dốc sức chạy thật nhanh.

Trong khi đó, Nhiên Nhiên đang rất hoảng sợ. Tên kia như muốn chạm vào mặt cô khiến cô ghê tởm. Vì không muốn hắn chạm vào mình thêm một lần nào nữa, cô đã dùng chân đạp vào người hắn.

"- Au... con ranh. Sao mày dám? ". Nói rồi hắn lao vào cô, định dùng tay xé áo cô thì một giọng nói lạnh lẽo cất lên:

"- DỪNG LẠI ".

Nhìn thấy cậu, Nhiên Nhiên nở nụ cười. Cuối cùng cậu cũng đến rồi, cậu không có bỏ rơi cô.

Nghe tiếng gọi của cậu, hắn dừng hành động của mình, xoay đầu lại nhìn. Nhìn thấy Du Hạo Thần với gương mặt tức giận, hắn cất giọng khàn khàn:

"- Mày là ai? ".

Du Hạo Thần không đáp lời hắn, cậu đảo mắt sang nhìn Nhiên Nhiên. Nhìn thấy gương mặt vì hoảng sợ mà tèm lem nước mắt, tim cậu nhói lên một cái.

Cậu lạnh giọng:

"- Mau thả cô ấy ra".

Tên thanh niên nghe cậu nói, cười khẩy một cái:

"- Sao tao phải thả ".

Du Hạo Thần không nhìn hắn, mắt cậu nhìn vào hai tay Nhiên Nhiên đang bị hai tên đó nắm chặt. Cậu tức giận, gằn giọng:

"- Tao nói là mày thả cô ấy ra".

"- Không thả, mày nghĩ mày là ai. Thăng nhóc ranh". Tên đó khinh thường nói.

Du Hạo Thần nhìn Nhiên Nhiên, tay nắm chặt thành quyền. Cậu liếc mắt nhìn tên đó:

"- Mày không hiểu tiếng người sao?".

"- Thăng ranh, mày nghĩ mày là ai. Tao không thả, mày làm gì được tao. Định làm anh hùng cứu mỹ nhân sao? Tay mày gãy như thế kia mà còn mạnh miệng. Không lẽ mày muốn gãy thêm một tay nữa?". Hắn khoanh tay cười khẩy.

Hắn không biết rằng câu nói đó làm lửa giận trong lòng cậu dâng lên. Cậu bước đến gần hắn, lấy chân đạp một cú vào người hắn khiến hắn ngã ra đất. Gương mặt ánh lên sự đau đớn.

Du Hạo Thần không thèm nhìn hắn, tiến đến chỗ hai tên kia, cậu gằn giọng:

"- Bỏ....ra".

Nhìn thấy cậu giận dữ như vậy, hai tên đó có chút hoảng, chúng lắp bắp:

"- Tao... tao.... không.. thả ".

"- Tao không nói lần thứ hai". Du Hạo Thần dùng tay trái đánh vào mặt một tên khiến hắn ngã lăn ra đất. Tên còn lại cậu dùng chân đạp vào mặt hắn làm hắn khụy xuống.

Nhìn thấy ba tên đã yên vị dưới đất, cậu chạy lại đỡ Nhiên Nhiên:

"- Con heo ngu ngốc này! Em không sao chứ? ".

"- Em... không.... sao. Cậu.... chủ.... em.. em...biết... cậu... cậu sẽ... đến ". Nhiên Nhiên cố gượng dậy nói với cậu.

Nhìn vết hằn đỏ in trên mặt và tay cô, mắt cậu như nổi gân máu. Xung quanh không ngừng toát ra hàn khí lạnh lẽo:

"- Mày dám đánh cô ấy ".

Nói rồi cậu đặt Nhiên Nhiên dựa vào một gốc cây. Tay nắm chặt cổ áo của một tên kéo lên, đạp túi bụi vào người hắn. Cậu đánh tên này đến tên khác mà không hay biết có một tên đã lên gọi điện thoại:

"- Đại ca, mau đến hẻm gần trường cứu bọn em".

Không biết đầu dây bên kia nói gì mà hắn cười nhếch mép. Hắn đứng dậy, mạnh mẽ nói với Du Hạo Thần:

"- Thăng ranh, lần này mày chết chắc".

Du Hạo Thần nghe hắn nói, cười nhếch môi một cái. Cậu lấy chân đạp vào người hắn khiến hắn học máu. Cậu định cúi xuống nắm cổ áo hắn kéo lên thì một bóng dáng cao to xuất hiện trước mặt cậu:

- "Sao mày dám đánh đàn em của tao?".

Nghe giọng nói dữ tợn của người đó, Du Hạo Thần ngược mặt lên. Nhìn người đó dẫn theo một đám người, cậu cau mày:

- "Đi tiệc sao? ".

Tên bậm trợn tức giận:

- "Mày.... mày không muốn sống nữa sao".

Cậu cười khẩy, không đáp.

Nhìn vẻ mặt kiêu ngạo của cậu, tên bậm trợn hô:

- "Đánh nó cho tao".

Sau tiếng hô, đám người đó lao vào cậu như tên bắn. Cậu dùng sức tránh né để chúng không chạm được vào tay phải, và dùng tay trái, chân để đánh lại. Thế nhưng cậu chỉ hạ gục được một vài tên vì chúng nó quá đông. Sức cậu thì đang cạn dần, tay phải lại đau nhức nhối. Do sơ hở, cậu đã bị một tên đá vào chân.

Cú đá làm Du Hạo Thần loạng choạng. Chân cậu bước xiêng qua xiêng lại rồi khuỵu xuống đất. Được đà, bọn chúng lần tới đâm vào mặt và lưng cậu.

Nhiên Nhiên gục ở gốc cây, nghe tiếng đánh nhau ngày càng lớn, cô cố mở mắt ra. Khung cảnh trước mắt mờ mờ rồi từ từ rõ dần. Nhìn thấy Du Hạo Thần bị một đám đông vây đánh, Nhiên Nhiên ngốc nghếch chạy vào trong đó.

- "Các... người.. làm gì vậy? Mau dừng lại. Nè đừng đánh nữa. Cậu chủ... cậu".

Nghe giọng nói của cô, Du Hạo Thần dần dần mở mắt.

- "Mày muốn bị đánh cùng chứ gì? Được thôi ". Cả đám còn đồ như đánh luôn cả cô.

- "Đừng ". Du Hạo Thần nghe thấy bọn chúng muốn đánh cô, cố gượng dậy. Cậu nén đau đón đứng dậy ôm chặt lấy cô. Cả cơ thể cậu như che chắn cho cô.

Cảm nhận cơ thể mềm mại của cô trong lòng mình, cậu cố nén đau đớn, cười nhẹ trấn an:

- "Đừng... sợ... có tôi ở đây ".

Nghe giọng nói dịu dàng của cậu lúc này, lòng cô như ấm lại. Cô dùng đôi tay nhỏ bé ôm cậu thật chặt.

Thế nhưng, Du Hạo Thần lại nắm lấy hai tay cô, giấu vào trong lòng cậu:

- "Đừng nhúc nhích, sẽ đau đó. Ngoan ngoãn ở trong lòng tôi ".

Nhiên Nhiên nghe cậu nói, hốt mắt đỏ hoe. Cô rất muốn dùng đôi tay nhỏ bé của mình bảo vệ cậu nhưng cô không thể.

Du Hạo Thần cắn răng chịu đau, tay vẫn ôm chặt cô. Cơ thể to lớn của cậu vì bị đánh mà run run. Nhiên Nhiên cảm nhận được, cậu đang rất đau. Cậu vì bảo vệ cô mà cắn răng chịu đau. Nhìn cậu như vậy Nhiên Nhiên không đành lòng. Cô rất muốn ngăn chặn những tên đáng ghét kia, nhưng cô không thể.

Lúc này, Lưu Hoàng Thiên vừa kịp đến. Nhìn thấy hai người bị đánh, anh hô to:

- "Cảnh sát... cảnh sát ".

Bọn còn đồ nghe như vậy, thi nhau chạy khỏi nơi đó. Lưu Hoàng Thiên lúc này chạy lại. Nhìn thấy anh, Du Hạo Thần cố mở miệng nói:

- "Cậu.... mau cứu.... Nhiên Nhiên ".

- "Cậu an tâm tôi sẽ gọi xe cấp cứu ". Hoàng Thiên trấn an. Sau đó anh lấy điện thoại ra gọi xe cấp cứu.

-----Tại bệnh viện -----

- "Mau đưa bệnh nhân vào phòng cấp cứu. Mau lên ". Tiếng một nữ y tá.

Du Hạo Thần được các y tá đẩy vào phòng cấp cứu. Hiện tại người cậu đau nhức ê ẩm. Mắt cậu như không thể mở ra nổi, cảm giác như có một cái gì đó đang đè nặng mí mắt.

Mặc dù vậy, cậu vẫn cố mở mắt, tìm kiếm bóng dáng của Nhiên Nhiên. Nhìn thấy cô đang được người ta đưa vào phòng khám, cậu cố nói với Luru Hoàng Thiên:

"Chăm...chăm sóc.... cô ấy... giúp tôi".

Nhìn thấy dáng vẻ đau đớn của cậu, Luru Hoàng Thiên vội gạt đầu.

Nhận được cái gạt đầu của anh, Du Hạo Thần cười nhẹ một cái rồi ngất đi.

"Mời người nhà bệnh nhân ra ngoài". Sau tiếng nói của nữ y tá, Du Hạo Thần và Mộc Nhiên Nhiên được đẩy vào phòng cấp cứu.

Luru Hoàng Thiên ở ngoài, cậu nhờ y tá liên lạc với người nhà của Du Hạo Thần rồi ngồi ở hàng ghế chờ.

Gương mặt cậu tỏ ra lo lắng, hai tay nắm chặt vế căng thẳng. Cậu tự trách chính mình. Giá như lúc đó cậu chờ Nhiên Nhiên về thì chắc chuyện này sẽ không xảy ra. Mong Nhiên Nhiên và Du Hạo Thần sẽ không xảy ra chuyện gì. Nếu không, cậu sẽ rất hối hận.

Bạn đang đọc truyện *Có Hàu Nhỏ Góc Nghéch Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30

"Mau dùng thuốc sát trùng xử lý vết thương".

"Tay phải cậu ấy đang bó bột, cần phải chuyển sang phòng chụp X-quang để xem lại xương, phòng ngừa trường hợp xương bị lệch".

"Chân cậu ấy đang chảy máu, cần cầm máu ngay lập tức".

"Y tá mau truyền máu. Cậu ấy đang bị mất máu".

Quay lại chỗ Luru Hoàng Thiên

Di Tổ Tổ và Lý Tân chạy đến bệnh viện với vẻ mặt lo lắng. Nhìn thấy Luru Hoàng Thiên, hai người chạy lại hỏi:

"Cậu chủ và Nhiên Nhiên không sao chứ?".

Nghe giọng hai người, anh trả lời:

"Hai bác đừng quá lo lắng. Hai người họ vẫn đang cấp cứu, chắc chắn sẽ không sao đâu".

"Sao cậu chủ và Nhiên Nhiên lại xảy ra chuyện, cậu có thể kể lại đầu đuôi cho tôi nghe không?". Di Tổ Tổ nói.

"Cháu... chuyện này.... khi cháu đến thì đã thấy hai người bọn họ bị vây đánh. Cháu chỉ kịp đánh lạc hướng đám côn đồ và đưa bọn họ vào bệnh viện. Còn sự việc như thế nào thì cháu cũng không rõ. Cháu thật sự xin lỗi. Nếu như cháu không...

Luru Hoàng Thiên đang giải thích thì bác sĩ từ phòng cấp cứu bước ra. Nhìn thấy bác sĩ, cả ba người chạy lại:

"Bác sĩ, Du thiếu gia và Nhiên Nhiên không sao chứ?".

Nhìn thấy vẻ mặt lo lắng của ba người, bác sĩ nói:

"Về Nhiên Nhiên, cô bé chỉ bị xay xát ngoài da, không nghiêm trọng lắm. Nhưng tinh thần của cô bé hiện tại không ổn định. Mong người nhà an ủi và khuyên nhủ cô bé. Tôi nghĩ, cô bé đã trải qua một chuyện gì đó làm cô bé kinh hãi. Còn về Du thiếu gia, cậu ấy bị thương rất nặng. Cánh tay phải đang bó bột vẫn chưa khỏi. Rất may là xương cậu ấy không bị lệch. Phần lưng và mặt bị tấn công bằng lực mạnh dẫn đến nhiều vết bầm. Trên cơ thể nhiều nơi bị xay xát. Cậu ấy cần được chăm sóc và nghỉ ngơi. Hai người họ đã được chuyển vào phòng hồi sức. Người nhà có thể vào để thăm bệnh nhân".

Nghe bác sĩ nói vậy, cả ba người vừa mừng vừa vui:

"Dạ cảm ơn bác sĩ".

Lưu Hoàng Thiên đang định vào thăm Nhiên Nhiên thì điện thoại anh reo lên. Anh bắt máy:

- " Alo ".

- " Anh Thiên, quán chúng ta có chuyện rồi, anh mau về đi ". Giọng của Thanh Nhã.

- " Chuyện gì vậy Thanh Nhã, sao lại có tiếng đánh nhau vậy? ". Hoàng Thiên lo lắng.

- " Anh mau về đi, em nói qua điện thoại không tiện ".

- " Ừm đợi anh ".

Sau khi nghe điện thoại xong, anh quay sang nói với dì Tổ Tổ:

- " Bác ơi, cháu có việc bận phải đi gấp ".

- " Ừm cậu đi đi, tôi chăm sóc cho bọn nhóc được rồi ".

- " Dạ vậy cháu về đây ạ ".

Nói rồi Lưu Hoàng Thiên xoay gót rồi đi. Dì Tổ Tổ nhìn theo bóng anh, khẽ lẩm bầm:

- " Xem ra thằng nhóc này cũng rất tốt bụng ".

-----Phòng hồi sức-----

Dì Tổ Tổ bước vào, nhìn Du Hạo Thần và Nhiên Nhiên thì không khỏi đau lòng. Lần này lại phải giấu giếm ông bà chủ nữa sao? Haizzzz

Dì quay sang nói với Lý Tân:

- " Lý Tân, anh mau về biệt thự sắp xếp lại mọi chuyện, tụi nhóc ở nhà chắc cũng đang lo lắng ".

- " Nhưng ở đây thì sao? ".

- " Tôi chăm sóc cho bọn nhóc được rồi. Nếu ông bà chủ có gọi điện về thì anh cứ nói cậu chủ vẫn rất tốt ".

- " Được rồi, vậy tôi về đây. Có gì chị cứ gọi cho tôi ".

- " Ừm ".

Lý Tân rồi đi để lại một không gian im ắng. Nhìn hai đứa nhóc, dì Tổ Tổ lắc đầu cười khổ:

- " Không biết chuyện gì xảy ra với hai đứa trẻ mà khiến chúng ra nông nổi này ".

- " Ông bà chủ mà biết chắc sẽ giận lắm. Cậu chủ ơi là cậu chủ, cậu lại làm khó tôi rồi ".

-----Sáng hôm sau-----

Những tia nắng sáng nghịch ngợm chiếu rọi trên gương mặt của Nhiên Nhiên khiến hai hàng mi khẽ lay động. Cô nhắm mắt, ngơ ngác nhìn xung quanh. Một màu trắng xóa hiện lên trước mắt cô khiến cô đoán được đây chính là bệnh viện.

Như nhớ đến cậu chủ, Nhiên Nhiên vội tìm kiếm hình bóng của cậu. Nhìn thấy cậu nằm trên chiếc giường với gương mặt tái nhợt, lòng cô chùng xuống. Cô đi lại giường của cậu, ngồi xuống khẽ quan sát. Gương mặt cậu nhợt nhạt như mất đi sức sống. Tay phải vẫn đang bó bột. Cả tay trái và chân đều có vết bầm. Nhiên Nhiên đau lòng:

- " Cậu chủ... em xin lỗi. Cậu mau tỉnh lại đi ạ hic ".

Cô cứ ngồi đó, lặng lẽ rơi nước mắt. Một lúc lâu sau, dì Tổ Tổ bước vào. Nhìn thấy Nhiên Nhiên rời giường, dì lo lắng:

- " Nhiên Nhiên, con tỉnh rồi à? Sao lại tự ý rời giường như vậy? ".

Nhiên Nhiên nghe giọng dì, ngước đôi mắt đầm nước mắt lên nhìn.

- " Sao con lại khóc. Có chuyện gì kể lại cho dì nghe nào ". Dì Tổ Tổ dịu dàng nói.

- " Nhiên Nhiên... hức tại... tại Nhiên.....Cậu... cậu...mới... mới bị... như vậy hức ". Cô nói trong tiếng nấc.

- "Được rồi. Chuyện gì từ từ nói, con kể lại đầu đuôi cho dì nghe ".

- "Nhiên.... thật...thật ra Nhiên lên cậu đi làm thêm. Trên đường về Nhiên gặp phải đám côn đồ, trong lúc đó thì cậu đến cứu Nhiên rồi đánh nhau với bọn chúng ". Nói đến đây, nước mắt cô không tự chủ mà chảy ra.

Nghe cô nói, dì Tổ Tổ có vài phần tức giận:

- " Sao lại đi làm thêm".

- " Dì... dì đừng giận. Nhiên Nhiên chỉ muốn có tiền mua quà sinh nhật tặng cậu chủ ". Cô cúi mặt xuống.

- " Con nhóc này, con muốn chọc tức cậu chủ hay sao mà làm vậy? Cậu mà biết sẽ không tha cho con đâu? ". Dì Tổ Tổ ôm cô vào lòng, vỗ vỗ vai.

- " Nhưng mà Nhiên Nhiên.... ". Cô ấp úng.

- "Được rồi được rồi. Dì biết con muốn tặng cho cậu chủ một món quà ý nghĩa. Nhưng mà chuyện làm thêm thì dì khuyên con nên nghỉ việc. Vì nếu để cậu chủ hay bà chủ biết được, không biết mọi chuyện sẽ rắc rối đến cỡ nào ".

- " Dạ... Nhiên Nhiên sẽ nghe dì ". Cô nói rồi ôm lấy dì.

Nhìn đứa trẻ ngoan ngoãn ở trong lòng mình, dì Tổ Tổ khẽ mỉm cười.

Bạn đang đọc truyện *Cô Hầu Nhỏ Góc Nghéch Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31

Thời gian trôi qua thật nhanh. Mới đó mà trời đã xế chiều.

Hiện tại, Mộc Nhiên Nhiên đang ngồi cạnh giường của Du Hạo Thần, chờ cậu tỉnh lại. Cô cứ chăm chú nhìn cậu rồi phát hiện tay cậu đang cử động.

Vui mừng, Nhiên Nhiên gọi dì Tổ Tổ:

- " Dì à, cậu chủ tỉnh dậy rồi ".

Nghe giọng cô, dì Tổ Tổ vội chạy lại. Nhìn tay cậu đang cử động, dì cũng vui mừng không kém.

Hai hàng mi cậu khẽ động đậy, từ từ mở ra. Đợi một khoảng thời gian thích nghi ánh sáng, Du Hạo Thần nhìn rõ mọi vật xung quanh.

Nhiên Nhiên gọi cậu:

- " Cậu chủ ".

Nhìn thấy cô, cậu khẽ nói:

- " Em...không... sao chứ? ".

Nhiên Nhiên nghe cậu nói, hốc mắt đỏ lên:

- " Cậu.... em... không sao ".

Nhìn cô như vậy, cậu cười nhẹ một cái:

- " Vậy thì tốt ".

Dì Tổ Tổ dịu dàng nói:

- " Để tôi xuống nhà bếp bệnh viện nấu cháo cho cậu ". Dì quay sang Nhiên Nhiên: " Con ở lại chăm sóc cậu chủ nha ".

- " Dạ ". Cô gật đầu.

Sau khi dì Tổ Tổ rời đi, Du Hạo Thần cố gượng dậy. Thấy cậu như vậy, Nhiên Nhiên lấy tay đỡ cậu.

Nhìn cô, cậu hỏi:

"Hôm trước em đi đâu ".

Cô cúi gằm mặt, tay vân vê vạt áo:

"Dạ... hôm trước em... em đi sang nhà Khả Hân ạ ".

"Thật không? ". Cậu nhìn chăm chăm cô. Đôi mắt màu hổ phách như bao trọn lấy cô.

"Thật... thật ạ ".

"Ừm ".

"Cậu... em xin lỗi vì không xin phép. Cậu muốn phạt em gì cũng được ạ ". Cô vừa nói vừa chú ý biểu hiện của cậu.

Du Hạo Thần không trả lời câu hỏi của cô, cậu bảo:

"Lấy cho một cốc nước ".

"Ồ... ".

Thấy cô đứng ngầy người ra, cậu khẽ háng giọng:

"Đứng ngầy ra đó làm gì? ".

"Dạ... dạ... em đi liền ạ ".

Nhiên Nhiên cảm thấy có chút khó hiểu. Lần này hành động của cậu thật kì lạ, cậu lại không truy cứu cô như mấy lần trước mà lại dịu dàng như vậy. Cô không hiểu và căn bản cũng không không muốn hiểu.

Thấm thoát cũng đã hai tháng, Du Hạo Thần dần dần bình phục. Mặc Nhiên Nhiên vì chăm sóc cậu mà đã nghỉ học, nghỉ làm thêm.

Mặc dù nghỉ học nhưng ngày nào gia sư cũng đến dạy học cho hai người họ. Sự vắng mặt của Nhiên Nhiên làm Giản Thiếu Phàm, Khả Hân và Tử Kỳ lo lắng. Giản Thiếu Phàm diện lý do là cô phải về quê chăm sóc người thân thì bọn họ mới tin. Còn Lưu Hoàng Thiên, anh vẫn đến thăm cô đều đặn. Nhìn những cử chỉ ân cần của cô đối với Du Hạo Thần, lòng anh có chút đau nhói. Nhưng chỉ cần nhìn thấy cô vui vẻ thì anh cũng sẽ rất vui.

Hôm nay là ngày Du Hạo Thần xuất viện

"Cậu chủ, em giúp cậu dọn quần áo nha". Nhiên Nhiên ngây ngô nói.

"Em không dọn thì ai dọn cho tôi ". Cậu vừa cắn một miếng táo vừa đáp.

Nhiên Nhiên xị mặt, cô nhanh tay gấp quần áo cho cậu. Du Hạo Thần nhìn hành động của cô, cánh môi mỏng khẽ cong lên:

"Sao ngày nào tên kia cũng đến thăm em vậy?".

"Ai ạ ". Nhiên Nhiên chớp chớp mắt.

"Là cái tên Hoàng Thiên gì đó ". Cậu cho táo vào miệng cắn một cái.

"À... anh ấy nói là lo cho em". Cô vừa xếp đồ vừa nói.

"Còn gọi là anh ấy ngọt ngào như vậy sao? ". Cậu hừ nhẹ.

"Thì anh ấy cũng như anh trai của em mà cậu ".

"Ừm... có anh trai nào nhìn em gái như vậy không? ".

Rõ ràng là trong mắt ẩn chứa nhu tình. Cậu lăm bằm.

Nhiên Nhiên chỉ nghe rõ câu trước:

"Nhìn như nào à cậu ". Cô ngây ngô hỏi.

"Em.. thôi bỏ đi ".

Mộc Nhiên Nhiên đang xếp quần áo thì tiếng gõ cửa vang lên:

- "Cốc... Cốc ".

Du Hạo Thần ngán ngẩm:

- " Lại đến sao? ".

- "Đề em đi mở cửa ".

Nhiên Nhiên chạy ra, vặn chốt cửa. Khi cửa mở ra, một thân hình to lớn ôm chặt cô:

- " Nhiên Nhiên, mình nhớ cậu quá. Khi nghe tin cậu ở bệnh viện mình lo lắng nhưng vì mình bận nên không đến thăm cậu được. Cho mình xin lỗi nha".

Nghe giọng nói của Giản Thiếu Phàm, Nhiên Nhiên cười mỉm:

- " Không sao đâu mà. Cậu thật là".

Nhìn một màn trước mặt, Du Hạo Thần đi lại, mặt đờ đờ sát khí tách hai con người kia ra. Cậu hừ lạnh:

- " Giản Thiếu Phàm, lâu rồi không gặp

Cậu không nhớ tôi sao? Đề tôi ôm cậu một cái nha". Cậu nói gần giọng.

Giản Thiếu Phàm nghe giọng nói của Du Hạo Thần, cười như không cười, xua xua tay:

- " Hội trường không cần như vậy đâu ơ hơ hơ ".

- " Vậy thì cậu đừng có tùy tiện ôm người của tôi như vậy? ".

- " Nhiên Nhiên là bạn tôi mà. Bạn bè ôm nhau có gì không đúng sao? ". Giản Thiếu Phàm cười nhẹ một cái để lộ hai má lúm đồng tiền tinh nghịch.

- " Nhưng tôi không thích nên cậu không được phép ". Cậu nhìn anh bằng đôi mắt tràn ngập hàn khí.

- " Nếu vậy sau này tôi không ôm Nhiên Nhiên trước mặt hội trường là được thôi. Dù sao như vậy cũng có chút không gian riêng nha". Giản Thiếu Phàm cố chọc tức Du Hạo Thần.

Cậu nhìn anh, đáy mắt như phát ra tia lửa. Hai người cứ chăm chăm nhìn nhau làm Nhiên Nhiên lạnh tóc gáy.

Lúc này, tiếng gõ cửa lại vang lên. Nhiên Nhiên đang ngây ngốc nhìn hai người họ thì vội định thần lại, chạy ra mở cửa.

Bước vào cửa là một thân ảnh cao cao với nụ cười dịu dàng:

- " Nhiên Nhiên anh đến thăm em đây".

Nhìn thấy Lưu Hoàng Thiên, Nhiên Nhiên cười híp cả mắt:

- " Tiểu Thiên, anh mang theo gì mà nhiều vậy ạ! ".

- " Lại đến sao? ". Du Hạo Thần chen ngang cắt lời cô, gương mặt sát khí nhìn chằm chằm Lưu Hoàng Thiên.

Giản Thiếu Phàm ở bên cạnh, nhận thấy nộ khí trong mắt Du Hạo Thần, anh khẽ tỉ mỉ quan sát người con trai trước mặt. Dáng vẻ lãng tử cùng nụ cười dịu dàng của anh ta dành cho Nhiên Nhiên quả là có chút ẩn ý. Người con trai này quả thật không đơn giản. Lại là một đối thủ nặng kí sao. Giản Thiếu Phàm nhăn mày.

- " Tôi đến thăm Nhiên Nhiên, nghe nói hôm nay cậu xuất viện sao? ". Giọng nói trầm ấm cất lên, con ngươi màu cà phê chuyển tầm nhìn sang Du Hạo Thần.

Du Hạo Thần không trả lời câu hỏi của anh, hừ lạnh:

- " Cậu rảnh rồi lắm hay sao mà ngày nào cũng ghé thăm bệnh viện vậy? ".

- " Tôi nói rồi, tôi đến thăm Nhiên Nhiên. Cậu không vừa lòng sao? ". Lưu Hoàng Thiên cười nhẹ một cái.

Bầu không khí căng thẳng làm Nhiên Nhiên cười xòa, cô chuyển sang chuyện khác:

- " Cậu chủ... cậu đói chưa a~".

Chương 32

Du Hạo Thần lúc này nhìn Nhiên Nhiên, lạnh giọng:

"Không đối".

"À ờ". Cô không biết làm sao, gương mặt ngây ngô khóc không ra nước mắt.

Nhìn cô như vậy, Giản Thiếu Phàm vội giúp cô, anh tươi cười chìa tay ra trước mặt Luru Hoàng Thiên:

"Chào anh, tôi là Giản Thiếu Phàm, rất vui được gặp anh".

Luru Hoàng Thiên nghe giọng anh, cười nhẹ:

"Chào cậu, rất vui được gặp. Tôi là Luru Hoàng Thiên".

Luru Hoàng Thiên cũng đưa tay ra bắt lấy tay Giản Thiếu Phàm. Hai người nhìn nhau, cơ hồ như đang đoán tâm tư của nhau.

Du Hạo Thần lúc này bảo Nhiên Nhiên:

"Em gọi chú Lý đến đón chúng ta".

"Ồ dạ... vâng ạ". Nhiên Nhiên vội gật đầu.

Luru Hoàng Thiên và Giản Thiếu Phàm đang nhìn nhau, nghe Du Hạo Thần nói vậy, hai người chuyển tầm mắt về phía cậu, đồng thanh:

"Cho tôi đi cùng nữa".

"Không được, tôi cần có không gian riêng để nghỉ ngơi. Hai người đến chỉ tổ phá rối tôi". Du Hạo Thần khoanh tay nói.

"Hội trưởng, tôi đến để trò chuyện với Nhiên Nhiên, tuyệt đối sẽ không làm phiền anh".

"Đúng vậy, tôi cũng không làm phiền cậu. Chỉ cần gặp Nhiên Nhiên một lát thôi".

"Chẳng phải cậu vừa gặp Nhiên Nhiên sao Luru Hoàng Thiên, còn Giản Thiếu Phàm cậu cũng mới trò chuyện với cô ấy". Khóe miệng Du Hạo Thần khẽ cong lên thành một đường cong tuyệt mỹ, con ngươi màu hồ phách sắc bén thăm dò đối phương.

"Hội trưởng, anh là không nói lý lẽ". Giản Thiếu Phàm xì mặt.

Luru Hoàng Thiên một bên không nói gì, anh đi lại chỗ Nhiên Nhiên:

"Nhiên Nhiên, anh mang cho em canh gà hầm nê. Còn có bánh dâu kem sôcôla mà em thích nữa. Nhớ ăn nha. Đây là anh tự làm đó".

Nhiên Nhiên sau khi gọi điện thoại, nghe giọng nói của Luru Hoàng Thiên thì xoay người lại. Nhìn thấy anh mang cho mình một giỏ đồ ăn, mắt cô sáng rỡ như sao:

"Oa cảm ơn anh nha. Tiểu Thiên dễ thương nhất a~".

Du Hạo Thần nhìn hai người, khóe miệng giật giật. Cậu nghiêng răng nghiêng lợi. Luru Hoàng Thiên ời là Luru Hoàng Thiên. Cậu... Sao lại dám...

Giản Thiếu Phàm nhìn hai người, lại quay sang nhìn Du Hạo Thần đang nổi giận, khẽ lắm bầm "Anh ta quả thật là không tầm thường. Phải cẩn thận mới được".

Nhiên Nhiên nhận giỏ đồ ăn từ tay Luru Hoàng Thiên, cười híp cả mắt. Anh cũng lấy tay dịu dàng xoa đầu cô.

Lúc này Du Hạo Thần đã tràn ngập nộ khí, cậu giả vờ:

"Au tay tôi sao lại đau như vậy?".

Nghe giọng cậu, Nhiên Nhiên vội bỏ giỏ đồ xuống, nhanh chân chạy lại đỡ cậu:

- " Cậu chủ, cậu không sao chứ? Để em gọi bác sĩ nha".

Du Hạo Thần vờ nhắm mắt, tay nắm chặt tay cô:

- " Không cần, tôi đau một lát là khỏi thôi".

Giản Thiếu Phàm đứng một bên nhìn hành động của Du Hạo Thần mà muốn nôn. Không ngờ một con người lạnh lùng như hội trưởng mà cũng có lúc như vậy. Xem ra mình phải thông minh hơn mới được, không thì thua hai con người này mất.

Lưu Hoàng Thiên lúc này chỉ cười nhẹ, con người màu cà phê ánh lên chút giễu cợt. Du Hạo Thần không ngờ lại có lúc trẻ con như vậy. Nhiên Nhiên ngốc, em đến bao giờ mới có thể nhận ra được đây.

Trong lúc Du Hạo Thần giả vờ bị đau thì Lý Tân lái xe đến. Nhìn thấy chú Lý, Nhiên Nhiên vội gọi:

- " Chú Lý mau đưa cậu chủ ra xe ă!".

- " Được rồi, cứ để chú ".

Nói rồi chú Lý đỡ Du Hạo Thần diu cậu ra xe. Nhiên Nhiên cũng thu dọn đồ rồi chào tạm biệt hai con người kia.

- " Chào Giản Thiếu Phàm, mình về trước nha. Chào anh nha Tiểu Thiên, khi khác em sẽ đến thăm anh ".

Giản Thiếu Phàm tuy không đành lòng nhưng cũng vẫy tay chào tạm biệt cô.

Còn Lưu Hoàng Thiên, anh chỉ cười nhẹ một cái:

- " Về cẩn thận nha, Nhiên Nhiên ngốc".

- " Tạm biệt ạ ". Nhiên Nhiên cười tươi rồi vẫy vẫy tay.

-----Biệt thự Du gia-----

Nhiên Nhiên sau khi về đến nhà thì tắm rửa sạch sẽ. Sau đó, cô lấy túi đồ của Lưu Hoàng Thiên ra. Nhìn thấy bát gà hầm thơm phức, Nhiên Nhiên định cho một muỗng vào miệng thì giọng nói lạnh lùng cất lên:

- " Em không định nấu đồ ăn trưa cho tôi sao? ".

- " Ồ...dì Tổ Tổ đã nấu rồi mà cậu ".

- " Nhưng tôi muốn ăn đồ ăn em nấu ".

- " Nhưng mà.... cậu không sợ bị ngộ độc sao". Cô e dè nhìn cậu.

Du Hạo Thần nghe cô nói, lấy tay gõ đầu cô một cái:

- " Con heo ngu ngốc, em còn không mau đi ".

- " Cậu lúc nào cũng nghĩ em là heo ngu ngốc. Em thông minh vậy mà ". Nhiên Nhiên chu chu môi lý sự, gương mặt ủy khuất nhìn cậu.

- " Được rồi được rồi, mau đi nấu cho tôi nhanh đi ".

- " Cậu đợi em một lát ". Nói rồi Nhiên Nhiên lon ton chạy vào nhà bếp.

Du Hạo Thần nhìn bóng cô khuất dần, nhẹ chân đi lại nhìn chỗ đồ ăn Lưu Hoàng Thiên đưa cho cô.

Tưởng biết nấu ăn là giỏi sao? Du Hạo Thần lẩm bầm.

Cậu cầm bát gà hầm trên tay, cười ma mị. Để tôi giúp cậu cho bát canh gà thêm đậm đà vậy.

Nghĩ rồi Du Hạo Thần len lén xuống nhà bếp tìm muối ăn. Nhìn thấy cậu len lút làm gì đó, Nhiên Nhiên ngây ngốc hỏi:

- " Cậu, cậu làm gì ở đây vậy ạ? ".

- " À... Ồ tôi đến tìm một vài thứ ".

Du Hạo Thần không nhìn cô, mắt liếc ngang liếc dọc tìm kiếm cái gì đó.

- " Cậu, đồ ăn em nấu xong rồi ạ. Cậu mau ra đây ăn đi ".

- " Gì chứ.... sau em nấu nhanh dữ vậy? ".

Du Hạo Thần nghe cô nói, lòng có chút buồn bực." Lần này coi như Giản Thiếu Phàm may mắn vậy". Cậu hừ lạnh.

Sau đó hai người họ cùng nhau ra phòng ăn để ăn. Nhìn Nhiên Nhiên ăn ngon lành như vậy, Du Hạo Thần cảm thấy không cam tâm. Gương mặt cậu méo xệch.

- " Cậu, đồ ăn em nấu bị mặn sao? ".

Nhiên Nhiên chăm chú nhìn cậu chờ đợi câu trả lời.

- " Không mặn. Em mau ăn đi ".

Cậu nói rồi ăn phần của mình không thèm nhìn cô.

-----Chiều-----

Du Hạo Thần ngồi trong phòng đọc sách. Như nhớ ra cái gì đó, cậu nhấn điện thoại. Đầu dây bên kia bắt máy:

- " Cậu gọi tôi có chuyện gì ạ? ".

- " Thiệu Ân, anh điều tra cho tôi đám thanh niên lần trước trêu chọc Nhiên Nhiên ".

- " Vâng thưa cậu ".

- " Ừm ".

Du Hạo Thần cúp máy, miệng lẩm bẩm" Lần này xem các người còn mạnh miệng được hay không?". Cậu cười khẩy một cái.

Bạn đang đọc truyện *Cô Hầu Nhỏ Ngốc Nghếch Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33

Ngày mới lại bắt đầu....

- " Cậu chủ ơi. Dậy đi ạ! ".

Tiếng của Nhiên Nhiên vọng vào.

Du Hạo Thần đang say giấc, nghe giọng nói của Nhiên Nhiên thì bực mình. Cậu đứng dậy đi ra cửa. Lấy tay bịt chặt miệng cô lại.

- " Em yên lặng một chút không được sao? ".

Hành động của cậu làm Nhiên Nhiên giật mình.

Cảm giác này....

Rất giống....

Cảm giác hôm trước....

Tìm cô đập mạnh, mặt đỏ như gấc. Cô cố đẩy cậu ra, miệng lắp bắp:

- " Trễ... trễ.... giờ ạ".

Cô nói rồi chạy vụt đi.

Du Hạo Thần nhìn cô, khóe miệng không tự chủ nhếch lên thành một đường cong tuyệt mỹ. "Con heo ngu ngốc này".

-----Ồ trường-----

- "Giờ ra chơi vào lớp tôi".

- "Vào làm gì vậy cậu?". Cô lúc lắc cái đầu hỏi.

- "Hỏi lắm! Tôi bảo vào thì vào. Đi trước đây".

Du Hạo Thần nói rồi dứt tay vào túi quần, thông thả rời đi.

Mộc Nhiên Nhiên nhìn theo, thờ dãi. Cậu không phải lại muốn bắt nạt cô chứ haizzzzz...

Nhiên Nhiên vừa vào lớp thì một lực mạnh ôm chầm lấy cô:

- "Nhiên Nhiên... Mình nhớ cậu lắm ahuhu".

- "Hân Hân ngốc, mình ở đây rồi mà. Cậu đừng lo".

Nhiên Nhiên vỗ vỗ vai Khả Hân.

- "Nhiên Nhiên, người thân của cậu có bệnh nặng lắm không. Sao cậu lại về quê tận hai tháng vậy?".

- "Người.... người thân sao?".

Nhiên Nhiên hơi bất ngờ.

- "Đúng vậy nha. Giản Thiếu Phàm nói với mình là cậu về quê chăm sóc người thân".

- "À... ờ... đúng đúng là như vậy".

Nhiên Nhiên cảm ơn Giản Thiếu Phàm đã nói giúp cô. Nhưng mà... phải nói dối Khả Hân, cô thật sự thấy rất có lỗi.

- "Nhiên Nhiên, cậu mau vào chỗ ngồi đi. Mình có nhiều chuyện muốn kể cậu nghe lắm".

Nghe Hân Hân nói vậy, Nhiên Nhiên khẽ cười. Bạn của cô thật dễ thương mà.

Khả Hân đưa cô đến chỗ ngồi, chăm chú nhìn cô.

- "Mặt mình có dính lọ à".

Nhiên Nhiên lấy tay sờ sờ má.

- "Không có nha. Mình chỉ xem cậu có mất miếng thịt nào không thôi".

- "Cậu thiệt là.... mà Từ Kỳ với Giản Thiếu Phàm đâu rồi".

- "Thiếu Phàm hình như chưa đến. Còn tên kia..... ashhhh cậu đừng hỏi tên đó nữa".

- "Sao vậy? Hai người có chuyện gì à?". Nhiên Nhiên tò mò hỏi.

- "Không có gì đâu Nhiên Nhiên, mặc kệ tên đó đi".

- "Ờ....".

-----Tùng... Tùng... Tùng-----

Tiếng trống trường vang lên báo hiệu vào lớp. Các học sinh mau chóng về chỗ ngồi.

Tiết đầu của Nhiên Nhiên là tiết toán....

- "Cả lớp. Đúng".

Giản Thiếu Phàm hô.

- "Chào các em. Các em ngồi xuống đi". Tiếng của cô Vân Kỳ.

Cô bước vào lớp, ngồi xuống ghế. Nhìn quanh lớp, cô chú ý đến Nhiên Nhiên.

- "Mộc Nhiên Nhiên, hôm nay em chịu đi học rồi sao? "

Nhiên Nhiên đang nghịch bút, nghe tiếng cô gọi mình thì giật mình, đứng dậy:

- "Ồ... dạ... em.. em....

- "Cậu ấy là có việc bận mà cô. Cậu ấy cũng không muốn nghỉ học đâu ạ "

Giản Thiếu Phàm đột nhiên đứng lên nói giúp Nhiên Nhiên.

Vân Kỳ nghe Giản Thiếu Phàm nói, tỏ ra chút bức tức:

- "Tôi không hỏi em. Em còn dám bênh vực cho lỗi sai của bạn sao? "

- "Em không có ý đó. Nhưng mà Nhiên Nhiên nghỉ học có phép thưa cô "

Dù bị mắng, Giản Thiếu Phàm vẫn một mực giúp Nhiên Nhiên.

- "Em.. Em... Là lớp trưởng của một lớp mà em dám có thái độ đó với giáo viên sao? "

- "Nhưng mà cô....

- "Thiếu Phàm. Mình biết mình sai rồi. Cậu đừng chọc cô giận nữa "

Nhiên Nhiên cắt lời anh.

- "Thưa cô, là lỗi của em. Cô đừng mắng Thiếu Phàm "

- "Thưa cô, Nhiên Nhiên biết lỗi rồi. Cô tha lỗi cho bạn ấy đi ạ "

Khả Hân đứng lên nói.

- "Đúng...đúng vậy đó cô "

Từ Kỳ cũng run run đứng dậy.

Vân Kỳ lúc này đầu muốn bốc khói. Cô nghiêng răng nghiêng lợi:

- "Giỏi... giỏi lắm. Máy cô máy cậu chống đối tôi. Mau ra hành lang đứng hết cho tôi "

Nghe giọng cô quát, cả bốn người lùi thui bước ra ngoài.

Nhìn theo bóng Thiếu Phàm, Lý Thiên Băng bức tức đập mạnh tay vào bàn.

- "Chuyện gì vậy? ". Vân Kỳ khó chịu hỏi.

- "À... không có gì ạ "

Lý Thiên Băng trả lời rồi tự mình lẩm bẩm "Nhiên Nhiên, cậu thật đáng kinh tởm. Tôi sẽ không để cậu đạt được mục đích đâu "

- "Xin lỗi các cậu. Làm liên lụy đến các cậu rồi "

Nhiên Nhiên cúi mặt xuống hối lỗi.

- "Cậu ngốc vừa thôi. Tội mình là bạn mà ". Khả Hân cười nói.

- "Đúng vậy nha". Từ Kỳ cũng hòa theo.

- "Nhiên Nhiên nè, nên nhớ là dù có chuyện gì xảy ra thì tội mình vẫn ở bên cạnh cậu "

Giản Thiếu Phàm cười cười để lộ hai má lúm đồng tiền.

Nhiên Nhiên lúc này rất cảm động, hốc mắt cô đỏ lên.

- " Cảm... cảm ơn các cậu ".

- " Cảm ơn gì chứ? Cậu thật là... ".

Khả Hân vỗ vỗ đầu cô.

Tiếng trống lại vang lên báo hiệu giờ ra chơi.

Mọi người ai cũng vui mừng vì được thư giãn. Riêng 4 người họ thì tiếng trống như một vị cứu tinh:

- " Phù... may quá. Hết tiết rồi".

Khả Hân thở hắt ra.

- " Nhiên Nhiên, cậu có đi canteen với tụi mình không? ". Thiếu Phàm hỏi.

- " À mình có việc bận xú. Các cậu cứ đi đi nha".

- " Cậu bận gì vậy? ". Từ Kỳ hỏi.

- " Không có gì đâu? Máy cậu ăn ngon miệng nha".

- " Vậy tụi mình đi trước nha. Nếu cậu còn thời gian có thể xuống ăn cùng tụi mình ".

Khả Hân nói rồi cùng Từ Kỳ rời đi.

Nhiên Nhiên định xoay gót bước đi thì Giản Thiếu Phàm níu tay cô kéo lại:

- " Nhiên Nhiên, cậu đi đâu ".

- " Mình đến lớp cậu chủ một lát. Lúc sáng cậu bảo mình hihi".

Nhiên Nhiên cười tươi nói.

- " À... vậy cậu đi đi ".

- " Chào cậu nha, lát gặp lại ".

Nhiên Nhiên vẫy tay rồi lon ton chạy đi.

Nhìn theo cô, Giản Thiếu Phàm thoáng buồn. Xem ra anh nên nghĩ cách gì đó rồi.

- " Thanh Thanh, nhanh lên ".

- " Thiên Băng, cậu làm gì mà lôi mình vào lớp vậy?".

- " Cậu đừng hỏi nữa, mình đang bức con Nhiên Nhiên lắm đây ".

- " Nó làm gì chọc giận cậu à".

- " Nó rõ ràng là bắt cá hai tay. Được Du thiếu gia quan tâm rồi còn dám dụ dỗ Thiếu Phàm của mình ".

- " Vậy... cậu định thế nào? ".

- " Mình phải dạy nó một bài học mới được. Xem nó còn giả ngây giả ngô được hay không? ".

- " Nè... Thiên Băng, cậu....? ".

- " Suyt... cậu nhỏ tiếng thôi ".

Nhiên Nhiên đi đến lớp 12a1....

Cô bước vào. Thấy cô, Lâm Tuệ Dao cười nhếch. Cô ta giả vờ đi ngang rồi va vào cô.

Lực va của Tuệ Dao khiến Nhiên Nhiên ngã nhào xuống đất.

- "A.....".

- "Chị... chị.... xin lỗi. Em có sao không? "

- "Dạ... em không sao đâu ạ".

Nhiên Nhiên gượng cười cố đứng dậy.

Nhìn thấy cô bị té, Du Hạo Thần vội vàng chạy lại đỡ cô:

- "Nhiên Nhiên, em không sao chứ "

- "Em không sao đâu cậu, hình như chị ấy bị thương ạ".

Lúc này, Du Hạo Thần đảo mắt sang nhìn Tuệ Dao. Thấy vẻ mặt đau đớn của cô, cậu cười như không cười:

- "Tự làm tự chịu "

- "Nhiên Nhiên đi theo tôi "

Du Hạo Thần nói rồi nắm tay Nhiên Nhiên kéo đi để lại Tuệ Dao với gương mặt tức giận.

Như nhớ ra một cái gì đó, cô ta lẩm bầm 'Cậu sao? Sao nó lại gọi Hạo Thần là cậu nh? [cười nhếch] chắc chắn là có bí mật gì rồi ".

Bạn đang đọc truyện *Cô Hầu Nhỏ Ngốc Nghếch Đáng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34

Bạn bè xung quanh nhìn thấy Tuệ Dao như vậy thì chạy lại. Lúc này, gương mặt Tuệ Dao từ tức giận chuyển sang uất ức:

- "Hức... hức... "

Tiếng khóc của cô làm người ta đau lòng:

- "Tuệ Dao, nín đi. Hội trưởng không có ý gì đâu "

- "Hic... hic... mình không phải cố ý va vào con bé. Mình không cố ý mà hức hức "

Tuệ Dao vừa nức vừa khóc khiến mọi người trong lớp ngày càng chú ý.

- "Con nhỏ đó đúng là cáo mà, ý được hội trưởng bênh vực nên dám ra chảnh chọe, không coi ai ra gì cả "

- "Lạc Lam, cậu đừng nói vậy. Con bé vẫn còn nhỏ mà "

- "Tuệ Dao... chỉ có cậu ngốc nghếch mới bị con bé ấy lừa gạt. Nhìn nó đi, lúc nào cũng giả bộ ngây ngô "

- "Đúng đúng. Lạc Lam nói đúng đó Tuệ Dao. Con bé đó, ngay từ đầu mình đã không ưa rồi "

Hạ Vân phụ họa.

- "Mấy cậu đừng vu oan cho con bé, con bé rất dễ thương mà "

Tuệ Dao ngoài mặt thì bênh vực cho Nhiên Nhiên nhưng trong lòng thì đang rất thỏa mãn.

- "Tuệ Dao, cậu đừng lúc nào cũng bênh vực cho đối thủ của cậu như vậy. Nào, mau đứng lên. Mình đỡ cậu "

Lạc Lam dìu Tuệ Dao đứng dậy.

- " Cảm ơn cậu ".

Tuệ Dao cười nhếch mép một cái " Mộc Nhiên Nhiên, đừng tưởng mày có thể thắng được tao".

- " Cậu ơi, cậu sao vậy ạ? ".

Nhiên Nhiên nhỏ giọng hỏi.

- " Không sao. Em ngồi xuống đây đi".

Du Hạo Thần nói rồi dìu cô ngồi xuống ghế đá.

Khẽ quan sát chân cô, cậu nhú mày:

- " Chỗ này bị bầm rồi. Có đau lắm không? ". Cậu nhẹ chạm tay vào.

- " A... đau lắm ạ".

Nhiên Nhiên mếu máo.

- " Vậy mà lúc nãy bảo không sao? ".

- " Thì... thì tại... "

- " Tại tại cái gì? ".

Du Hạo Thần nhướn mày hỏi.

- " Tại... lúc đó em chưa thấy đau ". Nghe cô nói, cậu hừ lạnh:

- " Ngồi đây đợi tôi".

- " O... dạ".

Nhiên Nhiên ngoan ngoãn nghe lời.

Du Hạo Thần thấy cô nghe lời như vậy thì cười nhẹ một cái. Cậu xoay gót rồi đi.

Mộc Nhiên Nhiên ngồi đó, không biết làm gì ngoài việc nghịch lá cây.

Nhìn thấy cô từ đằng xa, Lưu Hoàng Thiên đi lại.

- " Nhiên Nhiên, sao em ở đây ".

Nghe giọng anh, Nhiên Nhiên ngước mặt lên nhìn.

- " A... tiểu Thiên. Em ở đây đợi cậu chủ. Còn anh sao lại ra đây ạ".

Cô mỉm cười ngọt ngào.

- " Anh ra đây đi dạo để dễ chịu hơn thôi".

Đi lại ghé đá ngồi cạnh Nhiên Nhiên. Lưu Hoàng Thiên nhìn cô, khẽ hỏi:

- " Chuyện đi làm thêm, em còn muốn làm chứ? ".

- " À... chuyện đó...em đã nghĩ kĩ rồi ạ. Em sẽ không làm thêm ở tiệm bánh Moon nữa ".

Nhiên Nhiên đáp ứng.

- " Nhiên Nhiên ".

- " Dạ ".

- " Anh xin lỗi lần trước không đưa em về ngay lúc đó. Nếu không phải tại anh thì em với Du Hạo Thần sẽ không xảy ra chuyện ".

- " Là lỗi của em. Là em sai khi không nói cậu chủ biết. Tiểu Thiên...anh đừng tự trách ".

- " Nhiên Nhiên... em". Lưu Hoàng Thiên đang định nói cái gì đó thì...

- " Cậu...cậu chủ ".

Nhiên Nhiên giật mình khi nhìn thấy Du Hạo Thần, gương mặt cô tái mét.

Du Hạo Thần từ đằng xa, mặt không cảm xúc nhìn cô. Đôi mắt màu hổ phách trở nên lạnh lẽo. Cậu bóp chặt chai thuốc giảm đau, vứt vào thùng rác. Sau đó dứt tay vào túi lạnh lưng xoay người đi.

Nhiên Nhiên vội chạy theo, níu tay cậu:

- " Cậu... đừng...em...xin lỗi ".

Nước mắt cô không tự chủ mà rơi ra.

Du Hạo Thần không đáp, gạt phăng tay cô ra. Cậu cứ như vậy mà bước tiếp.

- " Cậu... hức... đừng đi... em.. không...

- " Đủ rồi. Đồ giả dối ".

Du Hạo Thần không nhìn cô, lạnh lùng đẩy cô ra làm cô ngã xuống đất.

Lưu Hoàng Thiên lúc này tức giận, đâm vào mặt Du Hạo Thần:

- " Cậu thôi đi. Cậu biết gì mà nói em ấy như vậy? ".

Thấy anh đánh cậu, Nhiên Nhiên ngăn lại, khóc nức:

- " Tiểu Thiên.... đừng... hức ".

- " Em còn bệnh vực cho cậu ấy được sao Nhiên Nhiên ".

- " Đừng mà....đừng... đánh cậu... chủ ".

Du Hạo Thần bị đánh, lấy tay lau máu ở khóe môi, cười khẩy:

- " Hai người.... là người yêu sao? Không cần bệnh vực nhau như vậy. Một lũ... giả dối ".

- " Cậu... không phải. Cậu... em... không cố...

- " Im đi. Đồ giả dối. Tôi không muốn nghe".

Du Hạo Thần nói rồi lạnh lùng bỏ đi.

Mộc Nhiên Nhiên định chạy theo nhưng Lưu Hoàng Thiên nắm tay cô kéo lại.

- " Nhiên Nhiên, em định chạy theo tên đó đến khi nào? Tay em bị thương rồi, để anh băng lại giúp em".

- " Tiểu Thiên.... anh làm ơn bỏ tay em ra được không. Em phải đuổi theo cậu ấy...phải đuổi theo cậu ấy Hức ".

Cô nói rồi rút tay ra khỏi anh, vội chạy đuổi theo Du Hạo Thần.

Cảm nhận bàn tay cô tách khỏi tay mình, Lưu Hoàng Thiên cười lạnh:" Đến cuối cùng, em vẫn quyết định bỏ rơi anh sao Nhiên Nhiên ".

Mộc Nhiên Nhiên chạy theo cậu, mắt nhòe đi vì nước mắt. Cô không nhìn rõ đường mình đi nữa.

Tim cô....

Đau quá....

- " Á".

Cô vấp phải đá, người ngã nhào xuống đất. Tay chân dính bụi, đầu tóc lấm lem.

Nước mắt vẫn rơi....

Cô đau quá....

Nhưng cô không thể bỏ cuộc như vậy. Cậu chủ.... em nhất định phải đuổi kịp cậu.

Cô đứng dậy, chân chảy máu vì va vào đá. Cô cố đuổi theo cậu.

Du Hạo Thần đi ra cổng, lạnh lùng bắt taxi.

Nhiên Nhiên thấy cậu, cố chạy thật nhanh. Cô không muốn người ta nhìn cô như thế nào?

Cô không quan tâm người ta nói gì về cô.

Cô chỉ quan tâm..

Cậu....

Nhiên Nhiên chạy đến kịp, đôi tay đầy bụi bẩn nắm lấy tay cậu. Gương mặt đầy nước mắt:

- " Cậu... đừng đi ".

Du Hạo Thần lạnh lùng nhìn cô, cười nhếch mép:

- " Bỏ tay ra ".

- " Cậu.... ".

Cô run run, tay vẫn bám chặt tay cậu.

Du Hạo Thần không nói gì, đẩy tay cô ra, lạnh lùng bước vào xe.

Cái gạt tay của cậu làm Nhiên Nhiên giật mình. Tim nhói lên một cái..

Cậu....không cần cô nữa sao...

Nhìn xe cậu dần dần khuất....

Cô.....

Đứng chôn chân ở đó, mặt vô hồn nhìn theo...

- " Nhiên Nhiên, cậu sao vậy? ".

Từ đầu, Giản Thiếu Phàm, Khả Hân và Từ Kỳ chạy lại.

Nhìn ba người họ, cô cố cười:

- " Minh.... không sao? ".

- " Chân cậu chảy máu kìa. Cả tay nữa. Sao người cậu toàn cát vậy ".

Khả Hân lo lắng hỏi.

- " Minh.... thật sự... không sao. Vào lớp thôi.... mấy cậu ".

Thấy cô như vậy, Khả Hân và Từ Kỳ cũng không muốn ép cô trả lời. Trong đầu họ đều nghĩ cô vừa bị té nên mới như vậy.

Chỉ có Giản Thiếu Phàm, anh tỉ mỉ quan sát cô. Nhìn đôi mắt ngập nước mắt của cô, trái tim anh như bị bóp nghẹn.

Chuyện gì đã xảy ra với cô....

Bạn đang đọc truyện *Cô Hầu Nhỏ Ngốc Nghếch Đáng Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35

Mộc Nhiên Nhiên đi vào lớp, gương mặt vẫn còn lấm lem nước mắt. Cô ngồi xuống ghế, một tiếng động ầm vang lên.

Chân ghế bị gãy làm cô ngã khuyu xuống đất.

Giản Thiếu Phàm một bên không trở kịp tay. Khả Hân lúc này tức giận quát:

- " Là ai chơi xấu ".

Không gian lớp yên ắng không ai đáp. Chỉ có Lý Thiên Băng là cười khẩy:

- " Ôi chu choa. Cái này là do ăn ở thôi mà ".

Nghe giọng nói chua ngoa của cô, Khả Hân bực mình.

Mặt Giản Thiếu Phàm tối lại:

- " Là cậu phải không? ".

- " Ai... ai... chứ ".

Lý Thiên băng lấp bắp.

Giản Thiếu Phàm nhìn chăm chăm cô:

- " Là cậu chơi xấu với Nhiên Nhiên ".

- " Minh không có, Thiếu Phàm ".

- " Nói dối, rõ ràng là cậu ".

Khả Hân chen ngang.

Nhiên Nhiên lúc này không quan tâm đến chuyện gì nữa, cô khề nói:

- " Không phải tại cậu ấy đâu mấy cậu. Chắc ghế của mình bị hư thôi. Mau về chỗ đi Khả Hân, Thiếu Phàm, Từ Kỳ ".

- " Nhưng Nhiên Nhiên, cậu ấy rõ ràng là... "

- " Minh không sao thật đó, mấy cậu về chỗ đi. Minh mang ghế đi đổi ". Nhiên Nhiên ngắt lời Khả Hân.

Cô cầm ghế trên tay, đi ra cửa.

Thiếu Phàm thấy vậy vội chạy lại:

- " Để mình đi đổi giúp cậu ".

Nhiên Nhiên khề lắc đầu:

- " Minh tự đi được rồi Thiếu Phàm, cậu mau vào lớp đi. Cô giáo sắp đến rồi đó ".

- " Nhưng... "

- " Minh đi đổi một mình không sao đâu ".

Nhiên Nhiên không đợi Thiếu Phàm nói đã vội rời đi.

Nhìn đáng vẻ thất thần của cô, lòng anh trở nên khó chịu. Rốt cuộc.... cậu ấy đã xảy ra chuyện gì?

Giờ học buổi sáng cũng nhanh chóng trôi qua.

Các học sinh vui vẻ thu dọn cặp sách để về nhà.

Khả Hân một bên thu dọn tập sách, nhúu mày nhìn Nhiên Nhiên:

- "Nhiên Nhiên, cậu không sao chứ? "

Nhiên Nhiên không phát hiện ra Khả Hân đang nói chuyện với mình. Cô cứ nhìn lơ đãng.

- "Này Nhiên Nhiên "

Khả Hân gọi.

Giản Thiếu Phàm hươu hươu tay trước mặt cô:

- "Cậu sao vậy Nhiên Nhiên "

Lúc này, Nhiên Nhiên mới giật mình, cô quay mặt sang phía Khả Hân và Thiếu Phàm:

- "À... hà... Mấy cậu gọi mình sao? "

- "Cậu sao vậy, trong giờ học cứ ngẩn ngẩn ngơ ngơ, không tập trung gì hết đó "

Khả Hân cau mày nói.

- "Mình... mình..."

- "Có phải cậu gặp chuyện gì không Nhiên Nhiên? "

Thiếu Phàm chen ngang.

- "Đúng đó, không phải là cậu có chuyện giấu tụi mình chứ?". Từ Kỳ lo lắng hỏi.

Nhiên Nhiên nhìn ba người họ, đáy mắt không tự chủ rung rung:

- "Mình thật sự không sao? Chúng ta cùng về thôi "

- "Nhiên Nhiên sao cậu lại khóc? "

Khả Hân đau lòng nói.

- "Tại lúc này mình bị té nên chân hơi đau thôi. Chúng ta cùng về nha".

- "Cậu không sao thật chứ? "

- "Mình không sao thật đó Khả Hân, cùng về nào "

Nói rồi, Nhiên Nhiên thu gọn tập sách. Cô đứng dậy đi trước. Ba người bọn họ đi theo sau cô.

Đến cổng trường, Khả Hân và Từ Kỳ vẫy vẫy tay tạm biệt Nhiên Nhiên. Còn Giản Thiếu Phàm, anh vẫn không chịu rời đi.

- "Sao cậu không về nhà? "

Thiếu Phàm phớt lờ câu hỏi của cô. Anh đứng đối diện nhìn thẳng vào mắt cô, nắm chặt hai vai cô nói:

- "Cậu giấu mình chuyện gì phải không? "

Nhiên Nhiên tránh ánh mắt của anh

- "Không có, mình không có gì phải giấu cậu "

- "Nhiên Nhiên cậu rốt cuộc đang nghĩ gì chứ? Rõ ràng là cậu có chuyện. Tại sao lại không nói với mình?".

- "Thiếu Phàm... mình

- "Tại sao cậu phải giấu mình. Cậu nghĩ mình không đáng tin sao? "

- "Không phải... Thiếu Phàm, mình không có ý đó".

- "Vậy cậu nói đi. Rốt cuộc mình là gì đối với cậu "

- " Thiếu Phàm....

- " Cậu nói đi ".

Giản Thiếu Phàm nghiêm túc nhìn cô. Anh không còn vẻ trẻ con như thường ngày nữa mà thay vào đó là một sự chững chạc của một chàng trai.

- " Thiếu Phàm... cậu là một người bạn rất quan trọng với mình... rất quan trọng ".

Nghe Nhiên Nhiên nói, tay anh như buông thõng.

Bạn....

Là bạn thôi sao....

Là anh tự mình đa tình....

Anh vốn nghĩ cô có một chút tình cảm với anh....

Vậy mà.....

Từ "bạn " thốt ra từ miệng cô như khiến anh đau nhói. Giản Thiếu Phàm nhìn cô, cười gượng:

- " Nhiên Nhiên....tại sao lại như vậy? Mình có gì không tốt.... có gì không tốt chứ? ".

- " Thiếu Phàm, cậu bị sao vậy? Cậu mau về nhà đi, trời sắp tối rồi ".

- " Nhiên Nhiên....quả cầu nhỏ... cậu không biết.... cậu không biết thật sao.... tình cảm của mình....cậu không hề nhận thấy đúng không?".

Giản Thiếu Phàm thất thần nhìn cô.

Nhiên Nhiên nhìn dáng vẻ của anh lúc này, bối rối. Cô không biết chuyện gì đang xảy ra:

- " Thiếu Phàm... cậu sao vậy. Cậu bình tĩnh lại đi... ".

- " Bình tĩnh... hừ [anh cười lạnh]. Cậu nói mình bình tĩnh thế nào đây. Rốt cuộc cậu không hiểu hay giả vờ không hiểu? ".

- " Thiếu Phàm... cậu sao vậy?".

Nhiên Nhiên rom rớm nước mắt.

- " Mình THÍCH CẬU đó. Mình thích cậu.... Rất rất thích cậu.... Tại sao.... cậu lại không nhận ra.... Tại sao lại không chọn mình.... Tại sao?... Mình có gì không tốt.... ".

Nước mắt anh không tự chủ rơi xuống.

Nhìn thấy anh khóc, Nhiên Nhiên luống cuống. Cô phải làm sao đây?

- " Thiếu Phàm.... cậu.... đừng khóc. Mình không xứng đáng với tình cảm của cậu.... không xứng đáng ".

- " Nhiên Nhiên.... có phải cậu thích hội trường không? ".

Nghe anh hỏi, Nhiên Nhiên giật mình.

Cậu chủ....

Cô có thích cậu chủ không....

Cô thật sự không biết....

- " Thiếu Phàm.... mình không biết ".

Anh cười lạnh:

- " Nhiên Nhiên.... cậu thật ngốc. Cậu thật quá đáng.....là mình tự đa tình... tự đa tình ".

Nói rồi anh chạy vụt đi.

- "Thiếu Phàm..".

Nhiên Nhiên gọi anh, nhưng anh không quay đầu lại. Anh chạy đi.... chạy thật xa cô.....

Vì anh biết, nếu anh ở lại... anh sẽ không thể nào chấp nhận được sự thật đó....

Nhìn bóng anh khuất dần, Nhiên Nhiên cảm thấy cô thật đáng trách.

Tại sao mọi chuyện lại thành ra như vậy?

Nhiên Nhiên bước từng bước nặng nề ra khỏi trường. Cô cảm thấy mọi thứ dường như mờ nhạt. Nước mắt lại một lần nữa rơi ra:

- "Thiếu Phàm... mình xin lỗi vì làm tổn thương cậu ".

- " Cậu chủ.....em xin lỗi ".

Nhiên Nhiên cứ lẩm bẩm nói.

Hôm nay chú Lý không đến đón cô, cô không biết nguyên do. Vì vậy mà cô đi bộ về nhà.

Nhiên Nhiên bước đi, con đường hôm nay với cô thật dài. Ánh mắt cô vô hồn nhìn phía trước, cứ thẫn thờ.

Tin... Tin...

Tiếng còi xe làm phá tan không khí im lặng.

Chú Lý từ trong xe nói vọng ra:

- " Nhiên Nhiên, cháu mau lên xe đi ".

Nghe tiếng gọi, Nhiên Nhiên quay đầu sang thì nhìn thấy chú Lý. Cô vội đi vào xe.

- " Chú xin lỗi vì để cháu đợi. Hôm nay chú có chút việc. Mà cậu chủ đâu rồi ".

- " Dạ... sao ạ ". Nhiên Nhiên cứ tưởng cậu chủ về nhà rồi nên khó hiểu hỏi.

- " Ý chú là sao cậu chủ không về cùng cháu ".

- " Cậu chủ vẫn chưa về nhà sao chú? ".

- " Chú mới từ nhà ra đây mà có thấy cậu ở nhà đâu. Có chuyện gì sao? ". Chú Lý bắt đầu lo lắng.

- " Dạ.... cháu... cháu.... ".

- " Thôi chúng ta về nhà xem sao ".

Nói rồi chú Lý cho xe chạy.

Nhiên Nhiên lúc này lòng rối như tơ vò. " Cậu chủ không về nhà. Vậy cậu ấy đi đâu ".

Bạn đang đọc truyện *Cô Hầu Nhỏ Ngốc Nghếch Đáng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36

Ở một nơi nào đó....

Tiếng nhạc sập sinh như làn át bầu không khí. Hàng loạt con người nhảy nhót, ca hát để thỏa niềm vui.

Một vài người ngồi cạnh nhau uống rượu. Dáng vẻ say mềm khiến người khác chán ghét.

Trong một góc khuất....

Du Hạo Thần ngồi một mình, tay cầm ly rượu lắc lắc. Nhìn màu đỏ óng ánh của rượu, cậu cười khẩy.

" Là vỏ bọc của mày thôi đúng không? ".

Từ đâu một giọng nói cất lên:

" Đó là màu nguyên thủy của nó, không pha bất cứ gì khác đâu ".

Nghe giọng nói, Du Hạo Thần ngược mặt lên nhìn.

Cô gái ấy xoa tóc, mặt trát đầy phấn. Đôi môi đỏ chót như tô cả tá son. Cô mặc trên người chiếc áo ngắn cùn cùng chiếc quần đùi bó sát mỏng. Mùi nước hoa nồng nặc của cô khiến Du Hạo Thần khó chịu.

Cậu lười biếng cất giọng:

" Bién ".

Cô ta vẫn mặt dày không chịu đi, còn cố ý bước đến ngồi cùng cậu.

" Nào... đừng nóng. Muốn uống với em một ly không ".

Giọng nói cô khiến cậu muốn nôn ọe.

" Không hiểu tiếng người sao? ".

Du Hạo Thần cười khẩy khiến cô ta tức giận.

Cố kiềm chế, cô ta nói:

" Không muốn uống thật sao? ".

" Tôi không nói lần hai".

Câu nói của cậu làm cô ta tức anh ách. Trước lúc đi, cô ta nói vọng lại:

" Đồ kiêu ngạo ".

Du Hạo Thần nhìn chiếc ghế cô ta vừa ngồi, ngoắc tay phục vụ:

" Đem chiếc ghế này vứt thùng rác ".

" Vâng thưa Du thiếu gia".

Trong góc khuất phía sau cậu, Lâm Tuệ Dao kẻ môi hóp một ngụm rượu. Đôi mắt ánh lên tia thích thú:

" Du Hạo Thần... cậu thật thú vị ".

Nhiên Nhiên vừa vào nhà đã lo lắng. Cô chạy đi hỏi dì Tố Tố:

" Dì Tố Tố, cậu chủ đã về chưa? ".

Nhìn nét mặt lo lắng của cô, dì Tố Tố khẽ nói:

" Con đừng lo. Lúc này cậu có gọi cho dì bảo bận việc ".

" Vậy à ".

Nhiên Nhiên thở dài.

" Hai đứa có chuyện gì sao? ".

" Không có chuyện gì đâu ạ. Thôi Nhiên lên phòng trước nha dì ".

" Ừm con lên tắm đi rồi xuống ăn tối ".

" Vâng ". Cô nói rồi nhẹ bước chân lên phòng.

Di Tô Tô nhìn dáng vẻ của cô, có chút nghi hoặc " Hai đứa nhóc xảy ra chuyện gì vậy nhỉ?".

Quay lại chỗ Du Hạo Thần..

Cậu vẫn ngồi đó uống rượu. Gương mặt bất cần không quan tâm đến mọi thứ xung quanh.

Lâm Tuệ Dao nhìn cậu từ phía sau, khẽ nở nụ cười nham hiểm. Cô móc điện thoại ra:

- " Long Hồ, tao nhờ mày chút chuyện".

Đầu dây bên kia đáp:

- " Có chuyện gì vậy chị hai".

- " Đến Bar Night ngay".

- " Vâng thưa chị ".

Tuệ Dao cúp điện thoại, tay lắc lắc ly rượu cười nhếch mép.

-----20 phút sau-----

Người con trai khoảng 16 tuổi, tóc vuốt keo màu hung đỏ, đeo khuyên tai hình con sói. Gương mặt tuấn mĩ không kém phần yêu nghiệt đến cạnh Tuệ Dao. Cậu ấy cất giọng.

- " Chào chị ".

- " Mày đến trễ đó ".

- " Dạ em xin lỗi. Chị có chuyện gì cần nhờ ạ! ".

Tuệ Dao ghé sát tai Long Hồ nói nhỏ.

- " Em đã rõ ". Long Hồ gật đầu.

- " Nhớ làm cho tốt, đừng làm hỏng việc của tao".

- " Vâng thưa chị ".

- " Bắt đầu thôi ". Tuệ Dao cười nhếch.

- " Con ranh, mày dám chạy trốn sao? ". Long Hồ nắm tay Tuệ Dao ghì chặt.

Tuệ Dao mặt mày lấm lem, khóc thút thít:

- " Đừng mà.... đừng bắt tôi mà. Tôi xin các người ".

- " Mày còn dám nói sao... Chát ".

Hắn tát vào mặt Tuệ Dao khiến cô đau đến ứa nước mắt.

- " Hức tôi xin các người mà... xin các người ".

Âm thanh hỗn độn đó khiến nhiều người chú ý, ai ai cũng cảm thương cho Tuệ Dao.

Du Hạo Thần đang uống rượu, nghe âm thanh ồn ào thì nhú mày. Cậu nhấc chân đi về hướng của Tuệ Dao.

Đến nơi, cậu đảo mắt nhìn xung quanh. Thấy Tuệ Dao mặt mày lấm lem đang khóc tức tưởi cùng một tên con trai.

Du Hạo Thần như đoán được sự việc. Cậu cười khẩy:

- " Bắt nạt một cô gái như vậy, mày còn đáng mặt làm đàn ông sao? ".

Long Hồ nghe cậu nói, ngược gương mặt anh tuấn của mình lên nhìn. Đôi mắt tròn ngáp tức giận:

"Mày là ai? Chuyện của tao không liên quan đến mày. Biết điều thì mau biến đi".

"Có ngon thì mày đánh tao đi".

Du Hạo Thần nghênh mặt thách thức.

"Được, nếu mày đã nói vậy, tao cũng không nương tay đâu".

Long Hồ buông Tuệ Dao ra, lấy tay đấm vào mặt Du Hạo Thần.

Nhưng rất may cậu đã nắm được tay của hắn. Cậu đánh trả lại làm hắn lùi một vài bước. Cậu phóng nhanh tới, đánh liên tục. Trong nháy mắt đã khiến hắn gục xuống đất.

Du Hạo Thần nhếch môi cười khẩy:

"Lần sau, tao còn thấy mày bắt nạt con gái thì mày không phải chỉ bị đánh như vậy đâu".

Nói rồi cậu nắm tay Tuệ Dao lôi ra ngoài.

Long Hồ nhìn theo, mặt có chút căm phẫn:

"Nếu không phải tuân theo lệnh chị hai, mày không dễ dàng đánh thắng tao như vậy đâu".

Du Hạo Thần lôi Tuệ Dao ra ngoài rồi bỏ tay cô ta ra.

"Hạo Thần, cảm ơn cậu".

"Không cần, cô đến nơi như vậy làm gì?".

"Mình... mình...bạn mình bỏ quên đồ ở chỗ mình nên nhờ mình đem đến đây hộ. Nhưng lúc đến thì không thấy bạn ấy đâu. Mình lỡ va vào và làm đổ rượu lên quần áo của người lúc này nên mới bị đánh".

Tuệ Dao uất ức kể lại.

"Ừm, lần sau cẩn thận".

"Mà sao cậu cũng đến đây vậy?".

"Không liên quan đến cậu. Tôi đi trước".

Du Hạo Thần dứt tay vào túi quần định rời đi thì....

Tuệ Dao níu tay cậu:

"Hạo Thần, mình sợ lắm. Cậu chở mình về được không?".

"Tôi không đi xe. Nếu muốn, tôi gọi taxi cho cậu".

"Nhưng... nhưng lỡ như tên đó đuổi theo mình thì sao. Hay là...hay là cậu đi cùng mình nha".

Du Hạo Thần bực mình:

"Tôi không rảnh. Nếu cậu không về thì cứ ở lại đây".

"Được rồi, mình về mà".

Tuệ Dao cúi mặt xuống đất, tức giận cắn môi. "Kế hoạch của tôi không dễ kết thúc vậy đâu. Hừ".

Du Hạo Thần bước lên phía trước định bắt xe cho cô thì Tuệ Dao ngã rạp xuống đất.

Nghe tiếng động mạnh, Du Hạo Thần xoay người lại. Nhìn thấy cô ta bị té, cậu chạy lại:

"Này... cậu không sao chứ?".

Tuệ Dao tỏ vẻ mệt mỏi, nói khẽ:

"Hạo Thần, mình đau đầu quá".

"Cậu bị sao vậy? Có cần đi bệnh viện không?".

"Mình không sao. Cậu có thể giúp mình về nhà không?".

Du Hạo Thần do dự một lát nhưng cũng miễn cưỡng gật đầu:

"Ừm".

Cậu bắt taxi rồi đỡ Tuệ Dao vào xe.

Được cậu dìu đi, Tuệ Dao cười nhếch mép nghĩ "Rồi cậu sẽ là của tôi thôi".

Bạn đang đọc truyện *Cô Hầu Nhỏ Ngốc Nghếch Đáng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37

Trên xe...

Du Hạo Thần vì mệt mỏi mà ngủ thiếp đi.

Lâm Tuệ Dao thấy vậy, lấy điện thoại ra. Cô giả vờ ngã vào lòng cậu rồi chụp một tấm hình.

Sau đó cô ta cười khẩy.

Du Hạo Thần sau một hồi thiếp đi thì giật mình dậy. Nhìn thấy Tuệ Dao nằm trên vai mình, cậu dùng tay đẩy cô ta ra.

"Tới nhà cậu chưa".

"Sắp tới rồi Hạo Thần".

"Ừm".

Cuối cùng thì cũng đến nhà Tuệ Dao. Cô ta mở cửa xe đi xuống rồi chào Du Hạo Thần. Cậu không trả lời, ngoắc tay ra hiệu cho xe đi tiếp.

Lâm Tuệ Dao nhìn theo, thông thả đi vào nhà.

Nhiên Nhiên ở nhà sốt ruột, cô đã không ăn tối vì không có tâm trạng để ăn. Nhìn đồng hồ đã 12h khuya mà không thấy cậu đâu, mắt cô đỏ hoe.

Nghe tiếng động từ ngoài, đoán chắc là cậu chủ nên Nhiên Nhiên chạy ra mở cửa.

"Cậu".

Du Hạo Thần nhìn thấy cô, con người tối sầm lại. Không quan tâm cô đang đứng ở trước cửa, cậu lạnh lùng lướt qua cô.

"Cậu... cậu uống rượu sao?".

Du Hạo Thần đút tay vào túi đi thẳng, không thèm nhìn mặt cô.

Mắt Nhiên Nhiên ươn ướt, cô chạy lại dang tay trước mặt cậu:

"Cậu, sao cậu không trả lời em. Nếu cậu cứ im lặng như vậy, em không cho cậu đi đâu".

Du Hạo Thần với dáng vẻ bất cần, cậu nhếch môi cười khẩy:

"Tôi không cần cô ở đây tỏ vẻ tốt bụng với tôi. Đồ giả dối".

- " Cậu.... ".

Nhiên Nhiên úa nước mắt, cô cúi mặt xuống né qua một bên cho cậu đi.

Hành động của cô khiến Du Hạo Thần có chút hụt hẫng nhưng cậu vẫn lạnh lùng bước lên lầu.

Nhiên Nhiên nhìn theo bóng cậu, khuyu xuống " Cậu ghét cô thật rồi ".

Du Hạo Thần bước vào phòng, đóng cửa một cái rầm. Cậu vút áo khoác lên ghế rồi ngã người xuống giường. Tay nhăn nhăn trán.

Nghĩ đến Nhiên Nhiên, gương mặt cậu thoáng chút khó chịu. Sao mình lại cảm thấy khó chịu chứ? Haizzzz thật bực mình.....

Cậu nghĩ vẫn vợ một hồi rồi tiếp đi lúc nào không biết.

Trong khi đó, Mộc Nhiên Nhiên vẫn ngồi ở phòng khách, gương mặt vô hồn nhìn xung quanh. Cô không biết phải làm sao để cậu không giận cô nữa. Mọi chuyện dường như trở nên nghiêm trọng. Nhiên Nhiên không nghĩ chuyện mình làm lại khiến cậu nổi giận như vậy. Cô thật sự không phải cố ý. Nhưng có lẽ cô không có cơ hội giải thích với cậu.

- " Nhiên Nhiên, Nhiên Nhiên....Sao cháu lại ngủ ở đây ". Di Tổ Tổ lay tay cô.

Nhiên Nhiên giật mình dậy, dụi dụi mắt, cô nhẹ đáp:

- " Dạ chắc Nhiên ngủ quên ạ! ".

- " Mắt cháu sao vậy? Cháu khóc sao".

- " Đâu có đâu ạ, chắc tại Nhiên ngủ quên ở đây nên bị con gì đốt thôi. Không sao đâu dì ".

- " Để cháu lên phòng làm vệ sinh cá nhân ạ ".

Nói rồi Nhiên Nhiên đứng lên, bước về phía cầu thang.

Di Tổ Tổ nhìn theo cô, ánh mắt không khỏi tỏ ra nghi hoặc " Con bé gặp chuyện gì vậy nhỉ? ".

- " Cậu chủ ơi, dậy đi ạ? ".

Nhiên Nhiên gọi.

Du Hạo Thần nằm trong chăn, nghe giọng cô thì bực mình mắng:

- "Ồn ào quá! Cô im lặng giùm tôi ".

- " Nhưng... trễ giờ ạ! Cậu chủ.... Cậu ơi ".

- " Ashhhhhh đến ngủ cũng không yên là sao? ".

Cậu quát:

- " Lát tôi đi một mình, cô đi học trước đi ".

- " Cậu.... ".

Nhiên Nhiên cúi gằm mặt, lùi thui đi xuống cầu thang. Cô chào dì Tổ Tổ rồi đi học:

- " Nhiên đi học thưa dì ".

- " Cháu không ăn sáng sao Nhiên Nhiên ".

- " Dạ vào trường cháu sẽ ăn ạ! Lát nữa dì gọi cậu chủ giúp cháu ".

- " Ừm đi biết rồi. Mà cháu với cậu chủ có chuyện gì sao? ".

- " Không có chuyện gì đâu ạ! Thôi cháu đi học đây. Tạm biệt đi ".

Nhiên Nhiên nói rồi bước ra cổng. Nhìn thấy cô, chú Lý nhẹ giọng hỏi:

- " Cậu chủ đâu rồi Nhiên Nhiên? ".

- " Dạ hôm nay cậu ấy dậy trễ nên bảo cháu đi trước ạ ".

- " Vậy cháu lên xe đi chú chủ ".

- " Thôi ạ! Cháu đi bộ được rồi chú. Lát chú chở cậu đến trường nha. Chào chú cháu đi ".

- " Ừm vậy cháu đi cẩn thận ".

- " Vâng ạ ".

Nhiên Nhiên rào bước đến trường. Hôm nay trời se lạnh. Những cơn gió bất chợt thổi khiến cô lạnh run người.

Cô vẫn bước đều cho đến khi tới trường.

Ở trường Royal....

- " Ôi chu chóa, hôm nay bị hoàng tử đá rồi hay sao mà đi bộ vậy? ".

Giọng nói chua loét của Lý Thiên Băng.

Nhiên Nhiên không đáp lời cô ta, mặt cúi gằm xuống đất.

- " Đây.... tôi đang nói chuyện với cậu đó ".

Thái độ của cô làm Thiên Băng tức anh ách.

- " Đây... ".

Nhiên Nhiên cứ im lặng mà bước đi.

- " Nhiên Nhiên... cậu.... sao cậu dám bơ tôi ".

Lý Thiên Băng tức giận nắm lấy tay Nhiên Nhiên.

Lúc này, Nhiên Nhiên mới ngẩng mặt lên:

- " Cậu gọi mình có chuyện gì? ".

- " Hơ... còn dám hỏi. Tôi không ngờ là cậu lại giả tạo như vậy? Tưởng mình là công chúa sao? Tưởng được hội trưởng quan tâm thì muốn làm gì làm sao? Hừ... cậu không xứng đáng với hội trưởng đâu. Nhìn đi nè, đây mới là người hội trưởng cần. Một tiểu thư dịu dàng, đáng yêu như vậy mới xứng đáng được ở cạnh hội trưởng ".

Lý Thiên Băng cầm điện thoại, chỉ vào tấm hình trên mạng xã hội.

Nhiên Nhiên nhìn vào màn hình điện thoại, cô thấy được chị Tuệ Dao đang ngủ trong lòng cậu chủ. Thần thờ, cô như mất hết sức lực mà khụy xuống.

Lý Thiên Băng nhìn đáng vẻ thất bại của cô, cười khẩy:

- " Cậu thấy chưa? Cậu không xứng đáng đâu - một con nhỏ giả tạo. Tốt nhất cậu nên tránh xa Giản Thiếu Phàm của tôi ra. Nếu không..... tôi không biết tôi sẽ làm gì với cậu đâu ".

Nói rồi cô ta đứng dậy bỏ đi.

Nhiên Nhiên ngồi dưới đất, ngẩn ngơ. Cô cười như không cười.

Thì ra là vì vậy nên cậu chủ mới lạnh nhạt với cô. Cậu không nói chuyện với cô, không cho cô cơ hội giải thích là vì chị ấy sao?

Cậu thật sự không cần cô nữa rồi. Dù cô có lỗi hay không có lỗi thì cậu cũng không quan tâm. Điều cậu quan tâm, có lẽ là chị ấy.

Nhiên Nhiên cảm thấy đau quá. Trái tim của cô đang loạn nhịp. Nó không nghe lời cô nữa rồi. Không lẽ.....

Cô thích cậu thật....

-" Nhiên Nhiên, sao cậu ngồi đây! Nào mau đứng dậy ".

Khả Hân từ đâu chạy lại chỗ cô.

-" Hân Hân...ừ hức hức ". Nhiên Nhiên ôm lấy Khả Hân.

-" Nè sao lại khóc? Cậu có chuyện gì vậy? Mau nói mình nghe đi ". Khả Hân vỗ vỗ vai cô.

-" Hức hức....cậu chùi... cậu chùi... ".

-" Cậu chủ gì ở đây chứ? Cậu đang nói lung tung gì vậy Nhiên Nhiên ".

Nhiên Nhiên khóc nức lên, cô ôm chặt lấy Khả Hân mà khóc.

-" Ngoan ngoan nào. Chúng ta cùng nhau ra hoa viên trường, có chuyện gì từ từ kể ".

Khả Hân dịu Nhiên Nhiên rồi dẫn cô ra hoa viên.

Bạn đang đọc truyện *Cô Hầu Nhỏ Góc Nghéch Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38

Hoa viên trường....

-" Nè, cậu có chuyện gì mau nói mình nghe ".

-" Mình... mình là kẻ giả tạo, kẻ nói dối sao Hân Hân? ".

-" Không có... không có đâu. Nhiên Nhiên cậu đừng nói lung tung như vậy ".

-" Hic... hic... thật ra mình là.... ".

Nhiên Nhiên kể lại đầu đuôi mọi chuyện cho Khả Hân nghe, từ chuyện cô được nhận nuôi, làm người hầu riêng cho cậu, cho đến lúc cô làm cậu giận.

Sau khi nghe xong, Khả Hân ngược lại không giận cô mà còn ôm cô vào lòng.

-" Không sao... không sao đâu. Mọi chuyện sẽ được giải quyết mà ".

-" Nhưng....cậu không giận mình sao? ".

-" Mình làm sao có thể giận cậu được chứ. Mỗi con người ai cũng có bí mật của riêng mình mà. Cậu chịu nói cho mình nghe bí mật của cậu có nghĩa là cậu rất tin tưởng mình. Mình rất vui đó Nhiên Nhiên ".

Nhiên Nhiên rung rung nước mắt, ôm chặt Khả Hân:

-" Hân Hân... mình không biết làm sao nữa? Cậu chủ không cho mình cơ hội giải thích ".

-" À ở chuyện này không phải là không có cách. Cậu không được buồn nữa đâu, mình sẽ nghĩ cách giúp cậu ".

-" Hân Hân, cảm ơn cậu ".

-" Ashhhh tội mình là bạn mà ".

-" Mà hôm nay Thiếu Phàm không đi học sao? ".

Khả Hân hỏi.

Nhắc đến Thiếu Phàm, Nhiên Nhiên thoáng chút bối rối:

- "Hân Hân, Thiếu Phàm- cậu ấy chắc giận mình lắm ".

- "Sao vậy, hai người có chuyện gì sao? ".

Nhiên Nhiên kể lại cho Khả Hân nghe:

- " Là lỗi của mình ".

Khả Hân nghe xong, ra vẻ trầm tư:

- " Nhiên Nhiên nè, cậu thích hội trường phải không? ".

- " Sao sao...cậu hỏi vậy? ".

- " Thì mình đoán như vậy? ".

Nhiên Nhiên gãi gãi đầu:

- " Chuyện đó... mình cũng không biết".

Câu nói của cô làm Khả Hân muốn đập đầu:

- " Nhiên Nhiên, cậu thật là.... Mình hỏi cậu, cậu có cảm giác gì khi ở bên hội trường ".

- " Thì là... tim mình hay đập mạnh khi ở gần cậu chủ. Khi mà cậu giận hay là lạnh nhạt với mình thì mình lại cảm thấy đau. Giống như bị bệnh vậy ".

Khả Hân vừa nghe vừa phì cười. Bạn của cô thật ngộ.

- " Nhiên Nhiên, chuyện gì từ từ suy nghĩ. Trước hết chúng ta vào lớp đã ". Nói rồi hai người họ nắm tay nhau, tung tăng đi vào lớp. Nhiên Nhiên không hay biết rằng, có một người đã nghe thấy cuộc trò chuyện của cô.....

- " Cậu chủ, dậy đi ".

Di Tô Tô gọi.

Du Hạo Thần nghe giọng di, nói vọng ra:

- " Tôi biết rồi".

Cậu ngồi dậy, lấy hai tay ôm đầu.

- " Sao đầu mình lại đau như vậy nhỉ?".

Azzzz cậu đứng dậy bước vào phòng làm vệ sinh cá nhân. Thay trang phục sau đó bước xuống lầu.

- " Cậu chủ có ăn sáng không ạ? ".

- " Vào trường tôi sẽ ăn".

Du Hạo Thần lấy áo khoác rồi lạnh lùng bước ra ngoài.

- " Đi thôi, chú Lý ".

- " Vâng thưa cậu ".

Du Hạo Thần bước vào xe đi đến trường. Hôm nay cậu cảm thấy thiếu thiếu một cái gì đó.

A đúng rồi. Con heo ngu ngốc kia đâu nhỉ?

Cậu như nhớ ra, gương mặt thoáng cau mày. Em đi học trước tôi sao? ashhhhh sao lại dám chứ?

Bực mình quá đi.

(tác giả: Rõ ràng là kẻ ngu người ta đi trước mà. Bây giờ giận dữ là sao ta??)

Tối trường.....

Du Hạo Thần cao ngạo bước vào trường. Hôm nay mọi ánh mắt cứ đổ dồn về cậu. Mọi người vừa chỉ trỏ vừa bàn tán xôn xao. Tuy khá bất ngờ về hành động của mọi người nhưng cậu cũng không mấy quan tâm.

Cậu vẫn tiếp tục bước vào lớp. Không khí trong lớp cũng không khác bên ngoài là mấy.

Thiệu Phong nhìn thấy cậu bước vào, khẽ nháy mắt cười cười:

- "Ai da hội trưởng của chúng ta đến rồi kìa. Mau khai thật đi sẽ được khoan hồng nha".

- "Đúng đúng nha. Hội trưởng, cậu mau nói thật cho tui mình nghe xem rốt cuộc cậu với Tuệ Dao là gì với nhau".

Mọi người trong lớp há hức chờ đợi câu trả lời.

Du Hạo Thần nhìn mọi người bằng ánh mắt lạnh lùng:

- "Chuyện gì là chuyện gì? "

- "Hạo Thần, cậu đừng giấu bọn mình nữa. Cả trường này ai cũng đều biết hết rồi. Cậu với Tuệ Dao đang quen nhau phải không? "

Thiệu Phong nhìn anh cười cười.

- "Thiệu Phong, cậu muốn tuần này quét lá sân trường sao? Cái gì mà quen nhau. Cái gì mà cả trường đều biết? "

- "Xem cậu ấy kìa, đến giờ này mà vẫn cố giấu tui mình. Nào, Vân Hy mau đưa bằng chứng cho cậu ấy xem đi? "

Vân Hy lấy điện thoại đưa trước mặt Du Hạo Thần, Thiệu Phong ở bên đá đều:

- "Cậu còn chối không? "

Du Hạo Thần nhìn vào màn hình, mắt tối sầm. Lâm Tuệ Dao, cô dám chơi tôi sao?

- "Tuệ Dao đâu? "

- "Cậu ấy ở canteen".

Du Hạo Thần giật điện thoại từ tay Vân Hy rồi lạnh lùng bước sang hướng canteen.

- "Cậu ấy bị sao vậy? "

- "Không biết, cậu ấy lấy điện thoại mình rồi? "

- "Nào, mau đi xem".

Canteen.....

- "Lâm Tuệ Dao, cô ra đây cho tôi? "

Tuệ Dao ngồi ở chiếc bàn cạnh cửa sổ, nghe giọng cậu thì giả vờ lo sợ. Cô ta đứng lên đi lại phía cậu:

- "Hạo... Hạo Thần, cậu gọi mình sao? "

- "Cô giải thích đi, đây là sao? "

Cậu giơ điện thoại trước mặt Tuệ Dao.

Tuệ Dao nhìn vào màn hình, giả vờ sợ sệt:

- "Hạo Thần, mình thật sự không biết. Tấm ảnh đó mình không biết tại sao lại xuất hiện trên mạng xã hội. Hạo Thần, cậu phải tin mình. Quan hệ của chúng ta mình không hề nói với ai cả? "

- "Tuệ Dao, cô đang nói cái gì vậy hả? "

Du Hạo Thần giận dữ nhìn cô.

Hành động của cậu làm mọi người lầm tưởng cậu đang muốn che giấu. Còn Lâm Tuệ Dao, cô ta vẫn tiếp tục màn kịch của mình.

- "Hức....mình thật sự không biết. Hạo Thần, cậu đừng giận. Là mình không tốt, đã để mọi người biết chuyện của chúng ta. Hic.... cậu muốn phạt mình sao cũng được ".

Du Hạo Thần lúc này mặt đã nổi vài tia gân máu, cậu gằn giọng:

- "Thôi màn kịch của cô đi. Tôi không đề yên chuyện này đâu ".

Nói rồi cậu lạnh lùng bước khỏi canteen.

Tuệ Dao nhìn theo cậu, vờ ngã xuống khóc nức lên. Lạc Lam, Hạ Vân chạy đến an ủi cô:

- "Tuệ Dao, cậu đừng khóc nữa. Tội mình hiểu mà, sẽ không sao đâu ".

Tuệ Dao ôm lấy Lạc Lam, vừa nức vừa nói:

- "Lạc Lam hức.... mình không cố ý đâu.... Hạo Thần hiểu lầm mình rồi hức.... hức ".

- "Thôi nào... sẽ không sao đâu ".

Chứng kiến một màn trước mặt, Thiệu Phong và Vân Hy nhìn nhau dò xét. Thiệu Phong mở lời:

- "Cuối cùng là sao vậy? ".

- "Cậu hỏi mình mình biết hỏi ai".

- "Vân Hy, cậu tin Tuệ Dao hay là Hạo Thần ".

- "Mình không biết nhưng nhìn Tuệ Dao đáng thương quá!".

Thiệu Phong nghe Vân Hy nói, lấy hai tay nắm vai cô, kéo cô đứng đối diện mình. Sau đó nhìn cô bằng đôi mắt tràn ngập tim.

- "Vân Hy, mình tin cậu ".

Vân Hy nghe giọng nói của anh, sồn da gà. Cô lấy tay cú vào đầu anh vài phát.

- "Tin... tin... nè ".

- "Au đau đầu mình ".

- "Xem cậu còn giỡn được hay không? ".

- "Mình chưa, chưa rồi. Không giỡn nữa đâu ".

Trong khi Thiệu Phong và Vân Hy chỉ chóc với nhau thì mọi người trong canteen lại hết ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác. Có người còn lấy điện thoại ra chụp vài bức ảnh đăng lên mạng xã hội.

Thế là buổi sáng hôm đó, tin tức Du Hạo Thần và Tuệ Dao quen nhau chưa hết nóng lại xuất hiện thêm tin Du Hạo Thần muốn giấu đi chuyện quen nhau làm hotgirl Tuệ Dao khóc nức.

Bạn đang đọc truyện *Cô Hầu Nhỏ Ngốc Nghếch Đáng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39

Tin tức nhanh chóng lan truyền đến lớp của Nhiên Nhiên. Lần này, Nhiên Nhiên không khóc, cô cố kiềm nén cảm xúc của mình.

Khả Hân ở cạnh trấn an cô:

- "Nhiên Nhiên, cậu đừng tin những tin tức đó. Mình nghĩ nó là tin造谣 thôi".

- "Nhưng Hân Hân, tin tức còn có hình ảnh. Mình nhìn thấy chị Tuệ Dao đang khóc, nhìn chị ấy rất đáng thương ".

- "Nhiên Nhiên nè, cậu tin hội trưởng không? "

- "Mình đương nhiên là tin cậu chủ rồi ".

- "Vậy cậu không được nghĩ tin tức ấy là thật. Điều cậu cần làm bây giờ là phải tìm cách giải thích với hội trưởng. Có hiểu không? "

- "Mình hiểu rồi Hân Hân ".

Nhiên Nhiên gật gật đầu.

Chiều.....

Nhiên Nhiên cất tập sách rồi vẫy tay chào Hân Hân và Từ Kỳ. Sau đó cô rào bước ra về. Đang đi thì cô đụng phải Lưu Hoàng Thiên.

- "Tiểu... tiểu Thiên ".

- "Nhiên Nhiên, em nghe tin về Hạo Thần rồi phải không? "

Nghe anh nói, cô thoáng ngạc nhiên:

- "Vâng... nhưng mà sao ạ? "

- "Em có tin cậu ấy không? "

- "Dạ có ạ ".

- "Ừm, vậy à? "

Lưu Hoàng Thiên như lạc giọng.

Nhiên Nhiên nhìn anh, gượng cười:

- "Tiểu Thiên, em xin lỗi vì lần trước đã bỏ anh lại ".

- "Không sao đâu, Nhiên Nhiên ngốc".

- "Anh lại mắng em ngốc, thật ra em có ngốc đâu chứ ".

- "Em ngốc mà, còn không nhận ".

Lưu Hoàng Thiên khẽ cười, anh như xưa đi không khí âm đạm ban nãy.

- "Không có không có. Anh mắng em ngốc, em sẽ cho anh ăn đòn ".

Nhiên Nhiên cũng trở nên vui vẻ.

- "Em dám đánh anh sao? Nè... đánh đi đánh đi ".

Lưu Hoàng Thiên vừa chạy vừa trêu cô.

Nhiên Nhiên nhìn anh, tức tối chạy theo:

- "Tiểu Thiên, hôm nay em không đánh được anh thì em sẽ là con heo. Mau đứng lại cho em".

Hai người họ vừa trêu chọc vừa cười đùa khiến người nào đó khó chịu.

Du Hạo Thần đứng ở sau xe, lạnh lùng nhìn hai người. Cậu vốn dĩ muốn cho cô một cơ hội giải thích nhưng xem ra cô không cần rồi. Đập tay vào cửa kính, cậu lạnh lùng bước vào xe:

- "Chú Lý, chạy ".

- "Nhưng... Nhiên Nhiên... thưa cậu ".

- "Không cần. Em ấy tự đi được thì tự về được. Tôi không muốn quản ".

- "Vâng thưa cậu ".

Lý Tân tuy không muốn nhưng vì lời của cậu chủ, không thể cãi lại được.

Biệt thự Du gia.....

Nhiên Nhiên vừa về đã nhìn thấy cậu ngồi trên ghế. Gương mặt lạnh lùng không biểu hiện cảm xúc làm cô cảm thấy run sợ.

Khẽ nhỏ giọng kêu:

- Cậu chủ.

Du Hạo Thần nghe giọng cô, lạnh giọng:

- Chuyện gì?

- Em.. em có chuyện muốn nói?

Cậu khẽ nhướn mày, con ngươi màu hổ phách như đang dò xét:

- Muốn nói tôi nghe chuyện gì? Không phải là chuyện hai người đùa nghịch ở công trường chứ?

- Cậu... không phải.

Nhiên Nhiên lắc đầu nguây nguẩy, tay chân trở nên luống cuống. Cậu nhìn thấy rồi, không biết có giận cô nữa hay không?

- Vậy thì chuyện gì?

- Cậu... hiểu lắm em. Em muốn giải thích.

- Hiểu lắm? Tôi tận mắt nhìn thấy mà em nói là hiểu lắm sao?

Nhiên Nhiên cúi mặt xuống, tránh ánh mắt sắc bén của cậu:

- Cậu thật sự là....

- Tôi không muốn nghe điều gì từ em hết, mau đi đi.

Du Hạo Thần cắt ngang lời Nhiên Nhiên.

Cô như bị một tảng đá đè nặng, hốc mắt ươn ướt:

- Cậu... em.... có thể cho em hỏi một câu không?

Du Hạo Thần tỏ dáng vẻ bất cần, lười biếng nhếch môi:

- Hỏi đi.

Nhiên Nhiên hít một hơi thật sâu, lấy hết dũng khí để nói:

- Chuyện của cậu với chị Tuệ Dao, là giả phải không?

Du Hạo Thần nghe cô nói, rất muốn trả lời một tiếng "đúng". Nhưng không biết ma xui quỷ khiến thế nào, hình ảnh Nhiên Nhiên đùa giỡn bên người khác hiện lên trong đầu cậu. Nổi bực tức lại một lần nữa lấn áp lí trí:

- Chuyện của tôi cần em quan sao? Thật hay không thật tự tôi biết.

Nhiên Nhiên nghe từng lời của cậu, đáy mắt sụp xuống, lặng lẽ rời đi. Cậu trả lời như vậy chắc là thật rồi. Là cô tin lầm hay là cô không đủ thông minh để nhận ra?

Nhìn dáng vẻ của cô lúc này, Du Hạo Thần thoáng đau nhói. Khẽ trấn an trái tim mình, cậu trở lại vẻ lạnh lùng ban đầu.

Cậu lấy điện thoại ra:

- Thiệu Ân, điều tra cho tôi người đăng bức ảnh ấy lên mạng xã hội.

Tối hôm đó....

Du Hạo Thần ngồi trong phòng, vắt tay lên trán lẩm bầm.

- Không lẽ mình đã nặng lời với nó quá?

- Nhưng vốn dĩ nó làm sai trước mà.

- ashhhh tại sao phải nghĩ đến nó chứ, bực mình quá đi mất.

Lấy chân trùm kín đầu, Du Hạo Thần miễn cưỡng nhắm mắt. Trần trọc nửa tiếng đồng hồ, cậu cảm thấy khó chịu trong người. Lật tung chăn, Du Hạo Thần bước xuống giường đi ra khỏi phòng.

Nhìn cánh cửa gỗ đóng im lìm của phòng bên cạnh, cậu bước đến gần. Khẽ áp tai vào cửa phòng, Du Hạo Thần cố lắng nghe âm thanh trong đó.

Nhưng đợi rất lâu vẫn không nghe thấy gì.

Hừ lạnh một cái, cậu lấy tay vặn chốt cửa. Cánh cửa kêu một tiếng "tạch " rồi mở ra.

Người nào đó thấy cửa mở, mắt như bắt được vàng. Nhẹ nhàng khép cửa lại, nhón chân đi vào bên trong.

Trong phòng thoang thoảng hương thơm của kẹo ngọt. Ánh đèn ngủ chiếu rọi lên gương mặt khả ái của một cô gái.

Mộc Nhiên Nhiên nằm trên giường, gương mặt ngủ say còn vương vấn một vài giọt nước mắt.

Du Hạo Thần nhìn gương mặt thiên thần của cô, thoáng chút đau lòng. Là cậu quá đáng rồi.

Nhẹ chân bước đến gần, cậu ngồi bên cạnh giường. Ngắm nhìn gương mặt ngủ say của ai đó, nỗi khó chịu của cậu như dần tan biến.

Lấy tay vén một vài lọn tóc lòa xòa, Du Hạo Thần nhẹ mỉm cười.

Nhiên Nhiên đột nhiên cựa quậy, đôi mày hơi nhíu lại. Cô nói mớ:

- Cậu chủ... cậu hiểu lầm rồi. Em không phải... cậu hiểu lầm rồi... Hic.

Cô hươ tay loạn xạ rồi nắm chặt tay Du Hạo Thần. Nước mắt nước mũi thi nhau chảy tèm lem.

Du Hạo Thần nhất thời bất động, thần sắc có chút biến đổi.

Không lẽ, cậu hiểu lầm cô thật sao?

Lúc này, tâm trạng cậu quả thật rất hỗn loạn. Những gì mà cậu thấy không lẽ không phải là sự thật? Hôm đó rõ ràng là cậu nghe thấy Nhiên Nhiên và Lưu Hoàng Thiên nói chuyện. Vậy tại sao Nhiên Nhiên lại nói cậu hiểu lầm? Tại sao? Rốt cuộc là như thế nào?

Du Hạo Thần suy nghĩ một hồi lâu rồi đứng dậy. Cậu để tay Nhiên Nhiên vào chăn và lặng lẽ rời đi.

Trong đêm tối, một người lặng lẽ rời đi còn một người lại không hề hay biết.

Bạn đang đọc truyện *Cô Hầu Nhỏ Ngốc Nghếch Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40

Ngày mới lại bắt đầu....

Mộc Nhiên Nhiên một mình lết thân xuống cầu thang. Cô chào đi Tó Tó và chú Lý rồi lúi thủi đi học một mình. Cảnh tượng thật khiến người ta chua xót.

Đi Tó Tó quan sát cô mấy ngày nay, không khỏi bất an. Nhất định hôm nay, đi phải hỏi cậu chủ cho ra lẽ.

7:00

Du Hạo Thần bước chân xuống cầu thang. Đôi mắt màu hổ phách như đang tìm kiếm bóng dáng của ai đó.

Không gian vắng tanh khiến cậu hơi hụt hẫng.

Di Tổ Tổ từ trong bếp đi ra, nhìn thấy cậu, khẽ nói:

- Cậu chủ ăn sáng đi này.

Du Hạo Thần không trả lời câu hỏi của dì, hỏi:

- Nhiên Nhiên đâu?

- Nhiên Nhiên đi học trước rồi thưa cậu.

- Em ấy ăn sáng chưa?

- Vẫn chưa.

- Ừm.

Du Hạo Thần chỉ khẽ ừ, vơ tay lấy áo khoác khoác vào người. Cậu đi được vài bước thì Di Tổ Tổ vội hỏi:

- Cậu chủ, cậu và Nhiên Nhiên có chuyện gì vậy?

Du Hạo Thần hơi sững người, nhưng rất nhanh, cậu đáp:

- Không có chuyện gì. Dì không cần lo đâu.

- Nhưng mà cậu....

- Tôi đi đây.

Du Hạo Thần cất lời rồi bước ra xe. Di Tổ Tổ nhìn theo cậu rồi lắc đầu cười khổ.

Tại trường....

Nhiên Nhiên vừa bước vào đã nhận được sự chỉ trích của mọi người xung quanh.

- Ê mày nhỏ người hầu vớ rồi kìa.

- Eo ơi, thì ra nó là người hầu vậy mà cứ tưởng mình là tiểu thư danh giá.

- Đúng vậy, thật đáng sợ mà.

- Đừng tưởng là xứng với hội trường. Ngay cả người bình thường nó cũng không xứng đâu.

- Đúng vậy, đứa mớic mà chòi mâm son. Xem lại bản thân mình đi cô gái.

Nhiên Nhiên nghe những lời đó, tâm trạng hơi hoảng loạn. Không lẽ bọn họ đều biết chuyện cô làm người hầu cho cậu chủ?

Nhiên Nhiên cứ cúi mặt xuống đất mà không dám nhìn xung quanh. Cô rất sợ. Cô sợ cái cảm giác bị người khác phán xét, sợ cái cảm giác người khác nhìn mình bằng ánh mắt sấm soi.

Cô cứ cúi người như vậy mà không cẩn thận bị người ta va vào.

- Con mù này. Sao mày dám va vào tao?

Nhiên Nhiên té dưới đất, đồ đạc trong cặp sách rơi ra. Cô lúi cúi nhặt lại đồ, miệng không ngừng xin lỗi cô gái trước mặt.

Cô gái kia nhìn hành động của cô, cười khẩy.

- Đồ dơ bẩn. Mày nghĩ mày là ai. Muốn nhặt đồ sao. Nè... tao cho mày nhặt nè... cho mày nhặt nè.

Ả ta lấy chân đạp vào bàn tay nhỏ nhắn của Nhiên Nhiên khiến cô đau đến nhăn mặt. Cô cố nói từng chữ:

- Chị... mau bỏ chân chị ra.

- Mày nói cái gì? Mày dám ra lệnh cho tao hả? Mày có quyền gì mà lên tiếng. Đồ nghèo nàn rách rưới.

Nhiên Nhiên không trả lời, nước mắt không tự chủ mà rơi ra.

Ả ta vẫn đập lên tay cô, còn dùng chân nhấn mạnh khiến cô đau rất.

- Cô đang làm gì vậy hả?

Giản Thiếu Phàm từ đầu xuất hiện đẩy ả ta ra. Anh ngồi xuống ôm Nhiên Nhiên vào lòng:

- Nhiên Nhiên, cậu đừng khóc. Có mình đây rồi mà.

Nhiên Nhiên nhận ra Thiếu Phàm, khóc nức lên.

Ả ta nhất thời tức giận, nghiêng răng ken kết:

- Cậu là ai mà dám xen vào chuyện của tôi?

- Cô không cần biết tôi là ai? Chỉ cần biết tôi đủ khả năng để làm gia đình cô phá sản.

Ả cứng họng, tức tối:

- Cậu... cậu... nó chỉ là một con hầu, cậu cần gì quan tâm nó như vậy?

- Ai nói em ấy là một con hầu?

Giọng nói lạnh lùng cất lên làm mọi thứ dường như đóng băng.

Du Hạo Thần một thân ảnh tiêu soái bước vào. Nhìn cô ta bằng đôi mắt băng lãnh.

Nhìn thấy Du Hạo Thần, ai ai cũng ngạc nhiên. Giản Thiếu Phàm hơi cau mày. Nhiên Nhiên thì không dám nhìn cậu.

Ả ta lấp bắp:

- Hội... hội trưởng.

- Còn biết tôi là hội trưởng sao? Quy tắc của tôi cô bỏ đi đâu rồi. Bắt nạt bạn học, còn tưởng mình tài giỏi?

- Không... không phải, là nó va vào tôi.

- Va vào cô?

- Đúng, nó va vào tôi mà.

Du Hạo Thần cười khẩy, lùi ra vài bước rồi thông thả đi đến huyếch một cái mạnh khiến cô ta ngã xuống đất.

- Cô vừa va vào tôi đó. Muốn tôi đối xử với cô như vậy không?

- Tôi... hội trưởng... tôi sai rồi. Xin anh tha cho tôi.

- Tha?

Du Hạo Thần cười nhếch mép:

- Vậy sao lúc này cô không tha cho em ấy? Cầu xin tôi có ích gì? Mau thu dọn đồ đạc của mình đi, tôi sẽ nói Hiệu trưởng đuổi học cô một tháng.

- Hội trưởng... tôi sai rồi... sai rồi mà. Nhiên Nhiên, cô mau nói hội trưởng tha cho tôi đi. Tôi xin lỗi.

Ả ta nằm dưới đất, khóc đáng thương.

Giản Thiếu Phàm không muốn Nhiên Nhiên nghe những lời cô ta nói, vội vàng bế cô rồi đi. Lúc đi ngang qua Du Hạo Thần, anh nhìn cậu bằng đôi mắt lạnh lùng không cảm xúc.

Du Hạo Thần hiểu hành động của Giản Thiếu Phàm. Chắc tin đồn vừa rồi đã đến tai cậu ta nên cậu ta mới có hành động như vậy.

Du Hạo Thần chỉ kịp nhìn Nhiên Nhiên một vài giây. Nhìn đôi mắt ngập nước và bàn tay sưng tấy của cô, tim cậu đột ngột nhói lên.

Giờ phút này, Du Hạo Thần rất muốn cậu là người bé Nhiên Nhiên. Cậu rất muốn người đó là cậu chứ không phải là Giản Thiếu Phàm.

Giây phút lướt qua nhau, Nhiên Nhiên không nhìn cậu dù chỉ một lần. Điều đó khiến cậu trở nên hụt hẫng.

Bất động một vài giây, Du Hạo Thần thu lại vẻ lạnh lùng ban đầu, đút tay vào túi hiên ngang rời đi.

Lâm Tuệ Dao đứng trên tầng thượng nhìn xuống, không khỏi tức tối. Cô nắm chặt tay khiến móng tay khắc sâu vào da thịt như muốn bật máu.

- Mộc Nhiên Nhiên, tại sao... tại sao... ai cũng muốn quan tâm, bảo vệ mày. Tại sao người đó không phải là tao?

Phòng y tế....

- Nhiên Nhiên, cậu không sao chứ?

- Mình không sao đâu Giản Thiếu Phàm, cậu đừng lo.

- Tay cậu chảy máu rồi. Để mình băng lại giúp cậu nha.

Giản Thiếu Phàm nhìn cô đầy lo lắng.

- Cảm ơn cậu nha.

Ngừng một lát, Nhiên Nhiên nói tiếp:

- Chuyện hôm trước, mình xin lỗi. Mình thật sự không muốn cậu bị tổn thương.

Giản Thiếu Phàm vừa băng tay cho cô vừa nói:

- Mình không cần cậu thích mình. Chỉ cần cậu biết mình thích cậu.

- Nhưng... Giản Thiếu Phàm...

- Chỉ cần nhìn thấy nụ cười của cậu, mình đã rất vui rồi.

Nhiên Nhiên nghe những lời anh nói, khóe mắt cay xè. Cô thật sự không muốn như vậy. Thật sự không muốn người khác vì cô mà bị tổn thương.

- Chuyện của hội trưởng....cậu biết rồi đúng không?

Giản Thiếu Phàm đột nhiên hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Cô Hầu Nhỏ Ngốc Nghếch Đáng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41

Nhiên Nhiên nghe đến cậu chủ, gương mặt thoáng buồn. Cô khẽ đáp:

- Mình biết hết mọi chuyện rồi?

Giản Thiếu Phàm nhìn cô, đáy mắt hơi dao động:

- Vậy cậu nghĩ thế nào?

- Nếu cậu chủ không cần mình nữa, mình sẽ không xuất hiện trước mặt cậu ấy.

- Nhiên Nhiên.... cậu nghĩ kĩ chưa?

- Mình nghĩ kĩ rồi, dù sao cậu ấy cũng không cần mình vì ở cạnh cậu ấy có chị Tuệ Dao rồi.

Giản Thiếu Phàm không đáp lời cô, chỉ khẽ quan sát. Gương mặt khả ái không che giấu được nỗi buồn của cô khiến cậu đau lòng. Cậu biết... Nhiên Nhiên thích hội trưởng... thích rất nhiều. Chỉ là cô ấy vẫn ngốc nghếch không nhận ra.

Du Hạo Thần đứng ngoài cửa, nghe từng lời của Nhiên Nhiên nói mà tim như bị bóp nghẹn. Cậu phải làm rõ chuyện này, không thể để Nhiên Nhiên hiểu lầm cậu như vậy.

Nghĩ rồi cậu nhanh chóng rời đi.

Sân thượng.....

- Thiệu Ân, sao rồi?

- Cậu chủ tôi đã tìm ra được người đăng ảnh lên mạng xã hội đích thị là cô Tuệ Dao.

Quả nhiên là cô ta mà, rốt cuộc cô ta muốn gì?

- Ừm, tôi cho anh thời gian tìm bằng chứng. Nhất định phải tìm ra được.

- Vâng thưa cậu.

Du Hạo Thần nắm chặt điện thoại trong tay, khẽ nghĩ thầm. Chuyện Nhiên Nhiên là người hầu của cậu, là ai đã tung tin? Không lẽ lại là cô ta? Cậu nhất định phải làm rõ chuyện này. Mặc Nhiên Nhiên... chỉ có mình cậu mới được phép bắt nạt em ấy. Người khác muốn đụng vào một sợi tóc của em ấy, cậu quyết khiến người đó sống không bằng chết.

- Nhiên Nhiên/em không sao/ cậu không sao chứ?

Lưu Hoàng Thiên, Khả Hân và Từ Kỳ từ ngoài cửa chạy vào.

Nhiên Nhiên nhìn thấy ba người họ, chỉ cười nhẹ đáp:

- Em không sao đâu Tiểu Thiên.

- Hân Hân, Từ Kỳ. Mình không sao.

Khả Hân lo lắng nhìn cô:

- Cậu làm mình hết cả hồn. May mà cậu không sao, nếu không mình không tha cho chị ta đâu.

- Hân Hân, mình vẫn không bị sút mẻ chút gì nha~

- Cậu còn đùa được sao. Tay rõ ràng là đau như vậy. Chắc chắn là đã có người nghe lén mình với cậu nói chuyện nên mới tung tin đồn cho toàn trường. Mình nhất định không để yên chuyện này đâu.

Từ Kỳ vì nghe Khả Hân kể lại mọi chuyện nên vài phần hiểu rõ. Anh khẽ lay tay Khả Hân.

- Hân Hân, cậu bình tĩnh lại đi nha. Chuyện gì từ từ tính.

- Từ từ cái đầu cậu. Nhiên Nhiên bị bắt nạt như vậy, cũng tại đám người kia cả. Chúng ta không lẽ chỉ khoanh tay đứng nhìn.

Từ Kỳ hơi xịu mặt vì bị nể.

Nhiên Nhiên nhẹ giọng nói:

- Cậu đừng mắng Từ Kỳ mà Hân Hân, cậu ấy cũng muốn tốt cho mình mà.

Hân Hân không nói gì, khẽ liếc mắt nhìn Từ Kỳ khiến anh run sợ.

Người im lặng nhất từ nãy giờ chính là Lưu Hoàng Thiên. Anh ra vẻ trầm tư như đang suy nghĩ một cái gì đó. Nhìn anh như vậy, Nhiên Nhiên ngây ngốc hỏi:

- Tiểu Thiên, anh sao vậy?

Lưu Hoàng Thiên hơi giật mình, anh cười gượng:

- À... anh không sao?

Lúc này trong lúc đi ngang qua hoa viên, anh đã vô tình nghe được cuộc nói chuyện của Lâm Tuệ Dao.

- Tao ra lệnh cho mày phải hành hạ con nhỏ đó thật ác độc cho tao. Chỉ là một đứa hầu mà dám tranh giành người yêu với tao sao? Hừ... tao sẽ khiến nó bị người khác căm ghét, bị người khác sỉ nhục. Ha ha ha...

Thật sự lúc đó, anh chỉ nghĩ cô ta đang nói về ai khác. Không nghĩ là cô ta đang ám chỉ Nhiên Nhiên. Nếu biết trước, anh đã không để Nhiên Nhiên phải chịu đau đớn như vậy. Nhất định, anh phải tìm cách để vạch mặt cô ta. Phải khiến cô ta nếm mùi đau khổ.

- Khả Hân, Từ Kỳ, Giản Thiếu Phàm... ba người ra đây để Nhiên Nhiên nghỉ ngơi.

Lưu Hoàng Thiên đá mắt với ba người họ. Hành động của anh khiến ba người họ khó hiểu. Nhìn nhau gật đầu, Khả Hân nói:

- Nhiên Nhiên, cậu nghỉ ngơi nha. Mình ra canteen mua đồ ăn cho cậu.

- Ừm mình cũng vậy.

Giản Thiếu Phàm nhìn Nhiên Nhiên ân cần, anh khẽ cười nhẹ:

- Cậu nghỉ ngơi đi nha. Mình ra ngoài một lát sẽ vào ngay.

- Anh cũng ra ngoài có chút chuyện. Nhiên Nhiên ngoan nha.

Nhiên Nhiên nhìn bọn họ, khẽ cười, cái miệng nhỏ nhắn đáp:

- Mọi người cứ đi đi ạ.

Bốn người họ nhìn cô rồi đi ra ngoài.

- Anh gọi bọn em ra ngoài có chuyện gì?

Khả Hân thẳng thắn hỏi.

- Chuyện Nhiên Nhiên bị như vậy.... chắc chắn là liên quan tới Lâm Tuệ Dao.

Lưu Hoàng Thiên cũng thẳng thắn nói ra vấn đề.

- Làm sao anh biết là Lâm Tuệ Dao.

Từ Kỳ khó hiểu hỏi.

- Lúc sáng tôi đã nghe thấy cuộc nói chuyện của cô ta. Cô ta muốn Nhiên Nhiên bị mọi người căm ghét, bị người khác xa lánh.

Lưu Hoàng Thiên nói, đáy mắt hơi lạnh lẽo.

Giản Thiếu Phàm một bên như mất kiểm chế:

- Anh nói vậy là ý gì? Anh biết Nhiên Nhiên sẽ gặp chuyện như sáng nay đúng không? Anh biết đúng không hả?

Lưu Hoàng Thiên chỉ khẽ "ừm" lên một tiếng.

- Anh... anh biết hết mọi chuyện tại sao lại không ngăn cản. Anh... để Nhiên Nhiên phải chịu đau như vậy? Tại sao?

Giản Thiếu Phàm nắm chặt cổ áo Lưu Hoàng Thiên.

Khả Hân và Từ Kỳ can ngăn:

- Thiếu Phàm cậu bình tĩnh đi, nghe anh ta nói hết đã.

- Lúc sáng, quả thật là lỗi của tôi. Tôi đã không nhận ra người cô ta muốn ám chỉ là Nhiên Nhiên. Vì vậy mà tôi muốn cùng mọi người vạch bộ mặt thật của cô ta cho toàn trường biết.

- Vậy anh muốn tụi em làm sao?

Khả Hân hỏi.

- Việc đầu tiên chúng ta cần làm là quan sát Lâm Tuệ Dao, để xem cô ta có những hành động gì rồi tính tiếp.

- Nếu như không tìm được bằng chứng gì thì sao?

- Trước hết cứ quan sát đi đã. Mọi người chia nhau theo dõi cô ta, nếu có thông tin gì thì hãy liên lạc với tôi.

- Vâng, tụi em hiểu rồi.

Khả Hân và Tử Kỳ đáp. Giản Thiếu Phàm chỉ khẽ gật đầu.

Du Hạo Thần rào bước đến phòng y tế. Trên tay còn mang theo một chiếc bánh. Cậu bước vào.

Nhìn Nhiên Nhiên nhắm hờ mắt ngủ gật, cậu khẽ cười nhẹ, nhỏ giọng gọi:

- Nhiên Nhiên.

Giọng nói thân quen khiến Nhiên Nhiên choàng tỉnh giấc. Nhìn thấy gương mặt tuấn mã của cậu, cô nhất lời không biết trả lời thế nào. Vì thế mà cứ trở mắt nhìn cậu.

Du Hạo Thần nhìn vẻ ngây ngốc của cô, lấy tay cốc đầu cô một cái:

- Nhìn tôi làm gì?

Nhiên Nhiên bị cậu hỏi vặn lại, cái miệng nhỏ lấp bắp:

- Dạ.... à... không có gì ạ?

- Cho em. Mau ăn đi.

Du Hạo Thần đưa bánh cho Nhiên Nhiên.

Nhìn thấy chiếc bánh dâu phủ sôcôla mà mình yêu thích. Cô cười tươi rói. Cậu vẫn còn nhớ sở thích của cô sao?

Đưa tay nhận bánh, cô cho ngay vào miệng cắn một cái. Phần kem dính vào miệng cô khiến Du Hạo Thần phì cười.

Lấy tay lau bánh cho cô, cậu khẽ đáp:

- Ăn từ từ thôi.

Nhiên Nhiên nghe giọng nói dịu dàng của cậu, đáy lòng không khỏi dâng lên chút ấm áp. Đã lâu rồi, cậu không dịu dàng với cô như vậy? Điều này làm cô rom rớm nước mắt. Cô hòng như ghen lại không thể nuốt trôi bánh.

Bạn đang đọc truyện *Cô Hầu Nhỏ Góc Nghéch Đáng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.